

Orijinal adı: MAGIE-NOIRE A NEW YORK

**Gerard de
VILLIERS**

SAS

**NEW YORK'TA
KARA BÜYÜ**

© Copyright: Libraire Plon/Tay Yayınları 1986
Klodfarer Cad. No:16/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 522 45 32

TAY YAYINLARI

I. BÖLÜM

Loş odada iki parlak, siyah göz Malko'nun üzerine dikilmişti.

Malko gördüğü hayali yok etmek istercesine, sağ eliyle Sabrina'nın vücudunu aradı. Çıplak teninde hâlâ, sevişmelerinin etkisiyle oluşan tere karışmış, hafif bir parfüm kokusu duyuluyordu.

Geçen gün 53. Cadde'deki "Cheetah" adlı büyük bir diskotekte dans etmişlerdi. Sabrina'nın üzerinde tamamen altından yapılmış, oldukça göz alıcı bir tunik vardı. Bunu imâl eden fabrikatör her kimse, Başkan'ın tutumluluk konusunda verdiği öğütleri pek dinlememişe benziyordu. Tunik o kadar kısaydı ki, genç kadının mini vizon mantosunun altına hiçbir şey giymediği izlenimi veriyordu. Narin, soylu vücudu, kızıl kahverengi saçlarla çevrelenmiş masum yüzü ve mesafeli havasıyla, içerideki bütün erkeklerin akıllarını başlarından almıştı.

Kuşkusuz genç kadının mezun olduğu Mary Mount Koleji'ndeki rahibelerin öğütleriyle bağdaşamayacak sevişmesini gören, masum görünüşünün bir aldatmacadan ibaret olduğunu anlardı.

Malko yarı uykulu bif halde gülümsedi. Sabrina'da bekâr bir erkeğin hayal edebileceği her şeyi bulmuştu. Genç kadın hem güzel, özgür ve büyüleyiciydi, hem de zengindi. Bir keresinde yaş gününde ona bir Rolls-Royce.

Türkçesi
Sibel Güvenir

alacağına söz vermişti... Hiç kuşkusuz şaka yapıyordu, ama yine de .Sabrina ile hiçbir şey olanaksız değildi.

Karşılaşmaları oldukça garip olmuştu.

Sabrina kolunda, üzerindeki mini vizona uyan bir kanişle taksiden fırlayınca, olanca hızıyla Malko'ya çarpmıştı. Çarpışma sırasında gözünden fırlayan gözlükleri yere düşmüş, kırılmıştı.

O zaman genç kadın bir çığlık atrhış ve hafif aksanlı, mükemmel İngilizcesiyle, burnunun ucunu bile göremeyecek kadar miyop olduğunu söylemişti.

Bu sözler üzerine Malko'nun asil kanı kendini hemen göstermişti. Biraz da kendisinin neden olduğu bu kötü durumla genç kadını başbaşa bırakamazdı. Hemen onu eve götürüp, başka bir gözlük almasını önermişti.

Takside birbirlerini daha iyi tanıma olanağı bulmuşlardı. Sabrina'nın babası Kanada'da bir televizyon şirketinin sahibiydi ve New York'da yaşıyordu. Fakat Sabrina bu şehirden çok sıkıliyordu. Dairesi 5. Cadde'deki, kırmızı tuğlalı bir binanın altıncı katındaydı. Washington Meydanı'ndan sadece üç blok ötedeydi. Diğer tarafta, bütün semte New York'ta az rastlanır bir bohem havası veren Greemvich Village vardı.

Malko açık gri halıyla kaplı bu lüks daireyi görünce kendinden geçmişti. Evin pencerele-rinden 8. Cadde'nin antikacı dükkanlarını ve Washington Meydanı'ndaki ağaçlan görmek mümkündü.

Sabrina başka bir gözlük takmıştı. Bir, çeşit limonata içtikten sonra, Malko onu akşam

yemeğine davet etmişti.

İtalyan lokantasının sıcak, romantik ortamında, Sabrina bir orkide gibi açılmıştı. Malko pek çok kez onun altın rengi gözlerine dalgın dalgın baktığını görerek, şaşırılmıştı. Daha sonra eve-gidip, bir şişe şampanya içmeyi de öneren, yine o olmuştu.

Şampanyayı son damlasına kadar bitirirken, biraz televizyon seyretmişlerdi. Sonra Sabrina televizyonu kapatıp, siyah elbisesinin fermuarını açmış ve nazik bir şekilde yatak odasında mı, yoksa o anda oturdukları kanepede mi sevişmeyi tercih ettiğini sormuştu.

Malko eski geleneklere sadık kalarak yatak odasını seçti.

O zamandan beri büyük bir aşk yaşıyorlardı. Malko Belgrad'daki güç görevinden sonra biraz tatil yapmaya karar vermişti. Sabrina'ya rastlamadan önce Liezen'deki şatosuna gitmeyi düşünmüştü. Sabrina'ya da aynı şeyi teklif etmişti, fakat genç kadın kabul etmemişti. Malko New York'u sevmiyordu. Zaten Sabrina ile yaşadığı temiz sevginin, iç karartıcı tek noktası da buydu. Ölü gibi uyuduktan sonra, sabahları sık sık korkunç bir baş ağrısıyla gözlerini açıyordu.

Kendi kendine bu kez gerçekten aşık olup olmadığını sordu. Sabrina'da hoşuna giden pek çok şey buluyordu. Örneğin genç kadın kalabalıktan hoşlanmıyordu. Amerikalılar gibi partiden partiye koşturmaktansa, Malko'yla başbaşa kalmayı ve küçük bir lokantada yemek yemeyi tercih ediyordu. Hatta sık sık şampanyanın yanında yemek için kendisi soğuk bir şeyler hazırlıyordu.

Sonra deliler gibi sevişiyorlar ve Malko deliksiz bir uykuya dalıyordu. İlk uyanan hep Sabrina oluyordu. Malko gözlerini açtığında onu ayakta, makyajını yapmış, saçlarını taramış, hatta bazen giyinmiş buluyordu.

Giyinik olduğu zaman bile, Malko'nun yanına uzanmakta tereddüt etmezdi. Bu sabah da, büyük bir olasılıkla öyle yapacaktı. Malko bu düşüncenin verdiği rahatlıkla gözlerini açtı, fakat karşısında yine üzerine dikilmiş parlak ve basit bakışları gördü.

Soru sormaya bile fırsat bulamadı. Kuvvetli bir el onu yataktan çekip aldıktan sonra, çırılçıplak bir halde halıya fırlattı. Tam böğrüne bir tekme yiyince, acıyla bağırды. Ayağa kalktığında, arkasındaki bir başka adam kollarını yakaladı. Siyah gözlü adamın sağ yumruğu ağzında patladı.

İki yabancı ağır ağır bütün güçleriyle vuruyordu. İkisi de Malko'dan daha iriydi.

Malko önce ne olduğunu anlayamadan kafa tuttu. Sonra gücünü iyice kaybetti. Karaciğerine indirilen yumrukla yere düştü. Bütün vücudu acı içindeydi. Hayal meyal adamların onu yatağa fırlattıklarını hissetti. Ağzının kenarından kan süzülüyordu. Sol kaşı da yarıldığından, yanağından oluk gibi kan akıyordu.

Kendini kaybetmeden önce, bir kapı sesi duydu.

II. BÖLÜM

Tekrar kendine geldiğinde, siyah gözlü adamın yalnız olduğunu farketti. Elli yaşlarında gösteriyordu. Sivilceli bir yüzü, kıvrık bir burnu ve arkaya doğru taradığı kıvrık saçları vardı. Üzerindeki gri elbise 1925'lerdeki gibi bol ve kesimi kötüydü.

Yatağın kenarındaki bir sandalyeye oturmuş, Malko'nun üzerine otomatik bir tabanca doğrultmuştu.

— Sabrina nerede? diye sordu Malko.

Ne düşüneceğini bilemiyordu. CIA'da bunca yıldır sürdürdüğü görevi süresince, tehlikeye alışmıştı. Fakat şimdi, gerçekten bu yabancıyı ne istediğini anlayamıyordu. Sabrina'nın ortadan yok oluşu da aynı nedene bağlı olmalıydı. Doğrulamak ister gibi bir hareket yapınca, yabancı hemen tabancasını doğrulttu.

—Kaçmaya çalışmayın Rudi Guern, dedi alçak bir sesle, Almanca olarak. Şaka yapmadığımızı gördünüz.

Malko tamamen uyanarak, adamın şaka yapıp yapmadığını anlamak istercesine baktı. Silah çıplak karnına yöneltilmişti ve yabancı'nın yüzü ciddi görünüyordu.

— Giyinebilirsiniz, dedi adam. Fakat yavaş hareket edin.

Malko adamın ik'inci defa aynı şeyi söylemesine fırsat vermeyerek pantolonunu giydi. Hem kızgın, hem endişeliydi.

— Siz kimsiniz?

— Sorulan soran siz değilsiniz, Herr Rudi Guern, dedi yabancı kuru bir sesle ve mükemmel bir Almancayla.

Adam "herr" sözcüğünün üzerine basa basa söylemişti. Malko kendini kötü hissetmeye başladı. Onun mesleğinde insan her an kötü sürprizlere hazırlıklı olmalıydı. Fakat şu anda görevde değildi, üstelik New York'daydı. 6. Precinct Karakolu, sadece iki yüz metre ötedeydi ve bir telefon etmekle odayı FBI ajanlarıyla doldurabilirdi. Ne varki yabancı ve tabancası, telefonla arasında bulunuyordu...

Yediği dayağa rağmen, giyinince kendisini daha iyi hissetti. Ya şimdi bir şeyler yapmalıydı, ya da kaderine boyun eğmeliydi. Tedbirli bir hareketle telefona doğru bir adım attı. Belki de manyakların arasına düşmüştü. New York'ta insan her türlü şeyle karşılaşabiliirdi.

Yabancı ne düşündüğünü sezmiş gibi, tabancasının namlusunu kaldırıp,^ Malko'nun göbeğine dayadı:

— Kaçmaya kalkışmayın Herr Guern. Bu başınıza gelecekleri çabuklaştırmaktan başka bir işe yaramaz.

Malko en sonunda patladı.

— Allah aşkına bana niçin "Guern" diye hitap ediyorsunuz? Ben Prens Malko Linge'im. Guern diye birini de tanımıyorum.

Öteki yüzünde samimi bir üzüntü ifadesiyle başını salladı.

— Hepiniz ilk başta böyle söylersiniz.

Malko'yu tehdide yeltenmeden, sol cebinden bir kağıt çıkartarak, dizlerinin üzerine koydu. Mahkemelerdeki zabıt kâtipleri gibi,

okumadan önce boğazını temizledi:

— Adınız Rudi Guern ve kırk altı yaşındasınız...

—* Kırk iki, dedi Malko.

— Kırk altı, diye üsteledi yabancı. 4 Temmuz 1922'de Bavyera'da Rupholding'de doğdunuz.

"9 Kasım 1941'de SS subaylığına getirildiniz. O sıralarda başvuruların 23-35 yaşları arasında olma kuralı yumuşamıştı.

"20 Nisan 1942'de, Adolf Hitler'in doğum gününde, üstlerinize de yeterince güven vermiş olduğunuzdan rütbeniz yükseltildi. Aynı gün sol koltuk altınıza SS numaranız olan 308625 ve kan grubunuz A, dövme yapılarak yazıldı.

Malko bir kahkaha savurdu.

— Siz tam anlamıyla delirmişsiniz. Ben hiçbir zaman SS'e katılmadım.

Adam onu bir hareketle susturdu:

— SS'e girmekle de yetinmediniz Herr Guern, ve kuru kafa grubuna katılmak istediniz. Kasketinizin altında bir kuru kafa işareti taşımaktan gurur duyuyordunuz herhalde, değil mi? Size bu grubun, çalışma kamplarından sorumlu olduğunu hatırlatmaya gerek duymuyorum.

"İzinizi Treblinka'da bulduk. Scharführer sıfatıyla 1 no'lu kampın müdür yardımcılığını yapıyordunuz. Bu unvanla 800000 İsraili'nin öldürülme olayına karıştınız. Tabii birazdan konuşacağımız, kişisel cinayetlerinizi saymazsak...

"Çok iyi bir SS subayıydınız, Herr Guern."

"Hatta bazı toprak sahiplerini, komutanınız Heinrich Himmler'e vermek üzere tıp

alanında kullanılacak bitkiler ekmeleri için teşvik bile ettiniz."

"2 Ağustos 1943'te Treblinka kampı yok edildikten sonra, orayı terkeden en son SS'lerden biriydiniz."

Yabancı elde ettiği bilgileri vaaz verir gibi okuyordu. Malko birden paniğe kapıldı. Ya onun aksini ispatlamasına fırsat vermeden, korkunç bir yanlışlık yapılırsa?

— Polonya'dan sonra, Rusya'ya geçtiniz. Oradaki göreviniz sırasında, 1945 yılına kadar cinayetlerinize devam ettiniz... Ta ki kendinize, bir düşman tarafından öldürülmüş süsüverene kadar. Böylece izlenmenizi olanaksız hale getirdiniz. Göreviniz nedeniyle, sahte bir kimlik edinebilme konusunda, her türlü kolaylığın önünüze serili olduğunu hatırlatmama' gerek yok. Sizin Almanya'dan daha önce öldürdüğünüz Samuel Hintzinger adlı bir Yahudi'nin kimliğiyle kaçtığınızı sanıyoruz.

Malko yatağın kenarına oturmuştu. Yabancı'nın nefes almak için duraklamasını fırsat bildi.

— Bütün bu cinayetleri işleyen Rudi Guern adında biri olduğu kesin, fakat aradığınız ben değilim. Zaten ben Amerikan Haberalma Örgütü'nde çalışıyorum, dedi karşısındakini ikna etmeye çalışarak. Siz de bir kuruluşa bağlıysanız, kolaylıkla bu konuda bilgi edinebilirsiniz...

Yabancı'nın yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Bunları biliyorum Herr Guern. Çok güçlüsünüz. Fakat Bonn'daki hükümetin haberalma teşkilatı da eski Nazilerle dolu...

— Haydi artık...

— Rudi Guern olmadığınızı ispat etmekte güçlük çekeceksiniz, dedi yabancı üzgün bir sesle. Çok kesin delillerim var.

— Delil mi? Ne deliliniz olabilir?

Tabancanın namlusu, suçlayan bir parmak gibi, Malko'nun göğsüne doğru kalktı.

— Siz!

Birden Malko her yanından buz gibi bir terin boşaldığını hissetti. Hiç kuşkusuz bir delinin eline düşmüştü.

— Kalkın ve gömleğinizi çıkartın, dedi yabancı. Sonra da beni takip edin.

— Ne yapmak istiyorsunuz?

— Fazla uzağa gitmeyeceğiz.

Malko söyleneni yaptı. Bir yandan da ani hareketlerde bulunmamaya dikkat ediyordu. Adam ona banyoyu işaret etti. Dairenin içini iyi biliyormuş gibi bir hali vardı.

— İçeri girin ve ışığı yakın.

Malko ikinci bir şok daha geçirdi. Banyo bomboştı. Sabrina'nın tek bir eşyası bile kalmamıştı. Aynanın önünde durdu. Görünüşü berbattı. Saçları karışmış, yarasından akan kanla birbirine yapışmıştı. Sol gözünün üzerinde kocaman bir şişlik vardı.

Yabancı da arkasından gelmişti:

— Kolunuzu kaldırın ve sol koltuk altına bakın.

Malko baktı ve bakar bakmaz da bunun ancak korkunç bir kâbus olabileceğini düşündü.

Mavi mürekkeple yapılan dövme, altı sayıyı ve iki harfi açık açık gösteriyordu. SS-308625 ve A harfi.

Bütün SS'ler bu dövmeyi taşırlardı, hatta

Heinrich Himmler bile.

Malko mürekkepi ovaladı, fakat bir sonuç alamadı. Bunun bir dövme olduğu kesindi. Ya delirmişti, ya da biri geceleyin bu dövme yapılmıştı. Peki o "biri" kimdi? Dairede Sabrina'dan başka hiç kimse yoktu. Kolunu indirip, yabancıya döndü.

— Bu dövme ilk defa görüyorum, dedi. Hiç anlamıyorum. Dün koltuk altımda böyle bir şey olmadığına yemin edebilirim.

— İnanırmakta güçlük çekersiniz Herr Guern. Zaten aleyhinize olan tek delil bu değil. Gelin.

Malko titreyerek odaya döndü ve gömleğini giydi. Yabancı sandalyesinin yanındaki siyah evrak çantasını alıp, Malko'ya uzattı.

— Bakın.

Malko çantayı aldı. İçinden bir demet kâğıt ve büyük bir fotoğraf çıkardı.

İçin için erimeye başlamıştı. Fotoğrafta siyah SS üniformalı, gözlüklü, gülümseyen adamın elindeki makineli, üniformalı, içi ceset dolu bir hendeğin kenarına çömeltilmiş mahkûmun üzerine yöneltilmişti. Öbür SS subayı toplama kampına atılmış bir grubun üzerine kurşun yağdırıyordu.

Makineliyi tutan SS'in yüzü tıpkı Malko'ya benziyordu. Yirmi yıl önce, yüzünde daha az kırışık varken o da böyle görünüyordu. Kasket saçların görünmesini engelliyordu. Siyah-beyaz fotoğrafın kalitesi oldukça düşüktü, fakat yine de yüzler rahatlıkla seçilebiliyordu. Malko düşünme yeteneğini kaybettiğini hissetti.

Fotoğrafta başka hiçbir özellik göze çarpmıyordu.

— Bunu bulmak için çok uğraştık, dedi yabancı yumuşak bir sesle. O yıllarda arkadaşlarınızdan biri tarafından çekilmiş. Sonra vicdan azabına dayanamayarak, suçlunun yakalanabilmesi için bize verdi.

Malko fotoğrafı yatağın üzerine attı:

— Bu fotoğrafın hiçbir anlamı yok. Bu çok bilinen bir hile. Ben hiçbir olaya karışmadım ve hiçbir zaman da SS olmadım.

— Fakat kendinizi tanıyorsunuz, değil mi? diye sordu alaylı bir sesle Resimdeki siz değil misiniz?

Malko artık ne düşüneceğini bilmiyordu. Bu fotoğraf olağanüstüydü. Hiç kimse onu tanımakta bir an bile tereddüt etmezdi. Bir insan bir başkasına bu denli benzeyemezdi.

— Belki bana benzeyen bir başkası, diye cevap verdi. Fakat size yemin ederim ki, ben değilim.

Öteki başını salladı:

— Herr Guern, o halde diğer belgelere bakın. Belki o zaman bu aptalca savunmanızdan vazgeçersiniz ve mantıklı bir konuşma yapabiliriz.

Malko daktiloyla, Almanca yazılmış bir tomar kâğıt çıkardı ve okumaya başladı.

İlk belge, Tel-Aviv'de mücevher alıp satan Simon Goldberg imzasını taşıyordu. İmza sahibi Rudi Guern adını çok duymuştu. Katilin bir an evvel yakalanmasını istiyordu. Ailesinin altmış yedi üyesi Nazi toplama kamplarında hayatlarını yitirmişlerdi.

Malko iki kağıda daha şöyle bir bakmakla yetindi. Hepsi birbirine benziyordu. Sadece Eliahu Kohn imzalı kâğıtta bir fark vardı.

Adam fotoğrafta gösterilen idam sırasında orada olduğuna yemin ediyor ve şöyle devam ediyordu: "Guern'in yüzündeki canice ifadeyi hiç unutamayacağım. Kurbanlarına son dualarını etmeleri için bile izin vermemişti. Tanrı onun cezasını versin!"

Üçüncü yazılı ifade kağıdı, Saloman Wolff tarafından imzalanmıştı ve aynı şeyleri anlatıyordu. Üç adam da Rudi Guern'in devamlı gözlük taktığını öne sürüyordu.

— Hâlâ, bunların yalan olduğunu mu söylüyorsunuz? dedi yabancı. İsrail'e giderseniz, bu adamların gerçekten yaşadıklarını ve sizi tanıdıklarını görebilirsiniz. Fakat sizin durumunuzda bu biraz tehlikeli olur, değil mi? Bu üç adam Treblinka'dan sağ kurtulmayı başaran kırk kişiden üçü. Üçü de sizi tanıdılar ve aleyhinizde tanıklık yapmaya hazırlar. Buna ne diyorsunuz, Herr Guern?

— Benim Rudi Guern olmadığını, diye cevap verdi Malko. Topladığınız bütün bu delillere rağmen, nasıl bir düzenin kurbanı olduğumu bilmiyorum. Fakat size kolayca Prens Malko Linge olduğumu ve hiçbir zaman SS'lere katılmadığımı kanıtlayabilirim. Bu defa Rudi denilen bu adama ait özel bir dosya olmalı.

— SS arşivlerinin 1945'te kaybolduğunu bilmeyen tek kişisiniz. Alman memurların çoğu da, savaş suçlularının ortaya çıkmaması için uğraşiyor. Doğrusu onca dosyanın nasıl yok edildiği insanı şaşırtıyor. Hayır, Herr Guern, bu fotoğrafın sizi teşhis etmeye yarayan tek belge olduğunu söylemekten gurur duyuyorum.

Malko biraz zaman kazanmaya karar verdi.

Karşısındaki adam onu öldürmek istemiyordu. Kişiliği hakkında bir şeyler daha öğrenirse, işlerin yolunda gideceği kesindi. Şu anda berbat bir durumda olduğu bir gerçektir.

Adam düşüncelerini sezmiş gibiydi.

— Görüyorum ki, sizi ikna edemedim Herr Guern. Şimdiye kadar bulduklarımızın içinde en inatçı olanısiniz. Pekâlâ, ya size bugün de Nazilerle ilişkiniz olduğunu ispatlarsam? Derin ve önemli ilişkiler.

— Ne yani, Sabrina mı?

— Şşt, diye kesti öteki. Bu sandığınızdan çok daha ciddi. Herr Guern, bu güne kadar kullandığınız isimle, First National City Bank'de bir hesabınız var, değil mi? Hesap numarası da 54386.

— Doğru, dedi Malko şaşırarak.

—Güzel. Bankanıza gittiğinizde, örneğin şimdi, hesabınızda 50000 Dolar ve 22000 İsviçre Fransı para olduğunu görebilirsiniz... Kuşkusuz bunun bir önemi yok, önemli olan paranın geldiği kaynak.

— 50000 Dolar! Fakat bana kim bu kadar para yollayabilir.

Yabancı cevap verirken her kelimeyi üzerine basa basa söylüyordu.

— Zürih'te Bryamo adında bir sermaye şirketi. Ne yazık ki, federal şubenin yaptığı araştırmalar sonucunda, Bryamo'nun sadece göstermelik bir isim olduğu, aslında Odessaadlı, Nazileri barındıran bir kurum olduğu ortaya çıktı. Dostlarınız sizi unutuyorlar Herr Guern. Doğrusu eğer ölmeseydiniz, savaş katillerinin oluşturduğu listenin başlarında yer alacaktınız.

İşler gittikçe karışıyordu. Malko yabancıнын elindeki bilgilerden bir an bile şüphelenmemişti. Bütün bu anlattıkları, blöf olamayacak kadar fazla ayrıntılıydı. Birden yarı soğuktan yarı sinirden titredi.

— Bir ceket almamın sakıncası var mı? diye sordu. Burası pek sıcak sayılmaz.

— Lütfen alın, dedi diğeri. Fakat sanırım korkuyla soğuşu birbirine karıştırdınız. Bunca yıldan sonra tehlikeden uzaklaştığınızı sanmıştınız herhalde. Aynı Adolf Eichmann gibi..

Malko kravatını bağlamayı tamamladı. Hikâyenin gerisini bekliyordu. CIA aracılığıyla yabancıнын verdiği bilgileri kolaylıkla kontrol edebilirdi. Fakat şimdilik en fazla Sabrina'ya ne olduğunu merak ediyordu. Olayların akışı içinde, onun rolünün ne olduğu hakkında en ufak bir fikir bile yürütememişti.

Giyindikten sonra perdeleri açtı ve elinden tabancasını hâlâ bırakmamış olan adamın karşısındaki koltuğa yerleşti. Soluk Şubat güneşi camları ısıtmaya yetmiyordu. Malko'nun saati durmuştu. Ağzında garip bir tat vardı. Birden Sabrina'yla birlikte olduğu zamanlar hep baş ağrısıyla uyandığını hatırladı. Pek çok kez farkında olmadan uyuşturucu verilmiş Olmalıydı. Bu içine düştüğü tuzağın nasıl hazırlandığını da açıklıyordu. Birden Sabrina'yı özledi. İlk kez aşık olmuştu. Sonra öfkesi üstün geldi.

— Kimsiniz siz? diye sordu kabaca. Artık sıkıldım. Hemen ne istediğinizi ve niçin böyle bir hikâye düzenlediğinizi söylemezseniz, sırtımdan kurşunlanmak pahasına da olsa, bu odadan çıkacağım.

Yabancı, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, tabancasının namlusunu çevirip kapıyı gösterdi:

— Serbestsiniz, Herr Guern. Biz katil değiliz. Biraz evvel başınıza gelen tatsız olaylar, sadece beni dinlemenize uygun ortam hazırlamak içindi. Yine de hikayemi sonuna kadar dinlemezseniz, New York güneşinden uzun süre faydalanamayabilirsiniz.

"Madem kim olduğumu merak ediyorsunuz, söyleyeyim. Ben Üçüncü Büroya bağlı Sovyet Ordusu Haberalma Teşkilatı'ndan Yüzbaşı Pavel Andropov.

Malko'nun şaşkınlıktan sesi soluğu kesilmişti. Kızıl Ordu'nun Haberalma Teşkilatı'nın adı, GRU'ydu ve KGB'ye her zaman rakip olmuştu. Geçmiş başarılarla doluydu. Örneğin Japonlar'ı ve Almanlar'ı ele veren- Richard Sorge, Ruslar'ın savaşı kazanmasına yardım ettikten sonra, Japonya'da asılarak öldürülmüştü.

Fakat yüzbaşının New York'taki işi neydi? Adam kim olduğunu böyle açık açık söylediğine göre, kendisinden çok emindi. Ruslar kimliklerini böyle kolay açıklamazlardı. Hatta verdikleri rütbe ve isim yanlış olsa bile.

"Pis bir oyun, dedi kendi kendine Malko. Çok pis bir oyun."

— Belki güç bir durumdayım yüzbaşı, fakat sizde benden pek farklı bir durumda değilsiniz. Yabancı topraklara girmiş bir casussunuz, yanılıyor muyum?

— Çocuk olmayın, diye homurdandı Pavel Andropov. Birinin beni ele vermesi gerekiyor. Bu kişide CIA ile olan bağlantınıza rağmen siz

olmayacaksınız.

Malko karşısındaki adamın Sovyet Elçiliği'nde Tass Ajansı'nda ya da Birleşmiş Milletler'de resmi bir görevi mi olduğunu, yoksa ülkeye ünlü Albay Abel gibi, sahte bir kimlikle mi girdiğini merak ediyordu. Böyle adamlara imrenmekten kendini alamıyordu. Ufak bir hatanın hayatlarına, özgürlüklerine mal olacağını bile bile, düşman bir ülkede aylar hatta yıllar geçirmek, çelik gibi bir irade isterdi. Fakat Pavel Andropov'un kişiliği Malko'nun içini rahatlatmıştı. GRU; savaş katillerini Amerika'ya kadar izlemek için uğraşmazdı. Hele bu kadar dolambaçlı yollara hiç gerek duymazdı.

Az sonra mutlaka öğreneceği bir başka şey olmalıydı.

— Yüzbaşı Andropov, diye sordu sakın bir sesle Malko, benim Rudi Guern olduğuma gerçekten inanıyor musunuz?

Andropov'un kılı bile kıpırdamadı.

— Hiç kuşum yok. Üçüncü Büro'daki arkadaşlar sizin gibi birini ilk defa bulmuyorlar. Bu sabaha kadar varlığınıza bile haberim yoktu. Fakat sizi yargılayacak değilim, diye ekledi sakın bir sesle. Savaş bitti ve bunların hepsi geçmişte kaldı...

— O halde niye beni görmeye geldiniz? Korktuğumu görüp eğlenmeye mi? GRU'nun kaybedecek vakti çok herhalde...

Andropov başını salladı:

— Size bir teklifim var. Nazilerden sonra emperyalist ajanlar arasına katıldınız. Durumuza bakılacak olursa, teklifim oldukça cömert bile sayılabilir...

Tabancasını biraz indirmişti. Fakat yüzünde hâlâ aynı ciddi ifade vardı. Bulmacanın karanlık noktaları aydınlanmaya başlamıştı. Böylece, mesleğinde sık sık kullanılan bir terimle anlatmak gerekirse, kara büyü sayesinde Ruslar için iş çevireceğe benziyordu. Karşısındaki adam da, bir bakıma işbirlikçisi sayılacaktı. Belki de onu tuzağa düşürenlerle gerçekten ilgisi yoktu. Şantaj yöntemi tam Ruslar'a göre idi. En iyisi şimdilik kabul etmek, sonra da hemen CIA'ya, olanları anlatmaktı. Fakat Ruslar da aynı şeyi düşünmüş ve gerekli tedbirleri almış olmalıydılar. Üstelik Amerikalılar da, bu kadar ustalıklı düzenlenmiş belgeleri görünce, sorular sormaya kalkabilirlerdi. Malko içini iyice rahatlatmak istedi:

— Siz delirmişsiniz. Artık iyice benimsediğim bu ülkeye ihanet etmeye hiç niyetim yok. Bana bu oyunu nasıl hazırladığınızı bilmiyorum, fakat ne kadar karmaşık olursa olsun çözeceğimden kuşkunuz olmasın.

Andropov onu susturmak için elini kaldırdı.

— Herr Guern, bırakın da sözümü tamamlayayım. Mahkeme önüne çıktığınızda, pek büyük bir zan altında kalmayacağınız kesin. Yeni kimliğiniz olan Avusturya Prensi unvanınızın açık vermemesi için gerekli önlemleri aldığınıza eminim. Mahkemeler özellikle bu konular söz konusu olunca işi ağırdan alırlar.

— Görüyorsunuz işte! diye sözünü kesti Malko. O halde bunca saçmalığı hazırlamak için neden bunca zahmete giriştiniz?

Andropov elini sivilceli yanağına götürdü. Cildi fazla votka tüketmekten bu hale gelmiş olmalıydı.

— Yaptığımız pek de gereksiz değil. "Unutmayanlar" diye bir topluluktan bahsedildiğini duydunuz mu?

Malko omuz silkti.

— Hayır.

— Yazık. Savaş sırasında İngiliz Ordusu'nda görev yapmış Yahudiler. Yöntemleri de, kendileri de çok katı. Adaleti klasik yollarla gerçekleştirmenin çok yavaş olduğunu düşünüyorlar ve Nazi katillerin cezalarını kendileri veriyorlar. Kanunsuz yollardan elde edilen paralarla ve İsrail Gizli Servisi'nin yardımlarıyla, sizin gibileri yakalıyorlar. Son olarak ele geçirdikleri adamın adı Herbert Cukurs idi. Başına ne geldiğini hatırlıyor musunuz?

— Şöyle böyle.

— Hatırlamanıza ben yardımcı olayım o halde. Cesedi boş bir villada, sandık içinde bulundu. Beş kurşunla öldürülmüştü. Tabii ki, öldürenler teşhis edilemedi, hiçbir zaman da edilemeyecek.

Andropov konuşmasına bir süre ara verdi, sonra daha monoton bir sesle devam etti.

— Herr Guern, "Unutmayanlar" grubunda tanıdıklarım var. Onlara bu dosyayı verirsem, herhangi bir soru sorma gereğini bile duymazlar. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?

— Ölürsen size yararlı olamam dedi Malko.

— Eğer sağken yaramazsanız, ölümünüz de bizi pek etkileyemez, diye cevap verdi yüzbaşı, karşı çıkılmaz bir mantıkla. Siz zehir saçan bir hayvansınız.

— Teşekkürler.

— Ee, ne diyorsunuz?

Malko, Andropov'un ifadesiz yüzünü süz-

dü. Çok akıllı bir adama benziyordu. İngilizcesi de, Almancası da mükemmeldi. Malko'yu rahatsız eden bir şey vardı: Bu uydurma dosyayı nasıl hazırlayabilmişlerdi? İşin aslını öğrenmesi gerekiyordu.

Yüzbaşı Andropov'un tehditi asılsız değildi. İntikama susamış insanlar, gerçeğe bu kadar yakın ispatlar karşısında, soru sormaya gerek duymazlardı.

— Benden ne istiyorsunuz? diye sordu Malko kısa bir sessizlikten sonra.

Andropov gülümsedi.

— Bravo, arkadaş Guern. Sonunda anlamaya başladınız. Sovyetler Birliği'ne hizmet ederek, barış için çalışacaksınız. Önceki cinayetleriniz ne olursa olsun, hizmetlerinizden dolayı hükümetim size hep destek olacaktır.

— Hiç kuşum yok, dedi Malko.

Andropov, bu sözün ardındaki gizli alayı sezemeyerek, sesini alçaltıp konuşmasına devam etti:

— Hatta Richard Sorge gibi Lenin Ödülü'nü bile kazanabilirsiniz.

Sözlerinde ciddiydi.

— Öldükten sonra.

— Pek değil, dedi Pavel Andropov. Siz ondan daha az tehlike içindesiniz. Hem Lenin Ödülü'nü hak eden Moskova'daki trolleybüslerde bedava seyahat edebilir

Malko, alay edip etmediğini anlamak için yüzbaşıya baktı. Gördüğü kadarıyla son derece ciddiydi. Konuşma tam komünist usulü yapılıyordu: Mümkünse casusun gözünü boyamak, fakat yine de kaytarması için fırsat bırakmamak.

— Düşüneceğim, dedi Malko. Ama trolley-büse binmektense taksiyi tercih ederim. Pekâlâ Moskova'ya dinlenmeye gitmeden önce yapmamı istediğiniz nedir?

Yüzbaşı Andropov tabancasını cebine koydu.

— Arkadaş Guern, elimdeki dosyanın tek kopya olmadığını söylemem gereksiz. Aslı emin bir yerde saklı...

— Ben de öyle düşünmüştüm.

— Güzel. O halde size ilk görevinizi açıklayayım. Pek zor değil.

Andropov cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı düzelterip Malko'nun yanına koydu. Bu Amerika'daki hemen her benzin istasyonunda bulunabilecek cinsten bir haritaydı. Haritada, Kanada sınırındaki New Hampshire bölgesi de gösterilmişti. Yüzbaşı işaret parmağını iki ülkeyi ayıran çizginin üzerindeki bir noktaya koydu.

— Hemen yarın buraya gideceksiniz ve bir tarla satın alacaksınız.

— Tarla mı?

— Evet, bir tarla. Pek büyük olmasın. Yüz dönüm kadar bir şey. Önemli olan, Kanada sınırına olabildiğince yakın olması. En ideali toprakların iki ülke arasında kalması tabii.

Malko anlamaya başlıyordu. Ruslar'ın, FBI ajanları yüzünden, Amerika'ya girmelerinin gitgide zorlaştığını biliyordu. CIA ajanı tarafından satın alınmış bir tarlanın hiç dikkat çekmeyeceği kesindi: Resmi yoldan girenler bile sıkı bir takip altındaydılar. Hiçbiri New York veya Washington'dan kırk sekiz saati aşmamak şartıyla yirmi beş milden fazla uzaklaşamazdı.

Şüförsüz araba ve uçak kiralayamazlardı. Tabii ki her Rusu günün yirmi dört saati izlemeye olanak yoktu, fakat ani baskınlarla risk en aza indirilirdi..

— Peki hangi parayla alacağım o tarlayı?

Andropov Malko'nun saflığına şaşkınlıkla baktı.

— Odeşsa'nın 50000 dolarıyla.

Bir süre sessizlik oldu. Tuzakta hiçbir açık kapı bırakılmamıştı. Malko'nun hayatı sınır sorunlarıyla uğraşmakla geçecekti anlaşılan. Liezen'deki şatosunun parkı da Macar topraklarında kalmıştı. Orayı tekrar kazanabilmesinin tek koşulu yeni bir savaş çıkmasıydı.

— İyi anladınız mı? diye sordu yüzbaşı Malko başını salladı.

— Evet.

En azından geri dönmek için zamanı olacaktı.

Andropov elini uzattı.

— En kısa zamanda gidin. Sizi üç gün sonra telefonla arayım. Kod ismim Martin.

— Buradan mı?

Adam güldüğünde gözlerinde neredeyse sevecen bir ifade vardı.

— Evinizden. Poughkeepsie'den. Sakın aklınıza kötü şeyler getirmeyin. Yoksa bir dahaki randevuda karşınızda aynı iyi niyetli Pavel'i bulamazsınız.

Malko'yu gözden kaçırmadan, geri geri kapıya kadar gitti. Az sonra Malko odada yalnız kalmıştı.

Şöyle buzlu bir votka için, şu anda pek çok şey feda edilebilirdi. Böylece düşüncelerini de bir düzene koyabilirdi. Daireye bir göz atmak

istedi. Her taraf boşalmıştı. Ne Sabrina'nın zengin gardrobundan, ne mutfak eşyalarından eser kalmıştı. Yatak çarşaflarından başka, içeride kişisel hiçbir eşya kalmamış gibiydi. Sanki Sabrina diye biri hiç var olmamıştı. Odada ona ait tek şey her yere sinmiş olan kokuşuydu. Malko neredeyse rüya gördüğüne inanacaktı. Birden Sabrina'nın tek bir fotoğrafının bile olmadığını düşündü.

Hiç kuşkusuz genç kadın bu planın odak noktasıydı.

III. BÖLÜM

Yarım saat boyunca aranmadık en ufak bir yer bırakmamıştı. Ama bir tel saç bile bulamadı. Sabrina'yı aramak için elinde, büyük bir olasılıkla sahte olan bir isimden başka hiçbir ipucu yoktu. Nasıl bir tipi olduğunu hatırlaması ise, "on altı milyon nüfuslu bir şehirde arama yapması için yetersizdi. Sadece tek bir umut kapısı vardı. Sabrina'nın Sovyet Gizli Servisi'nde çalıştığı kesindi. Ruslar ABD'ye çok büyük zorluklarla adam sokuyorlardı. Hâlâ bu ülkede kalıyor olmalıydı. Fakat sadece Kaliforniya-New York arası bile 4500 kilometreydi. Sabrina sahte bir kimlikle, dilediği yerde saklanabilirdi. FBI dahi, Malko'nun elindeki yetersiz bilgilerle, genç kadını bulmak için haftalarca uğraşmak zorunda kalırdı.

İçeriye son bir kez göz attıktan sonra kapıyı kapatıp koridora çıktı. Asansörü beklerken kendini oldukça kötü hissediyordu. Sabrina'nın hiç var olmadığını, şimdiye kadar rastlamış olduğu pek çok kadın gibi, casusluk uğruna cazibesini kullanan biri olduğunu kabul etmek zordu.

Ne olursa olsun Kanadalı zengin kadın rolünü iyi oynamıştı. Vizon manto ve elbiseler Ruslar için bir servete mal olmuştu herhalde. CIA ile ilişkisi olan bir ajanın altın kadar değerli olduğu kesindi.

Asansör gelince zemin kata indi. Soruştur-

masına başlamak için, kaybedecek tek bir dakikası bile yoktu. Binanın girişine şöyle bir baktıktan sonra, zemin kattaki kapılardan birini çalmaya karar verdi. Karşısına üzerinde sabahlığı olan bir adam çıktı.

—Bu apartmanda bir daire kiralamak istiyorum, dedi. Sizden kime başvurmam gerektiğini soracaktım.

Kapıyı açan adam bundan kolay bir şey olmadığını söyledi. Malko kapının önünde sabırsızlıkla beklerken ona küçük bir kağıda bir şeyler yazdı.

—İşte, dedi. Etüde Broom and Dale, 72 Broadvway. Buradan pek uzak değil.

Malko içtenlikle teşekkür etti ve dışarı çıktı. Hava bulutluydu ve New York'da her zaman olduğu gibi buz gibi bir rüzgar esiyordu.

Bir taksi çevirip az önce aldığı adresi gösterdi. Soruşturmasına tek başına başlamaya karar vermişti. FBI, veya CIA'yı bu kadar iyi hazırlanmış bir oyuna karıştırırsa, zararlı çıkan kendisi olabilirdi. Malko için tek çıkış yolu bu tuzağın nasıl geliştirildiğini keşfetmekti.

Malko dalgın dalgın sigara içiyordu. Sonunda eski bir binanın önünde durdular. Aradığı yer üçüncü kattaydı. Konulabilecek her yere, hatta girişe bile, bir sekreter yerleştirilmişti. Malko, dizlerinin üzerine koyduğu daktiloyla bir şeyler yazan kıza bir daire kiralamak istediğini söyleyince kız Jack Broom'un bürosunu gösterdi.

Jack Broom az sonra gelip, elini uzattı.

— Ne kiralamak istiyorsunuz, bayım? diye sordu Malko'ya oturması için koltuğa işaret ederek.

Fakat Malko CIA kimlik kartını gösterince, yüz ifadesi birden değişti.

— Küçük bir bilgiye ihtiyacım var, dedi Malko. Beşinci Cadde'deki 30 numarada daire kiralayan müşterinizin adını ve adresini öğrenmek istiyorum.

Jack Broom buz gibi olmuştu, elini kır saçlarında dolaştırdı.

— Bu...bu bir şaka olmalı, diye kekeleydi Jack Broom.

—Bana öyle gelmiyor, dedi soğuk bir sesle Malko. Bize yardım edecek misiniz, yoksa Büyük Jüri'nin önüne çıkmayı mı tercih edersiniz?

Daha sözünü tamamlamaya fırsat kalmadan Jack Broom elini dosyaların arasına daldırdı. İçlerinden sarı bir dosya çıkardı. Elleri titriyordu.

— İşte kontrat. Bay Bernard Medley. Kirasını hep zamanından önce öderdi. Kontratı yarın sona eriyor. Dün bana telefon etti.

— Onunla hiç karşılaştınız mı?

— Evet, bir kez, burada. İyi görünüşlü, güzlüklü, ufak tefek bir adam. Bana işi dolayısıyla üç ya da altı ay süresince New York'ta kalmak zorunda olduğunu söyledi. Kira ücreti konusunda hiç pazarlık yapmadı. Ayda 350 dolar ödüyordu. New York Times'a verdiğim ilan üzerine başvurmuştu.

— Kontratı görebilir miyim?

Jack Broom dosyayı uzattı. Malko imzaya baktı. Karalamadan başka bir şeye benzemiyordu.

— Hotel Americana'da kalmıştı.

Malko umutsuzlukla iç geçirdi. Amerika'da

hiçbir otelde, herhangi bir belge istenmezdi. İnsan kendini İngiltere kralı olarak bile tanıtırsa, bir yorum yapılmazdı. Bay Medley bir başka Rus ajanı olmalıydı.

— Dikkatinizi çeken bir şey olmadı mı?

— Hayır. Yalnız bana parayı nakit olarak ödemişti. Bu pek sık yapılan bir şey değildir. Yine de şüphelenemezdim, haksız mıyım?

— Tabii, tabii.

Hiçbir iz yoktu. Temiz iş yapmışlardı. Malko Jack Broom'a teşekkür edip, çıktı. Umudu iyice kırılmıştı. Kimliğini bilmediği, ortadan yok olan bir kız ve daireyi kiralayan hayalet gibi bir adamla bir yere varamazdı.

Gerçek olan tek şey sadece yapılan tehditti.

Malko bir taksi tutup onu Poughkeepsie'ye götürecektir bir trene binmek için istasyona gitti. Karar vermek için yalnız birkaç saati vardı: Ya her şeyi CIA'ya anlatacak ve İsraililer tarafından vurulma tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı ya da tek başına karşı saldırıya geçecekti.

Az sonra trene bindiğinde, morali hâlâ çok bozuktu. Üç çözüm yolundan, üçü de berbattı. Hiçbir şey söylemeden Ruslar için çalışacak olsa bunun sonunun hayırlı bitmeyeceğinden emindi. CIA'ya olan biteni anlatmak da pek işine gelmiyordu. Amerikalılar'ın şaşkınlığı, onu korumaya yanaşmamalarına sebep olabiliyordu. O zaman iki ateş arasında kalırdı. Parmağını kımıldatmadan Ruslar'ın tehditlerini uygulamaya koymalarını da bekleyebilirdi. Bu tam bir "Rus ruleti olurdu. Ya blöfleri tutmazdı ve hiçbir tepki gelmezdi, ya da günün birinde karşısında, açıklama yapmasına fırsat

bile vermeyecek olan katilleri bulurdu.

Tren Tarry Tovvn'da üç dakika mola verdi. Birkaç mil ötede Ossining ve Sing-Sing hapis-hanesi vardı. Çevresine bir göz attı. Yolcuların hepsi yorgun ve sıradan kişilerdi. Uzun bir iş gününden sonra, birkaç kadeh martini içmek ve televizyon seyretmek için evlerine dönüyorlardı.

Bir an Malko onların basit hayatına özlem duydu. Poughkeepsie'deki villasında, tehlike ve ölüm onu bekliyordu. Sevgi dolu ve sadık bir sevgili olması yılanların planlarına yardımcı olmaktan başka bir işe yaramamıştı. Oysa Sabrina sevişirken, artık ondan başka kimseyi sevmeyeceğini söylerdi...

**

Evine ancak garın park yerinden arabasını aldıktan sonra geç vakit varabildi. Birden küçük villası gözüne pek sevimsiz göründü. Arabasını gara soktukten sonra her odaya ayrı ayrı baktı, fakat şüpheli bir şey göremedi. Sınırları iyice bozulmuş olmalıydı ki, en ufak bir gürültü bile korkuylasıçramasınıyetiyordu.

On dakika sonra telefon çaldı. Açtığına konuşan olmadı. Sadece telefonun kapanma sesini duyabildi.

İşte başlıyorlardı.

Bardağa votka doldurup, içine buz attıktan sonra, koltuklardan birine oturdu. İçinden patronu ye dostu olan, CIA Planlama Bölümü Şefi Frank Thorpe'u aramak geliyordu. İstemese de bu Rus oyununa karışmıştı artık.

Fakat Amerikalılar'ı tanırdı: Dostu olmasına rağmen Frank Thorpe, Malko'nun SS

subayı olduğuna dair yapılan suçlamaları, üstlerine anlatmadan geçemezdi. Hayatlarında bu tür olaylarla çok karşılaşmışlardı. O yüzden kendisinden şüphelenecekleri kesindi.

Kalkıp banyoya gitti. Gömleğini çıkarıp, sol koltuk altına bir kez daha baktı. Dövme hâlâ duruyordu, fakat zaman geçince biraz silikleşmişti. Malko alçak sesle küfretti. Bu dövmenin daha önce olmadığına, başkalarını nasıl inandırabilirdi?

Giyinip oturma odasına döndü ve votkasını bir dikişte bitirdi. İçki bile ısınmasına yardımcı olamamıştı. Hem Ruslar'ı başarısızlığa uğratmak, hem de İsraililer'den kurtulmak için tek bir çare vardı: Onun üstüne yamamaya çalıştıkları kimliğin gerçek sahibini bulmak. Ruslar her şeyi kafadan atacak kadar aptal değildiler. Düşündüğü şeyin olanaksız denilebilecek kadar zor olduğunun farkındaydı. Fakat tehlikeden kesin bir şekilde kurtulmasının tek yolu buydu. Sonra CIA'nın yardımıyla Andropov denen adamla uğraşabilirdi.

Ahizeyi kaldırıp Kennedy Havaalanı'nı aradı. Sık sık yaptığı gibi İskandinav Havayolları'nı istedi.

— Bu akşam Avrupa'ya uçuşunuz var mı?

— Tabii, diye cevap verdi memur hafif bir aksanla. Saat 20.30'da Kopenhag ve Stockholm'e bir uçak var. Kopenhag'a sabah saat dokuzda varıyor.

— Benim için Kopenhag uygun, dedi Malko. Oradan Viyana'ya geçebilir miyim?

— Elbette. Saat 11.30'da bir uçuş var.

— Bana Viyana için birinci mevkide yer ayırın.

IV. BÖLÜM

Viyana'mın Rodulphplatz Sokağı'ndaki 7 numara, fazla bir özelliği olmayan, diğerlerinden daha yenice bir evdi. Burada savaşın izleri hâlâ belli oluyordu: Bombaların etkisiyle taşlar parçalanmış, oyuklar açılmıştı.

Malko 7 numaranın kapısını itmeden önce etrafa baktı. Her zaman taktığı siyah gözlüğünün arkasına gizlediği gözleri, uykusuzluktan ve yorgunluktan kıpkırmızıydı. Uçaktaki konfora rağmen, bütün gece gözünü kırpmamıştı. Güzel bir hostesin getirdiği kahvaltı bile, sorunlarını bir an içinde olsa unutturamamıştı. Kopenhag'da hava berbattı. Yağmur ve fırtınadan insan serseme dönüyordu. Neyseki uçaktan iniş, doğrudan doğruya havaalanının bir koridoruna yapılıyordu.

Yolcuların dinlenmesine ayrılan odada bir duş alıp, traş olmuştu.

İki saat sonra Viyana'ya gidecek uçağa binmişti. Sonunda Avrupalılar'a özgü iyi pişmiş ete ve yıllanmış şaraba kavuşmasına rağmen, morali düzelmemişti. İskandinav jeti Schwechat Havaalanı'na indiğinde de sıkıntısı devam ediyordu. Pencereden sadık hizmetkârı Elko Krizantem'in, Jaguar'ın direksiyonunda onu beklediğini görmüştü.

Yolcuların ve karşılamaya gelenlerin yüzlerini dikkatle inceledi. Ruslar peşinde olmalıydı. Yine de şu anda onlardan birkaç saat öndeydi.

Tam havaalanından çıkacakken, olağanüstü

belleğinde yer eden bir adamın, siyah bir Mercedes'e bindiğini gördü. Fakat kim olduğunu anlamaya zaman bulamadan, araba hareket etti. Yalnızca bu soğuk havada Avusturya'da herkesin giydiği türden bir siyah deri pardösüyü farkedebilmişti.

Gümrük ve güvenlik işlemlerini bitirip hemen dışarı çıktı ve elinde kasketiyle kendisini bekleyen Elko'nun elini sıktı.

Elko Krizantem hiç soru sormamıştı. Kasketi ve uzun redingotu ona zengin birinin şoförü havasını veriyordu .Kimse onun İstanbul'un azılı kabadayılarında biri olduğunu tahmin edemezdi. Onu bu kılıkta gören biri, eski günlerde kullandığı boğma telini yanından ayırmadığım da bilemezdi.

Viyana'nın çevresindeki ovayı aşarken, Elko ona şatodaki son haberleri verdi. Dışarıdan, birinci kata açılan merdiven bitmek üzereydi. Malko, eski taşlara yatırmak için gerekli olan dolarların peşinde koşmaktan vazgeçip restorasyonu tamamlanan şatosunda, ne zaman emekliye ayrılabileceğini merak ediyordu.

Malko, Elko'ya Rudolphplatz'a kadar yol tarif etmişti.

*

**

Asansörü olmayan binada dört kat tırmandıktan sonra, karanlık ve küçük sahanlıkta durup bir nefes aldı.

Karşısındaki beyaz kapının üzerinde, artık iyice silikleşmiş bir yazı vardı:

"Dokümantasyon Merkezi" B.J.V.N.

Malko zili çaldı.

Ağır ayak sesleri duyulduktan sonra, kapının zinciri açıldı ve Malko'ya dikkatle bakan iriyarı bir adam belirdi.

—Ne istiyorsunuz? diye sordu mükemmel, fakat Orta Avrupa aksanı taşıyan bir Almancayla

—Simon Wisenthal ile randevum var, dedi Malko. Ben Prens Malko.

Geçen akşam telefon edip Wisenthal'ın Viyana'da bulunduğundan emin olmuştu.

Yabancı hafif bir baş işaretiyle onu içeri aldı. Daire, yerleri çimento olan iki odadan oluşuyordu. Mobilyalar oldukça eskiydi. Malko, Simon Wisenthal'in çalışma odasına giden dar bir koridordan geçti

Wisenthal onu bekliyordu. Malko'yu görünce ayağa kalktı. Uzun boylu geniş alınlı bir adamdı. Düşünceli gözleri, dikkatle Malko'nun üzerine dikilmişti. Evin içinde esrarengiz bir hava vardı. Sanki ortalıkta bir sürü hayalet dolaşıyordu.

Malko, eski divanı görmeden, sandalyelerden birine oturdu. Simon Wisenthal de tekrar masasının başına oturdu.

—Benden ne istiyorsunuz, Herr Linge? diye sordu Wisenthal yumuşak bir sesle.

Malko ne söyleyeceğini toparlamaya çalıştı. Kendini ilk kez bu kadar baskı altında hissediyordu.

Karşısındaki adam her zaman rastlanan tiplerden değildi. Yirmi senedir hayatını savaş suçlusu Nazileri avlamaya adanmıştı. Sırf onun listesindeki isimler on sekiz bini buluyordu. Adolf Eichmann'ın izini keşfeden oydu.Martin Bormann, Joseph Mengele ve daha birçok

Nazinin de yerini biliyordu. Çalışması hiç bir çıkara dayanmıyordu. Ona bu işi yaptırın idealleriydi. Ve bunca Nazi yakalamasına rağmen henüz hiç kimse tarafından öldürülmek istenmemişti.

Malko'ya yardım edebilecek tek kişi oydu. Rudi Guern diye birinin gerçekten var olup olmadığını yalnız o söyleyebilir ve GRU tarafından düzenlenen bu oyunun aydınlanması, ancak onun vereceği bilgilerle sağlanabilirdi.

1945 yılında Amerikalılarca çalışmıştı. Malko ondan randevu isterken, kendini CIA ajanı olarak tanıtmıştı. Zaten Simon Wisenthal kapısını kimseye kapatmazdı.

— Bazı bilgilere ihtiyacım var, dedi Malko, bana ancak siz yardım edebilirsiniz. Bizim serviste çalışan birinden şüpheleniyoruz. Rudi Guern adında bir savaş katili olduğunu sanıyoruz. Ne yazık ki Guern adlı bu adam hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Sizde onun hakkında hazırlanmış bir dosya var mı?

Simon Wisenthal'in düşünceli gözleri korkunç bir bakışla parıldadı:

— Rudi Guern, diye tekrar etti yavaş bir sesle. Evet, bu isim yabancı gelmiyor.

Kalkıp, odadan çıktı. Geri döndüğünde elinde sarı bir dosya vardı. Masasına oturup, okumaya başladı.

— İşte, Rudi Guern, Rupholding'de 4 Temmuzda doğmuş. SS numarası 308625.

Malko'nun yüreği hop etti. Bu, sol kolunun altında taşıdığı numaranın aynısıydı. Fakat Simon Wisenthal onun şaşkınlığını farketmemişti. Okumaya devam etti.

— Guern cani ruhlu bir adamdı. Pek çok

cinayette faal rol aldı. Ama dosyasına işlenmiş özellikle korkunç bir cinayet var. Kampa giden yolda bir Rus bombası büyük bir çukur açmıştı. Rudi Guern bir grup mahkûmu ve SS askerlerini çukurun başına götürdü ve askerlere, çukur dolana kadar mahkûmları öldürtüp içine attı. Bu arada Rudi Guern çorbada tuzu bulunsun diye, kendi tabancasıyla da pek çok mahkumu öldürdü.

Malko "Martin" in ona gösterdiği fotoğrafın anlamını şimdi daha iyi anlıyordu.

Biraz boğuk bir sesle sordu:

— Bu cinayetlere tanık olan birileri var mı?

Simon Wisenthal başını salladı.

— Az, çok az. Ben dört kişi biliyorum. Üçü İsrail'de, biri Yunanistan'da Hepsi de bana gördüklerini yazdılar. Eğer bir gün...

— Fakat siz bir SS subayının numarasını bu kadar kesin olarak nasıl öğrenebildiniz?

Adamın yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

— 1961'de eski bir SS, beş yüz dolar karşılığında bana, 15000 SS subayının adının bulunduğu bir listeyi sattı. Listede hepsinin rütbeleri aldıkları ödüller ve daha bunun gibi bazı bilgiler yazılıydı. Bu listelerden aşağı yukarı, kırk tane varmış. Çoğu savaştan sonra SS'ler tarafından yok edilmiş.

— Bu listeden başka kimlerde var?

— Ruslarda, irtibat kurduğum bazı İsraili-ler'de, Polonyalılar'da ve bazı Batı Almanlar'da.

Düğüm yavaş yavaş çözülüyordu. Şimdi tuzağın nasıl hazırlandığı ortaya çıkıyordu. Merak ettiği -sadece tek bir şey kalmıştı. Niçin

onu seçmişlerdi?

— Rudi Guern'e sonra ne oldu? diye sordu.

Simon Wisenthal başını elleri arasına alarak birkaç dakika sessiz kaldı.

— Öldü, dedi sonunda. Ya da elimizdeki bilgilere göre, biz öyle düşünmek zorundayız. Treblinka'dan sonra, mahkumları ve bazı etnik grupları yok etmesi için Rusya'ya gönderildi. Almanya'ya bir daha hiç dönmedi. 1945 mayısında, ailesine resmen öldüğü haberi verildi. Bir daha da ondan bahsedilmedi. Fakat bunun bir anlamı yok. ölüm Naziler için kaçış yolu oldu. Yüzlerce Nazi sahte kimliklerle yaşamlarını sürdürüyorlar. Martin Bormann üç, dört kez öldüğü söylentisini yaymıştı. Ama Guern gerçekten ölmüş olabilir. Belki de sizin tanıdığınız adamdır.

— Belki, dedi Malko.

Rudi Guern kaybolmuştu. Bu kadar kesin delil karşısında, kendisinin o olmadığına, başkalarını nasıl inandırabilirdi?

— Ya fotoğraf? diye sordu birden. Sizde hiç fotoğrafı yok mu?

Simon Wisenthal başını salladı.

— Fotoğrafı belgelerle birlikte saklanacak kadar önemli bir adam değildi.

— Ya ailesinde?

— Ufak bir olasılık. Savaşın sonunda, SS'lerin aileleri, saklanan Nazilerin işlerini kolaylaştırabilmek için bütün belgeleri yok ettiler.

Malko ısrar etti:

— Tanıkların ifadeleri, nasıl bir adam olduğu hakkında bir fikir vermiyor mu?

Simon Wisenthal dosyayı aldı:

— Bakalım. Uzun boylu, sarışın, kendine özen gösteren bir adammış. Koyu renk camlı gözlük kullanırmış. Kimse bu gözlüğü züppe-likten mi, yoksa gözleri gerçekten rahatsız olduğu için mi taktığını anlamamış. Bu tür sorular bir SS subayına sorulmaz...

Birden bir şey keşfetmiş gibi, gözlerini Malko'ya dikti.

— Galiba bugün yaşasaymış, görünüşü size benzermiş.

Malko sesini normal tonunda tutabilmek için olağanüstü bir çaba harcadı:

— Ailesi nerede yaşıyor?

— Rupholding'de Münih yakınlarında. Doğduğu yerde. Bu kız kardeşi ve annesi var.

Malko'nun yüzüne yine renk geldi. Rudi'nin annesinin oğlunu tanımaması mümkün değildi. Guern öldüğüne göre, kendisine yardım edilmesi kimseyi huzursuz etmezdi. Aslında bir SS annesinin ifadesine pek güvenilmezdi.

— Bana bu tanıkların kimler olduğunu söyleyebilir misiniz? Belki şüphelendiğimiz kişiyi teşhis etmemize yardımcı olabilirler.

Simon Wisenthal isteksizce isimleri okudu: Simon Goldberg, Tel-Aviv'de kuyumcu, Eliahu Kohn, Hayfa'da gümrükte çalışıyor; Salomon Wolff Tel-Aviv'de ve İsak Kulkin Atina'da Yperidou Sokağı 33 numarada oturuyor.

Malko söylenenleri aklına iyice yerleştirdi. Bir an Simon Wisenthal ile göz göze geldi. Adamın davranışlarının tamamıyla değiştiğini hissetti. Kendisinin Rudi Guern olduğundan şüphelenmiş olmalıydı. Onu yanıltığına nasıl inandırabilirdi? Koltuğunun altındaki dövme-ği gören, SS subayı olduğundan bir an bile şüp- he

etmezdi. Birden altın sarısı gözlerinden utanç duydu. Ani bir hareketle Simon Wisenthal'in acımasız bakışları altında, gözlüklerini taktı.

— Çok iyi Almanca konuşuyorsunuz Herr Linge. Oysa uzun yıllar Amerika'da kalmışsınız.

— Burada, Avusturya'da doğdum. Bunda şaşılacak bir şey yok.

Artık kendisine bir katılmış gibi bakan bu adamı bırakıp gitmeye hazırdı. Oradan koşarcasına uzaklaştı. Hatırladığı son şey, yarı karanlıkta, Simon Wisenthal'in pırıl pırıl parlayan siyah gözleriydi. Adamın, giderken onun elini sıkmadığını, Rudolphplatz'dan çıktuktan sonra hatırladı.

Jaguar'da uyuklayan Elko Krizantem'in yanma gitti. Kendisini şimdiye kadar hiç bu kadar kötü hissetmemişti. Başkasının işlediği cinayetlerin hesabını vermesi çok aptalcaydı.

Jaguar'ın yumuşak koltuğuna gömüldükten sonra düşünmeye başladı. Rudi Guern'in ailesini bulmadan önce, adamı tanıyanlardan birini görmeliydi. Onlar yanılmazlardı. Malko Yüzbaşı Andropov'un gösterdiği fotoğrafı unutamıyordu. Önce bu olayı ortaya çıkarmalıydı. O halde artık yolu çizilmişti: İsrail onun için çok tehlikeliydi. Bir SS dövmesiyle Kudüs'e gitmek, Birleşmiş Milletler binasından paraşütle atlamaktan farksızdı.

Geriye Atina'daki İsak Kulkin kalıyordu. Birden o ufak tefek Yahudi, onun için herkesden daha değerli olmuştu. Ne olursa olsun onu bulmalıydı.

— Havaalanına dönüyoruz, dedi Krizan-

tem'e. Sonra da Atina'ya gidiyoruz.

— Atina'ya mı? diye sordu Elko. Fakat Yunanlılar benim ülkeye girmeme izin vermezler.

— Önemli değil, tek başıma giderim, dedi Malko. Umarım her şey yolunda gider.

Havaalanına giderken, Malko ona olanları anlattı. Elko'dan hiçbir şey saklamazdı.

— Bu Rudi Guern ne yapmış? diye sordu Krizantem merakla.

— Yüzlerce insanın öldürülmesine karışmış.

— Atina'da kimi görmeye gidiyorsunuz?

— Yaşlı bir Yahudi'yi. Bildikleri benim için çok önemli olabilir.

— Onu öldürecek misiniz?

Malko, Elko'nun hiç adam olmayacağını düşündü.

— Biraz gevezelik edeceğim sadece.

— Özür dilerim. Sanmıştım ki...

Malko pek çok kez dikiz aynasından arkayı kontrol etti. Takip edildiklerini sanmıyordu. Simon Wisenthal'i görmeye gitmesi çok tedbirsizce bir hareket olmuştu. Acaba Malko'yu geçirdikten sonra ne yapmıştı? Fakat İsak Kulkin'i ziyareti, GRU'nun planına indireceği ilk darbe olacaktı. Ruslar Simon Wisenthal'i görmeye gittiğini öğrenirlerse, İshak Kulkin'i hiç düşünmeden öldürürlerdi. O yüzden Atina'ya ne olursa olsun gitmeliydi.

V. BÖLÜM

— Atina uçağımızda boş yer yok bayım. Ama sizin sabah Zürih üzerinden gitmenizi sağlayabiliriz.

— Bugün mutlaka gitmek zorundayım, diye ısrar etti Malko.

Oradaki tek müşteri kendisiydi ve Atina uçağının kalkmasına sadece üç saat vardı. Henüz diğer yolcular gelmemişti.

Memur çaresizce boynunu büktü.

— Bir şey yapamam, efendim. Her yer dolu.

Malko cebinden bir tomar para çıkardı ve tezgâhın üzerine elli dolar bıraktı.

— Listenizi tekrar kontrol edin, bir yer olmalı.

Adam hafifçe kızardı, başını salladı ve verilen paraya dokunmadı.

— Size her yerin dolu olduğunu söyledim bayım.

Malko cevap vermeden ikinci bir ellilik daha uzattı. Memur hâlâ kıpkırmızıydı, fakat başını sallamaya devam ediyordu. Malko dördüncü, elliliği de bıraktıktan sonra, paralan cebine koydu.

— Sanırım yolculardan biri biletini iptal etmişti dedi yumuşak bir sesle.

Soğuk bir tavırla isimlerden birini karalayıp yerine Malko'nunkini yazdı.

Malko biletini aldıktan sonra, salona doğru yürüdü. Krizantem Liezen yolunu tutmuş olmalıydı. Malko ilk kez şatosunu görmeden

Avusturya'dan ayrılıyordu. Hayat çok saçmaydı: Faydalanma olanağı bile bulamadığı eski taşlar uğruna, hayatını tehlikeye atıyordu. Henüz iki saati daha olduğundan, bir masaya oturup yazmaya koyuldu. Mektup CIA'daki patronu Frank Thorpe'a idi. Eğer kaybolursa yüzbaşı Pavel Andropov New York'ta pek mutlu günler yaşayamayacaktı.

*

**

Hava oldukça serindi. Şehirde bir durgunluk seziliyordu. Hilton ile geçen gece kaldığı Büyük Britanya Oteli Atina'nın en iyi otellerindendi. Büyük Britanya ihtiyarların, toplanıp politika konuştukları, soğuk bir yerdi. Üstelik servis de pek iyi değildi. Örneğin sabahleyin Malko'yu uyandırmamışlardı. O da bu yüzden, otelden ancak saat on bir de ayrılabilmişti.

Malko 33 numarayı kolaylıkla buldu. Ev üç katlı, ahşap bir binaydı, içeriye girince burnuna keskin bir koku geldi. Posta kutularından birinin üzerinde mavi mürekkeple "İsak Kulkin" yazıyordu.

Yanında kat numarası yoktu. Malko merdivene yöneldi. Binada, basamakların gıcır-tısından başka ses duyulmuyordu. Üçüncü katın sahanlığında yine mürekkeple Yahudi'nin adı yazılıydı.

Kapıyı çaldı. Cevap yoktu. Karşısındaki kapıyı da çaldı. Ondandaki ses gelmedi. Sonunda aşağı inip, her kapıya sırayla vurmaya başladı. Birinci kattaki bir dairenin kapısı açılınca, karmakarışık saçlı, Malko'nun şık elbisesine şüpheli gözlerle bakan bir cadı belirdi.

— İsak Kulkin'i arıyorum, dedi Malko yüzünde neşeli bir gülümsemeyle.

Kadın Yunanca bir şeyler mırıldanıp yukarı katı gösterdi.

— Orada değil, diye cevap verdi Malko ne demek istediğini hareketlerle anlatarak.

Kadın, Malko'nun hiçbir şey anlamadığı, uzun bir cümle söyleyip, kapıyı yüzüne kapattı. Malko, kadının söylediklerinden sadece "Pire" kelimesini anlamıştı.

Malko hayal kırıklığına uğrayarak aşağı indi. Girişte hâlâ kimsecikler yoktu. Tekrar Yperidou Sokağı'na çıktı. 33 numaranın karşısında kel kafalı, gözlüklü bir bakkal vardı.

Malko ona İngilizce, Isak Kulkin'in nerede olduğunu sordu. Bu bir mucizeydi! Adamcağız ona Almanca, Fransızca, İngilizce karışımı bir dille cevap vermişti.

On beş dakika konuştuktan sonra, Malko, Isak Kulkin'in kemancı olduğunu ve her gün Pire'nin turistik lokantalarında çaldığını öğrendi. Kısa boyu, kıvrık burnu ve gözlükleriyle onu tanımamaya olanak yoktu. Zaten Pire'de herkes onu tanırdı.

Malko bakkala içtenlikle teşekkür etti. Büyük Britanya Oteli'nin karşısında, bir taksi bekliyordu. Şoför dışarı çıkıp, Malko'ya kapıyı açtı. Fakat Malko Akropol'ü ve kralın sarayını ziyaret etmeyi reddedince, adamın neşesi kaçtı. Yine de Pire yoluna, inanılmayacak kadar uzun bir yoldan çıktı. Malko çok geçmeden taksimetrenin her tümsekte beş Drahmi attığını, farketti. Yunanistan'ın yollar New York'unkilere benzemiyordu. Pire'ye geldiklerinde içi dışına çıkmıştı. Şoför taksimetreyi

kapatıp, borcunun iki yüz Drahmi olduğunu söyledi. Malko bu kadar parayla, tahtirevan bile kiralayabileceğini düşündü.

Deniz kenarında yanyana bir dizi lokanta sıralanmıştı. Tam yemek vaktiydi, müşterilerin çoğu da yabancıydı.

Malko ilk lokantanın terasına bir göz attı. Görünürde hiç müzisyen yoktu, fakat etrafında garsonlar dört dilde konuşarak, masa isteyip istemediğini sormaya başlamışlardı bile.

İkinci lokantada da dikkate değer bir şey yoktu. Birden kulağına pek yabancı olmayan bir ses geldi: Birisi "Pire"nin çocukları" adlı şarkıyı söylüyordu. Ses dördüncü lokantadan geliyordu. Yaklaşınca, aradığı adamı hemen tanıdı.

Bu ufak tefek, düşük omuzlu bir ihtiyardı. Yanağına kemanını iyice yapıştırmış, onu itid kakan garsonlara aldırmadan çalışıyordu. Turistler onu farketmiyorlardı bile. Tek yaptıkları şey alkışlamak ve gülüşmekti. Son notanın üzerinde iyice durup, beklenmeyen bir saygıyla, müşterileri selamladı. Sonra masa masa dolaşım para toplamaya başladı. Verilen her teklik için, çok güzel bir hediye almış gibi, iki büküm olup teşekkür ediyordu.

Malko'nun yüreği burkuldu. Treblinka'dan sonra, bir de bu hallere düşmüştü demek. Bu dünyada adil olmayan şeyler öyle çoktu ki!

Isak Kulkin'in işini bitirmesini bekledi. Tam elinde kemanı dışarı çıkacakken karşısına dikildi.

— Bay Kulkin, siz misiniz?

Nedense sorusunu Almanca sormuştu. Kulkin irkilerek başını kaldırdı. Demir çerçeve-

li gözlüklerinin sol camı kırıktı. Yakından daha da ufak tefek görünüyordu.

— Benim, diye cevap verdi korkuyla.

Almancası oldukça bozuktu.

— Benden ne istiyorsunuz?

Malko gülümseyip onun kolunu tuttu.

— Sizi yemeğe davet etmek istiyorum.

Böylece daha rahat konuşabiliriz.

— Yemek mi?

isak Kulkin'in sesindeki şaşkınlık açıkça belli oluyordu. Malko'ya, alay edip etmediğini anlamak ister gibi bakıyordu. Sonra sıkılgan bir sesle sordu.

— Kiminle müşerref oluyorum?

Malko ihtiyar adamın önünde eğildi.

— Prens Malko Linge, Avusturya'dan.

— Fakat ne istiyorsunuz diye tekrarladı isak Kulkin. Bir yanlışlık olmalı. Benim çalışmam gerekiyor.

— Yanlışlık yok, dedi Malko. Size anlatacak uzun bir hikayem var. Sizi de yakından ilgilendiren bir olay. O yüzden birlikte yemek yiyeceğiz.

ilk lokantanın önüne gelmişlerdi. Dört garson da Malko'nun üzerine atılmıştı:

— Masa mı istiyorsunuz, bayım?

— İki kişilik.

Şef garson kemancıyı aşağılayan bir bakışla süzüp, Malko'nun kulağına eğildi:

— Fakat bu olanaksız! Lokantamız birinci sınıftır. Kral bile birçok kez buraya gelip bizi şereflendirdi. Bu adamsa bir dilenci.

Malko'nun altın rengi gözleri kızgınlıktan yeşile dönmüştü. Aynı güvenli sesle, Yunanlı'nın kulağına eğildi:

46

— Ya bana otuz saniye içinde bir masa verirsiniz ya da başlangıç olarak sizi denize atarım.

Şef garson renkten renge girdi, fakat yine de garsonlardan birine masayı hazırlaması için emir verdi, isak Kulkin pişmanlıkla etrafına bakındı.

— Bunu yapmamalıydınız, diye mırıldandı. Bir daha asla burada çalmama izin vermezler.

— Gerekirse, gitmeden önce şefi gerçekten denize atarım, diye söz verdi Malko. Bundan zevk duyabileceğimi bile söyleyebilirim. Ne yiyeceğinize karar verin.

isak Kulkin yemek listesinin üzerine eğildi. Beş dakika sonra hâlâ, fiyatlarının yüksekliğinden korkarak bir karar verememişti. Sonunda siparişleri Malko verdi. En azından isak Kulkin iyi bir yemek yemeliydi. İlk sorusunu sormak için ihtiyarın şarabından bir yudum almasını bekledi:

— Bay Kulkin, Treblinka'daki toplama kampında bir süre kalmıştınız, değil mi?

Yaşlı adam, tabağında zehirli bir örümcek görmüş gibi havaya sıçradı.

— Evet. Fakat bunlardan bahsetmekten hoşlanmıyorum. Artık hepsi geçmişte kaldı. Her şeyi unutmak istiyorum.

Gözlüklerin arkasından bile gözlerinin dolduğu belli oluyordu. Malko'ya üzüntüyle bakıyordu.

— Anlıyorum, dedi Malko. Fakat bu benim için çok önemli olduğundan, birkaç soruma cevap vermenizi rica ediyorum. Rudi Guern adlı SS subayını tanıyor musunuz?

Garson isak Kulkin'in yemeğini getirdi.

Fakat yaşlı adam tabağı görmüyordu bile. Titreyen elleriyle gözlüğünü çıkardı, iri gözleri yaşla doluydu. Her sözcüğün üzerinde dura dura yavaşça konuştu.

— Bana, on sekiz ay boyunca insan olduğumu bile unutturan adamı tanıyıp tanımadığımı soruyorsunuz...

Daha fazla devam edemeyerek hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Malko hem utanmıştı, hem de sevinçten çılgına dönmüştü. Sonunda gerçek Rudi Guern'i tanıyan birine rastlayabilmişti. Bu adam onu yaşadığı o korkunç kâbustan kurtarabilirdi. İsak Kulkin'i yatıştırdıktan sonra, sakın bir sesle sordu:

— Bay Kulkin, size garip bir soru soracağım. Bana iyi bakın. Ben Rudi Guern miyim?

Kemancının eli tabakla ağzı arasında kaldı. Sonra peçetesini bırakıp kalkmaya yeltendi. Malko elini yaşlı adamın omzuna koyup, fazla zorlanmadan oturttu. Adamcağızın bir çocuk kadar bile gücü kalmamıştı.

— Ben Rudi Guern değilim, dedi aceleyle. Sadece ona benzeyip benzemediğimi sordum.

İsak Kulkin artık Malko'ya korkuyla karışık bir iğrenmeyle bakıyordu. Başını sallayarak mırıldandı:

— Ben... Ben bilemiyorum. Bütün bunlar artık çok uzaklarda kaldı. Rudi Guern olabilirsiniz, fakat neden buraya geldiniz? Bana işkence etmek için mi?

Malko masaya iyice eğildi. Karşısındaki, altın rengi gözlerini görebilsin diye, gözlüklerini çıkarmıştı:

— Yemin ederim ki, ben Rudi Guern

değilim. Fakat birbirimizle karıştırılabilir miyiz, onu öğrenmek istiyorum. Çünkü birileri beni onun yerine koymak istiyor,

İsak Kulkin bu kez normale dönmüştü:

— Size cevap veremem, dedi bir süre sonra. O adamı görmeyeli yirmi sene oluyor. Sizin gibi sarışın ve iriyarıydı. Fakat yüz hatlarını hatırlamak zor. Yirmi senede insanlar değişir... Bana bakın bir kere...

— Ya gözleri?

İhtiyar başını salladı:

— Gözlerini hiç görmedim. Hep siyah gözlük takardı. Zaten bir SS subayının gözlerine bakmaya cesaret edemezdim. Bizi bu yüzden bile öldürebilirlerdi.

İsak Kulkin başını kaldırıp, Malko'nun altın rengi gözlerine baktı. Birden aklına bir şey gelmiş gibi, coşkuyla öne atıldı.

— Durun, biraz konuşun... Daha çok konuşun benimle.

Malko onun, isteğini ikinci kez tekrarlama-sına gerek bırakmadı. CIA ile olan ilişkisine değinmeden, kendisine karşı düzenlenen komplo-yu anlattı. Sonra da Kulkin'in başına gelenleri öğrenmek istedi. Kulkin hüzünlenmişti.

— Savaştan önce Galiçya'nın en iyi kemancılarından biriydim. SS'ler beni toplama kampına göndermeden önce parmaklarımı kırdılar. Hayatım mahvoldu. 1946'da Yunanistan'a gelebilmek için vize aldım. O zamandan beri, hayatım eskisine oranla daha iyi.

Birden bakışları aydınlandı. Elini Malko'nun üzerine koydu.

— Siz Rudi Guern değilsiniz. Bakmaya hiç

cesaret edemediğim için, yüzünü hatırlayamıyorum. Fakat sesi dün gibi aklımda..Siz o değilsiniz, buna yemin edebilirim.

Şarap ihtiyar adamın yanaklarını kızartmıştı ve şimdi en az on yaş daha genç gösteriyordu. Ölü gibi bakan gözleri biraz canlanmıştı. Malko gülümsedi.

— Rudi Guern öldü. Tam yirmi üç yıl oldu. Sanırım bu haber sizi sevindirir.

İhtiyar Yahudi başını salladı. Konuştuğunda sesi hüzünlüydü.

— Yirmi üç yıl önce onun cesedini büyük bir zevkle çiğneyebilirdim. Fakat şimdi, benim için pek büyük bir anlam taşıyor. Treblinka'dan beri, ben de bir ölüden farkısım.

— Benim Rudi Guern olmadığımı tanıklık edebilir misiniz? diye sordu Malko çekinerek.

Isak Kulkin güldü.

— Tabii, eğer işinize yarayacaksa.

— Benimle Amerika'ya gelmeniz gerekecek, dedi Malko. Tabii benim konduğum olacaksınız.

— Amerika mı? Fakat bu çok uzun bir yolculuk. Ben çok yaşlıyım. Çok yaşlı.

— Mutlaka gelmelisiniz, diye ısrar etti Malko. Sizi bizzat görmeleri gerekiyor. Treblinka'da olduğunuzu ispatlayabilirsiniz, değil mi? Yoksa size inanmayabilirler.

Isak Kulkin bir şey söylemeden ceketinin kolunu sıyırdı. Sol bileğine mavi bir dövmeyle altı sayı yazılmıştı.

Almanlar dövme hastası, olmalıydı.

— Eğer benimle gelerseniz, sizi cömertçe ödüllendiririm.

Isak inatla başını salladı:

— Hayır. Yolculuk etmeyi sevmiyorum.

Hayatım boyunca çok acı çektim. Şimdi, her şeyden korkar oldum.Burada kiramı ödeyecek ve karnımı doyuracak kadar para kazanıyorum. Yunanistan güneşli bir ülke. Burayı terkedemem. Para için bile. Bu yaşta insanın hayattan beklediği pek bir şey kalmıyor. Eğer isterseniz size imzalı bir ifade verebilirim.

Malko ihtiyarı kandıramayacağını anladı. Her şey bir yana, CIA'nın Atina'da bir şubesi vardı. Orada Isak Kulkin'e bir kâğıt imzalamak yeterliydi.

— Tamam, dedi. Sadece taksiyle Atina'daki, Amerikan Konsolosluğu'na gideceğiz.

Isak helvasını büyük bir iştahla midesine indirdi. Böyle bir yemekten sonra, adamcağız hazımsızlıktan ölebilirdi.

Şarap kendine güvenini geri getirmişti.

— Bekleyin, dedi son yudumu içerken.Önce lokantalardaki turumu tamamlamalıyım. Yoksa yerimi başka çalgıcılar kaparlar.

Kemanını koltuğunun altına sıkıştırmıştı bile. Kalkıp Malko'nun önünde eğildi.

— Bu harika yemek için teşekkürler, saygıdeğer Prens Malko. Yirmi dakika sonra burada buluşuruz.

Malko hesabı istedi. Kendini biraz hafiflemiş hissediyordu. Kulkin'in yazılı ifadesini alınca, karşı saldırıya geçebilirdi. Yapacağı ilk şey New York'a dönüp, Ruslar'ın oyununu Frank Thorpe'a anlatmak olacaktı. Avlanırken avlamaya başlayacaktı. Sevinçle masaya üç yüz Drahmi bıraktı.

Güneş, Akdeniz'in üzerinde pırıl pırıldı. Çabuk harekete geçmesi sayesinde GRU'nun planını bozacaktı.Birden içine bir sıkıntı çöktü.

Mesleği sırasında kazandığı içgüdüyle, sandal-yesinden fırladı ve koşarak lokantadan çıktı. Üç yüz metre ilerde ihtiyarı gördü. En sondaki lokantanın terasında çalışıyordu. Malko koşmaya başladı. Sokağın karşısındaki bir kadın, Isak Kulkin'e işaret etti.

Isak Kulkin parçasını bitirip selam verdi ve canlı adımlarla dışarı çıktı. Karşı 'kaldırımdaki kadın elinde para tutuyordu. Kadının tipi Malko'ya yabancı gelmedi. Aynı anda Isak Kulkin'in on metre ötesinde, büyük siyah bir araba belirdi. Malko boğazı yırtılırcasına bağırıyordu.

— Isak, dikkat et!

İhtiyarla karşı kaldırım arasında iki metre mesafe kalmıştı ki, arabanın önü Isak'ı boş bir çuval gibi havaya fırlattı. Kemanı kaldırımı düşmüştü.

Araba hiç yavaşlamadı. Isak yere düştükten sonra bir kez daha çarptı ve bir trolleybüsün önünden fırlayıp, sağdaki sokağa döndü.

Malko olay yerine, müşterilerle hemen hemen aynı anda yetişti. Nefes nefese kalmıştı. Adamın başının, olgun bir şeftali gibi ezildiğini gördü. Yüzünde hâlâ şaşkınlık dolu bir ifade okunuyordu.

Malko yerinden doğruldu. Kalbi deli gibi atıyordu. Zavallının bir cinayete kurban gittiğini bilen sadece kendisiydi. Lokantalardan fırlayan meraklıların oluşturduğu kalabalığı yardı.

Kemancıyı çağıran kadın ortadan kaybolmuştu. Malko onu cesedin etrafında toplanan insanların arasında boşuna aradı.

Birden belleğinde bir ışık yandı. O kadın,

Yanoş Ferenczi'nin(*) arkadaşıydı. Uzun boylu nefis bir yaratıktı. Uzun, siyah saçları, anlamlı bir yüzü vardı. Ruslar izini kaybetmemişlerdi. Aksine planlarını bozabilecek son tanığı da ortadan kaldırmışlardı.

Çabucak meydana inip, bir taksiye atladı. A^tık onu Pire'de tutan bir şey kalmamıştı.

Yanoş Ferenczi şimdiye kadar tanıdığı en tehlikeli adamlardan biriydi. 1956 yılında Macar Gizli Servisi AVO'da' albaydı. Reuter Ajansı'nın duvarı önünde, diğer bütün AVO üyeleri gibi, devrimciler tarafından kurşuna dizilmişti. Ruslar geldiklerinde, onu vücudunda beş kurşunla bulmuşlar ve tedavisini yaptırmak için Moskova'ya götürmüşlerdi. Bir yıl sonra ortaya zalimliğiyle tanınan biri olarak çıkmıştı. Daha sonra Viyana'da kültür ateşesi olarak görüldü. Orada bulunduğu süre içinde, isyana katılan Macar göçmenler arasındaki kayıplar ve bir sürü cinayet dikkati çekmişti.

Otele geldiğinde, anahtarın resepsiyondaki tabloda asılı olmadığını görerek şaşırıldı.

— Arkadaşınız sizi odanızda bekliyor, dedi memur.

Yanoş Ferenczi ile karşılaşacağından adı gibi emindi. Tam onun tarzına uygun bir davranıştı. Kendisinden çok emin olmalıydı. Adamı hemen oracıkta yakalayabilirdi. Ama ne yazık ki bu sorunu çözmezdi.,

Kapı aralıktı. Itirip içeri girdi.

Yanoş Ferenczi karşıdaki koltukta oturuyordu. Sağ eli cebindeydi. Üzerinde vücudunu saran siyah, deri bir pardösü vardı. Arkaya

Kennedy Dosyası

taradığı saçları, kurşuna dizildiği sırada aldığı yaranın izini kapatamıyordu.

Malko'ya alaylı gözlerle baktı ve ölü gibi bembeyaz sol elini uzattı.

— Hoşgeldiniz Prens Malko. Birbirimizi görmeyeli uzun zaman oldu.

Almancası mükemmeldi.

Malko oturmadı. Ferenczi'den bir yılından sakındığı kadar sakınırdı. Karşısındaki hem bir katil, hem de çok zeki bir adamdı. Ferenczi düşüncelerini okumuş olmalıydı ki gülümsedi:

— Merak etmeyin. Bugün size sigara veremeyeceğim. Buraya sadece sizi görmeye geldim. Ne de olsa artık aynı aileden sayılırız.

— Tabii bu arada zavallı Isak Kulkin'i öldürmeden de vapamadınız.

Ferenczi bakışlarını havaya dikti.

— Bu sizin hatanız dostum! Beni onu öldürmeye siz zorladınız. Küçük planımızı neredeyse berbat edecekti. Bu riski göze alamazdım. Eğer vicdanınız sızlıyorsa söyleyeyim: Kanserden ölen birinden çok daha az acı çekti.

Malko telefona yaklaşıp, elini ahizeye koydu.

— Ya polisi arayıp bunun kaza değil bir cinayet olduğunu; arabayı kullananın da siz olduğunuzu söylersem...

Yanoş Ferenczi güldü:

— Bu sizi çok zor durumda bırakır. Şu anda Macar Cumhuriyeti'ne ait, diplomatik bir pasaport taşıyorum. Oysa siz, savaş suçlusu eski bir Nazisiniz. Sizi tanıyabilecek tek tanığın, sizinle konuştuktan sonra ölmesinin, garip bir rastlantı olduğunu kabul edin.

— O arabayı çalarken sizi bir gören olmuştur.

— O araba çok daha önce, hiç iz bırakılmadan çalındı ve Sovyet Elçiliği'ne götürüldü.

Malko telefonu bırakıp, Ferenczi'nin karşısına oturdu. Şimdilik kaybetmişti.

— Bu kadar çabuk nasıl geldiniz? diye sordu acı dolu bir sesle.

Adam alçak gönüllülükle gülümsedi:

— Simon WisenthaPi görmeye gideceğinizi tahmin etmiştik. Sizin zekânızın yabancı değiliz. Yine de zamanında gelmekte güçlük çektim. Uçak kiralamak zorunda kaldım.

— Şimdi ne istiyorsunuz?

— Hiç, dedi Yanoş. Artık aynı tarafta olduğumuza göre, biraz gevezelik etmek istedim. Sanırım Budapeşte büromu şereflendirirsiniz.

— Çok iyimsersiniz.

— Hayır. Sadece gerçekçiyim. Hayata bağlı olduğunuzu sanıyorum. Yaşamınız için seçebileceğiniz tek yol var: O da bizim için çalışmak.

— Demek bu şeytani planı hazırlayan sizsiniz.

— Bendim, dedi Ferenczi. Sizin değerini son karşılaşmamızda anlamıştım. Böylece taraf değiştirmenizi sağlayacak bir yol bulmaya karar verdim. Biraz uzun ve zor oldu, fakat sonunda başardım.

— Daha değil, dedi Malko, her şeyi patronlarıma anlatacağım. Bana inanacaklardır.

— Onlar belki, ama İsraililer asla. Elimizdeki delilleri unutmayınız. Zavallı Isak Kulkin'in ölümüyle daha da kötü bir duruma

düştünüz. Adolf Eichmann'ı hatırlayın. Nefretin ilacı yoktur, Prens Malko.

Yanoş Ferenczi ona iki seçenek tanıyordu: Ya ikili oynayacaktı ya da düşman bir ajanı yok edecekti. İyi işti.

Ferenczi kalktı. Ayaktayken daha da zayıf duruyordu. Malko'nun yanından dikkatle geçip, kapıya gitti.

— Size bir an önce New York'a dönmenizi tavsiye ediyorum, dedi otoriter bir sesle. Dostumuz Pavel, ciddi olarak işe başlayabilmek için, sizi bekliyor. Tabii eğer, sizi o güzel fotoğraflardan tanıyan Yahudiler'i görmek için İsrail'e gitmeyecekseniz.

Kapıyı kapatıp gözden kayboldu. Malko elini saçlarının arasından geçirdi. Yunan polisi çalınan arabayı bulup, Ruslar'a haber vermiş olmalıydı.

Herkes çalıntı arabayla yapılan bir kaza olduğunu düşünecekti. Zavallı bir göçmenin ölümüyle kim ilgilenirdi? Birden herkesin gözünde, ihtiyar Yahudi'yi öldürebilecek tek kişinin kendisi olduğunu düşündü. İnsanlar ona yaptığı garip daveti kolayca hatırlarlardı, ölümünden önce Isak'ı en son gören kendisiydi.

Tuzak daha da içinden çıkılmaz bir hale gelmişti. Fakat elindeki son şansı da kullanacak ve sonuna kadar mücadele edecekti. En azından ölecekse başı dimdik ölürdü.

Daha Rudi Guern'in ailesi vardı. Eğer annesi tanıklık yapmayı kabul ederse...

*

**

Valizini toplayıp aşağı indi. Kapıcıdan cenaze işlerine bakan bir kuruluşun adresini istedi. Yunanlı biraz şaşırarak otele yakın bir adres verdi.

Neyseki patron İngilizce biliyordu. Malko Isak Kulkin için cenaze töreni istediğini söyledi. Böylece en azından bir çukura atılmaktansa, kendine ait mezarı olurdu. Hiç acımadan 2500 Drahmilik ücreti ödedi. Adamın hiçbir şey yapmadan parayı cebe indirmesini önlemek için de cenazeye katılacağını belirtti.

Isak Kulkin için elinden bundan fazlası gelmezdi.

Daha sonra Büyük Britanya Oteli'ne döndü, valizini aldı ve havaalanına gitti. İnceden inceye bir yağmur başlamıştı.

Yunanistan'ın toprağı ayaklarını yakıyordu. Cenevre'ye gidecek uçak iki saat rötarla hareket etti. Oradan da aktarma yapıp, Münih yakınlarındaki Rudolphing'e geçti.

VI. BÖLÜM

Oval, bakır bir levhanın üzerine, gotik harflerle "Guern Ailesi" kazınmıştı. Malko, merdiven aralığındaki ufak pencereden eski, kahverengi bir deri palto giymiş, yaşlı bir adam farkettil. Adam inanılmayacak kadar uzun boyluydu. Odun kesme işini bırakmadan, ziyaretçiye keskin bir bakış fırlattı ve abartılı bir biçimde selam verdi.

Artık bu tek şansıydı. Yine başarısızlığa uğrarsa, ilk uçağa atlayıp New York'a dönmek ve GRU'nun emirlerine uymaktan başka yapacak şeyi kalmıyordu.

Derin bir nefes alıp, zili çaldı. İçeriden bir ayak sesi duyuldu ve kapı açıldı. Malko'nun sesi soluğu kesilmişti. Karşısında mavi gözlü, uzun sarı saçlı, harika vücudu olan genç bir kız duruyordu. Gülümseyince bembeyaz, sağlıklı dişleri ortaya çıkmıştı. Kız, Malko'nun şık takımına ve kravatına şaşkınlıkla baktı. Rudolphing'de erkekler pazar günü dışında kravat takmazlardı,

— Merhaba, dedi tatlı bir sesle. Kimi aradınız?

Kapıyı tam olarak açmamıştı ve Malko'ya şaşkınlıkla karışık bir endişeyle bakıyordu.

— Ben... ben Rudi Guern'in arkadaşım.

Mavi gözlerde bir parıltı belirdi,

— Rudi! Fakat Rudi öleli çok uzun zaman oluyor. Ben kardeşiyim.

Malko sormadan yapamadı:

— Kardeşi mi? O halde, Rudi'yi hatırlıyor musunuz?

Genç kız olumsuz bir şekilde başını salladı:

— Savaşa gittiğinde beniki yaşındaydım. Ne istiyorsunuz! Kimsiniz siz?

— Doğu'da, Rudi'yle birlikteydim, dedi Malko alçak sesle. O zamandan beri Almanya' da değilim. Birkaç günlüğüne geldim. Arabayla Salzburg'a giderken, Rupholding levhasını görünce Rudi'nin gerçekten ölüp ölmediğini öğrenmek istedim.

— Rudi'yle çalıştınız demek!

Genç kızın yüzü aydınlandı ve kapıyı ardına kadar açtı.

— Girin, girin!

Oda büyük ve aydınlıktı. Malko, göz ucuyla üniformalara baktı ve kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Rudi Guern'in kardeşinin gösterdiği iskemleye oturdu. Garip bir durumdu bu. Genç kız da karşısına geçti. Gözleri heyecanla parlıyordu.

— Adım Eva, dedi. Ya sizinki?

— Malko. Malko Linge.

Kalkıp büfeden bir içki şişesi ve iki bardak aldı. Bardakları doldurup birini Malko'ya uzattı. Malko içkisinden bir yudum alıp, bardağını masaya koydu. Büfedeki resimleri gösterecek:

— Bakabilir miyim? diye sordu.

Eva gülümsedi.

— Tabii.

Malko kalkıp, fotoğraflara doğru eğildi. Eva'nın her yaşta çekilmiş fotoğraflarıydı bunlar. Yaşlı adamsa Rudi'nin babası olmalıydı. Fakat Rudi'den eser yoktu.

— Rudi'ye ait bir şey yok mu? dedi Malko.
— Hiçbir şey, diye cevapladı genç kız çabucak.
— Gelmişken Bayan Guern'i de görmek isterdim.
Eva başını salladı.
— Annem öleli bir yıl oluyor. Ben şimdi yalnızım. Babam da Stalingrad'da öldürülmüştü.
Böylece Rudi Guern'i tanıyabilecek son kişinin de Rupholding mezarlığını boyladığı anlaşılıyordu. Ruslar'm Malko'nun Rupholding'e gelmesine izin vermelerinin nedeni anlaşılıyordu.
— Siz de onunla kampta mıydınız? diye sordu Eva.
— Evet.
Malko kendini diken üzerinde hissediyordu. Fakat geri çekilmenin zamanı değildi.
— Rudi'nin gerçekten öldüğüne emin misiniz?
Eva bardağını masanın üzerine öyle hızlı koydu ki, içindeki içkinin bir kısmı yere döküldü. Mavi gözleri, Malko'nun altın rengi gözlerine dikilmişti.
— Niçin böyle söylediniz? Savaştan hemen sonra, ölüm haberi bize resmi olarak bildirildi.
— Bir gün onun hâlâ yaşadığını söyleyen bir arkadaşa rastlamıştım, dedi Malko. Biliyorsunuz, aramızdan bazıları savaştan sonra saklanmak zorunda kaldılar.
— Biliyorum, dedi Eva dalgın bir sesle. Korkunç bir şey bu. Herkes Rudi'yi olur olmaz şeylerle suçladı. Ben bunların doğru olmadığını

biliyorum. Annemheponun küçükken ne kadar sakın bir çocuk olduğunu anlatırdı.

— Çok iyi bir insandı, diye pohpohladı Malko.

Dilinin ucuna gelen çok söz vardı, fakat Eva ya SS'in, meleklerin oluşturduğu bir topluluk olmadığını söylemenin zamanı değildi.

Eva ona bakıyordu.

— Niçin bana böyle şeyler söylüyorsunuz? Rudi öldü. Yoksa annemin cenazesine gelirdi.

— Tabii, diye aceleyle cevap verdi Malko. Mutlaka gelirdi.

Eva onu anlaşılmasız bir ifadeyle süzüyordu. Mavi gözlen hüzünlüydü. Birden Malko kendini kötü hissetti ve gitmek üzere kalktı.

— Rudi gerçekten öldüğüne göre burada yapacak başka bir işim kalmadı.

"Gerçekten" sözcüğünü, üstüne basa basa söylemişti. Eva da kalkıp elini onun koluna dayadı.

— Bu akşam burada kalın, diye ısrar etti. Küçük bir şenliğimiz var. Sizde gelirsiniz. Sizinle konuşmak hoşuma gidecek. Rupholding'e yabancılar pek sık gelmiyor.

Malko tam reddedecekken, gözü büfenin üzerine sıralanan resimlere takıldı. Niçin oraya Rudi'nin hiçbir resmi konmamıştı? Oysa Guern ailesinin ölen bütün üyelerinin resimleri vardı. Eğer Rudi ölmediyse, sorunun cevabı da verilmiş oluyordu.

— Peki, dedi. Gidip üzerimi değiştirip biraz dinleneceğim. Saat kaçta buluşuyoruz?

— Sekizde. Sizi oda kiralayan bir arkadaşın evine göndereyim.

Malko cevap vermeye fırsat bulamadan, pencereyi açıp dışarıya seslendi:

— Kari!

Odun kesen adam başını kaldırdı. Eva ona, Malko'yu Gasthaus Zum Post'a götürmesini ve bir dost olarak tanıştırmasını söyledi.

Malko deri paltolu adamın yanına gitti. Adam elini uzatmadan, onu başıyla hafifçe selamladı. Sonra büyük adımlarla patikada ilerlemeye başladı. Malko yetişmekte güçlük çekiyordu. Köye gelene kadar hiç konuşmadılar. Gasthaus'un salonu hemen hemen boştu. Sadece yerel giysiler içindeki birkaç köylü, biraları ellerinde uyukluyorlardı. Kari mutfak kapısına gidip, boğuk bir sesle seslendi:

— Otto!

Mutfaktan bira fıçısına benzeyen bir adam çıktı. Üzerinde yeşil bir pantolon ve rengârenk bir gömlek vardı. Kari onun kulağına eğilip alçak sesle bir şeyler söyledi. Sonra doğrularak Malko'yu selamladı ve dışarı çıktı.

Otto içten bir samimiyetle Malko'nun yanına geldi.

— Hoşgeldiniz! Demek Eva'nın arkadaşı-sınız. Size en iyi odamı vereceğim.

Malko teşekkür edip, sokağın öbür tarafına bıraktığı arabasından valizini aldı ve Otto'yla birlikte birinci kata çıktı. Oda sevimli ve temizdi.

Gasthaus'un huzur verici ortamı sinirlerini yatıştırmıştı. Soyunmadan yatağa uzandı. Guern'lerin evinde niçin Rudi'nin hiç resmi yoktu? Belki de bunun açıklaması çok basitti. Rudi yaşıyor olmalıydı. Eva'nın ağzından lâf alabilmek için önünde koca bir gece vardı.

Kardeşi yaşıyorsa, Eva'nın bildiği kesindi.

Şimdi anahtar, mavi gözlü genç kızın ellerindeydi. Malko'nun en büyük şansı Ruslar'ın Rudi'yi tanıyan tek kişinin, yani annesinin öldüğünü bilmeleriydi. Yanoş Ferenczi sakın sakın Malko'nun uçağa atlayıp, New York'a dönmesini bekliyordu. Hâlâ birkaç günlük zamanı vardı.

Eva'nın gözüne hoş görünmek için, mavi alpaka takımını giymeye karar verdi. Bu akşam bütün çekiciliğini kullanmalıydı.

— Prosit!

— Prosit!

Malko bardağını kaldırıp, karşısındaki kafası kazılı devle aynı zamanda içkisini bitirdi. Adam en az yüz elli kilo olmalıydı. Neyseki Eva'nın varlığı, bu çirkin görüntünün verdiği rahatsızlığı hafifletiyordu..

Eva üzerindeki Baviera giysileriyle göz kamaştırıyordu. Güzel, yuvarlak dizlerinin üzerine kadar kesilerek inen, fırfırlı bir etek giymişti. Kare şeklindeki yakası göğüslerini cömertçe sergiliyordu. Sarı saçları, hoş bir topuzla, tepesinde toplanmıştı. Uzun, ince bacaklarıyla, Eva New York'ta rahatlıkla bir kapak kızı olabilirdi.

Gecenin en güzel kızı oydu. Malko'yu Gasthaus'tan aldığından beri, davranışları daha da samimileşmişti. Birçok kez dans etmişler, genç kız her seferinde de, masaya gidene kadar elini Malko'nun elinden çekmemişti.

Şenlik, köyden bir kilometre uzakta, bir

korunun ortasındaki açıklıkta inşa edilmiş büyük bir evde, neşe içinde devam ediyordu. Eva, Malko'yu başkalarına ağabeyinin eski bir arkadaşı olarak tanıştırmıştı.

Bütün Rupholding oradaydı. Eva'yla bir daha savaştan bahsetmemişlerdi. Sadece bir kez Malko ortaya bir laf atmıştı:

— Rudi'nin burada olmaması çok yazık!

— O öldü artık, daha fazla düşünmek anlamsız.

Malko'nun soru sorması için uygun ortam yoktu. Aksine soru soran Eva'ydı. Malko kendini elektrik mühendisi olarak tanıtmıştı. Masalarında oturan goril kılıklı adamda, onların konuşmalarını dinliyorlardı.

O sırada orkestra bir tango çalmaya başladı.

— Dans edelim, diye bağırdı Eva. Ne kadar romantik!

Tango en az on beş senelikti. Gençler kahkahalar atarak masaların arasından geçiyorlar, salonu aydınlatan mumları söndürüyorlardı.

Sanki salonun kararmasıyla, herkesin içindeki uyusukluk da ölmüştü. Şenliğin havası bir anda değişti. Bavyalılar karşı cinsi içkilerine tercih edip ayağa fırladılar.

Eva Malko'ya yaslanmış, kendini müziğe kaptırılmış dans ediyordu. Birden genç kız yüzünü kaldırdı ve dudakları birleşti. Dili Malko'nun ağzında kıvrılıp bükülüyor öpüşmeleri soluklarını kesiyordu.

Çevredeki diğer cifler de onlardan farklı değillerdi. Delikanlılardan çoğu, eşlerinin göğüslerini kapatan bağcıkları çözmüşlerdi ve çevreleriyle şakalaşarak ellerini elbisenin içine

daldırıyorlardı.

Sonunda pist yavaş yavaş boşaldı. Çiftlerden çoğu ortadan kayboldular. Acaba nereye gitmişlerdi?

Eva onun ne düşündüğünü anlamış gibi, başını kaldırdı.

— Burası çok sıcak oldu. Dışarı çıkalım.

Malko'nun cevabını beklemeden, onu elinden tutup dışarıya doğru sürükledi.

Hava çok güzeldi. Biraz ötede genç bir Bavyalı erkeğin aceleci isteğini kabul eden bir kıza rastladılar.

— Daha uzağa gidelim, diye fısıldadı Eva. Burada rahat edemeyiz.

Bu söylenebilecek en az şeydi. Koca koruda boş bir ağaç altı kalmamıştı. Malko kendini Eva'nın ellerine bıraktı. Buraya bunun için gelmişti, fakat Eva sorunsuz ve aç bir insandı. Belki bu şekilde aralarında bir güven ortamı doğardı.

Eva karanlıkta hızla ilerliyordu. Salondan iki yüz metre kadar uzaklaşmışlardı. Orkestranın sesi, artık çok uzaklardan geliyordu. Birden karşlarına bir çoban kulübesi çıktı. Eva her şeyi iyi planlamıştı.

Genç kız kapıyı itti. İçerisi zifiri karanlıktı. Eva elinden tutarak ona yol gösterdi. Malko itam ona sarılacağı sırada genç kız geri çekildi. Önce bunun basit bir naz olduğunu düşündü, fakat sonra birden altıncı hissi ona anormal bir şeyler döndüğünü söyledi. Tam kapıya doğru koşacağı sırada, bir elektrik fenerinin kuvvetli ışığıyla olduğu yere çakıldı. Az sonra karnına yönelen direni gördü. İlk fenerin ardından şimdi iki fener daha yanmıştı. Malko duvara

doğru çekildi. Üç adam kapıyı kapatmışlardı. Malko koca göbekli otel sahibini tanıdı? Direni tutan da oydu. Kari ve kel kafalı dev de oradaydılar. Eva karanlıktan çıktı. Yüzü sertti, ellerini göğsünde kavuşturmuştu. Adamlara doğru bağırdı:

— Bu aptalın bana ne yaptığını gördünüz mü?

— Domuz! dedi kel kafalı adam.

Tüm gücüyle Malko'nun başına bir içki şişesi fırlattı. Neyseki isabet ettirememişii, fakat yine de cam parçalarından biri Malko'nun yanağını yardı.

Eva niçin ona böyle bir tuzak hazırlamıştı?

Bu sorunun cevabını bulmak için uzun süre beklemesi gerekmedi, kel kafalı, elindeki ucuna bir kasap çengeli takılmış sopayı sallayarak, bir adım öne çıktı.

— Domuz, diye bağırdı. Sen Rudi'yi hiç tanımadın. Ben son güne kadar Rudi'nin emrindeydim. Ve seni hiç görmedim. Sen pis bir Yahudisin. Pis bir casus! Seni parça parça edeceğim.

Çengel havada bir ıslık çalıp geçti. Malko bir adımda kenara sıçradı. Ter içinde kalmıştı. Heinz, çengeli bir kez daha kullanmaya hazırlanıyordu.

— Yavaş ol! diye bağırdı emredici bir ses.

Heinz uysallıkla durdu. Çengeli tutan eli hâlâ havada, kan çanağına dönmüş gözleri ise Malko'daydı.

— Herr Sturmführer, dedi yalvaran bir sesle, bırakın da şu aptala haddini bildireyim.

Konuşması, askerde bir üstüyle konuşur gibi, saygı doluydu.

— Durun.

Deri paltolu Kari, Malko'ya yaklaşarak, feneri üzerine tuttu. Malko yüzündeki kanı temizlemek için bunu fırsat bildi.

— Kimsiniz siz? diye sordu Kari.

— İsmimi Eva Guern'e söylemişim, dedi Malko olabildiğince sakin bir şekilde. Verdiğim isim doğrudu.

— Bana Rudi hakkında bir sürü soru sordu, dedi tatlı Eva cırtlak bir sesle. Onun yaşadığını sandığımı söyledi.

— Rudi Guern'i tanıyor musunuz? diye devam etti Kari.

Malko on beş saniye kadar düşündü.

— Hayır, diye cevap verdi.

— Pis herif! diye homurdandı. Eva.

Karl'ı geçerek, Malko'nun üzerine atıldı. Malko'nun midesine diziyle vurdu ve boynunu tüm gücüyle ısırıldı. Kel kafalı onu güçlkle zaptedebildi. Eva delirmiş gibiydi.

— Sakin ol, Evita, Onunla ben ilgileneceğim. İnan bana buraya geldiğine pişman olacak.

Genç kızı bırakarak Malko'ya yaklaştı. Kocaman ellerinden biri Malko'nun boynuna kenetlendi. Öbür eliyle de, Malko'yu yumruk yağmuruna tutuyordu. Malko tekme atıp, adamdan kurtulmaya çalıştı. Fakat karşısındaki yıkılacağı benzer biri değildi. Dev gibi adamın küçük gözlerinde, inanılmayacak kadar zalimce bir ifade vardı. Malko bağırarak istedi, fakat boğazından sadece boğuk bir ses çıktı. Hayal meyal Eva'nın sesini duydu:

— öldür onu!

EH Ne kadar da güzel bir teşvik yoluydu.

Birden her şey karardı ve üç fenerin ışığı birer nokta kadar küçülüp, bir anda yok oldular.

*

**

Malko kendine geldiğinde, sosis gibi bağlanmış olduğunu farketti. Bütün vücudu acı içindeydi. Boğazından ise bahsetmek bile gereksizdi.

Oda şimdi bir gaz lambasıyla aydınlatılmıştı. Heinz, Kari, ve otelci, Eva'yla alçak sesle bir şeyler konuşuyorlardı. Malko ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Kıpırdanmaktan vazgeçip gözlerini kapattı. Yine de, köşede açık duran siyah valizini farkedecek zamanı oldu.

— Bırakın, onu şu çengele asayım Herr Sturmführer, diye yalvarıyordu Heinz. Adam bir Yahudi köpeği. Bize yeterince zararları dokundu zaten.

Kari kuru bir sesle cevap verdi:

— Kes sesini aptal! Başımıza dert açmak istiyorsun galiba. Otto, valizde ne buldun?

— Bir tabanca, Herr Sturmführer, diye cevap verdi otelci zafer dolu bir sesle. Adamın bir Yahudi casusu olduğu kesin, diye ekledi sesini alçaltarak. Buraya zavallı Rudi'yi aramaya geldi herhalde.

— Ah Rudi, diye onun sözünü kesti Eva, annemin gözlerini kapatamadığını düşündükçe...

Heinz tekrar öne atıldı:

— Herr Sturmführer, izin ver...

— Kes sesini!

Tamamen ayılan Malko, sevinçle bağırmanın için kendini tuttu. Rudi ülkesi için öldüğü izlenimi verdiği için, annesinin cenazesine

katılamamıştı.

Birden içinde yaşamak için büyük bir istek duydu. İstemeyerek, soruşturmasında çok tehlikeli bir adım atmıştı.

— Dinleyin bakın ne yapacağız, dedi Kari. Heinz bu adamı arabasının bagajına koyacak. Yarın sabah erkenden Toplitz gölüne balık tutmaya gidecek. Adamın o sırada hâlâ yaşıyor olmasına dikkat etmelisin Heinz, bu çok önemli. Oraya gider gitmez onu suya at, fakat iplerini çözme. Gideceğin -zaman yukarı çekip iplerini çöz. Hemen su yüzüne çıkmaması için ceplerine taş doldur. Buldukları zamanda, kim olduğunu kolay kolay anlayamazlar zaten. Sakın sert davranma, Heinz, cinayet masasının bu işe karışmasını istemiyorum.

— Fakat siz Rupholding Polis Şefi'siniz, diye sözünü kesti Heinz.

— Doğru.

Malko araya girmek için o anın çok uygun olduğunu düşündü. Hâlâ gizli bir silahı vardı neyseki.

— Beni niçin öldürmek istiyorsunuz? diye sordu sakın bir sesle.

Dördü de bir anda ona döndüler.

— Bu pis Yahudi'de akıl namına bir şey yokmuş, dedi Eva sert bir sesle.

Deri paltolu adam Malko'ya yaklaştı. Sesi üzüntülüydü:

— Sizin gibi adamlar, yakalandıklarında kendilerini neyin beklediğini iyi bilirler.

Sonra otelciye döndü:

— Otto, kimse seni valizle çıkarken gördü mü?

— Hayır, Herr Sturmführer. Ufaklıklara

yabancının partiden sonra Münih'e gittiğini, kalmak istemediğini söyledim. Hatta onun adına beşer mark bahşiş bile verdim.

— Mükemmel, Otto. Böylece her şey yoluna girdi. Eva, sen eve dön. Yabancıyla birlikte korudaydın, sonra seni eve bıraktı. Başka hiçbir şey bilmiyorsun.

— Onu kendi ellerimle öldürmek isterdim, diye mırıldandı genç kız. Bana sarılmasına ve öpmesine izin vermek zorunda kaldığımı düşündükçe...

Hiç ses çıkarmadan Malko'ya yaklaşıp, bir tekme savurdu. Ayağı Malko'nun çenesinin on santim ötesinden geçti.

Deri paltolu adam onu geri çekti.

— Gel, Eva gel.

— Herr Sturmführer, diye bağırdı Malko, beni dinler misiniz biraz?

Kari döndü. Şaşırmişti.

— Ne istiyorsunuz?

— Eski bir arkadaşı mahvetmeye uğraşıyorsunuz gibime geliyor, dedi Malko. Eğer beni Soyarsanız, sizin tarafınızdan olduğumu anlarsınız.

Malko'ya sonsuz gibi gelen bir sessizlik oldu. Üç adam şüpheyile birbirlerine bakıyorlardı.

— Ceketini ve gömleğini çıkar, diye emretti deri paltolu adam.

Heinz, Malko'nun iplerini çözdü. Kabaca, düğmeleri çözmeye bile gerek görmeden ceketini ve gömleği çıkardı. Malko'nun göğsü çıplak kalmıştı. Onların söylemesine fırsat bırakmadan kalkıp gaz lambasına yaklaştı ve sol kolunu kaldırdı.

Uçu de etrafına toplandılar. Gözlerini koltuğunun altına diktiler. En sonunda Heinz patladı:

— Aman Allah.,31! Niçin söylemediniz, kamerad! Az kalsın sizi boğacaktım.

Fakat deri paltolu adam tedbirli davranmaktan vazgeçmemişti. Malko'nun karşısına geçti. Yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu.

— Bu komedi ve yalanlar ne demek oluyor öyleyse, Herr...

— Linge, diye tamamladı Malko. Komedi değildi. Bana anlatmam için fırsat vermediniz.

— Hangi gruba dahilsiniz?

Malko başını salladı.

— Hiçbirine. Bu benim için fazlasıyla tehlikeli olurdu.

Uzun bir sessizlik oldu. Malko karşısındaki adamın, kendisinin değerini ölçmeye çalıştığını hissediyordu. Onu ikna edemezse, Topplitz gölünü boylardı.

— O halde Rudi konusunda niçin yalan söylediniz? diye sordu Kari.

Malko soğukça gülümsedi:

— Herr Sturmführer, bazen başka türlü düşünen aileler de oluyor. Rudi'nin, ailesi tarafından reddedilip edilmediğini bilmiyordum. Tedbirli olmak zorundaydım.

Eva yaklaştı. Yüzü yine eski yumuşaklığına kavuşmuştu. Alçak sesle sordu:

— Rudi'yi gerçekten tanıdınız mı?

Malko yavaşça başını salladı:

— Hayır. Sadece ondan bahsedildiğini duydum. Bir arkadaşım söyledi. Yaşadığını ve saklandığını biliyordum.

— Niçin onu bulmak istiyorsunuz?

Malko bu soruyu bekliyordu, yüzüne, mümkün olduğu kadar ikna edici bir ifade vermeye çalıştı.

— Sıla özlemi çekmeye başlamıştım. Oysa Amerika'da oldukça iyi para kazanıyordum. Fakat Almanya'yı özlemiştim. Buraya tekrar gelmek tedbirsizliğimde bulundum. Sonra izimi buldular. Bir arkadaşım yardım etmeseydi, şimdi hapiste olurum. Saklanmam gerekiyor. Buradan ayrılır ayrılmaz, sınırı geçmeye çalışacağım.

— Fakat burada kalabilirsiniz, dedi Otto.

Malko başını salladı.

— Bu sizin için çok tehlikeli olur. Adamlar beni öldürmek istiyorlar. O yüzden yanımda tabanca taşıyorum. Boşu boşuna riske atılmak istemiyorum. Rupholding küçük bir köy. Kısa bir süre içinde buraya bir yabancı geldiği duyulur.

Şişko otelci hâlâ kararsızlıkla tabancayı elinde tutuyordu. Kari ona bir işaret yapınca, adam silahı bıraktı.

— Eğer söyledikleriniz doğruysa, biz size yardım edebiliriz, dedi yavaşça Sturmführer. Yine de bu akşam hiçbir yere gidemezsiniz. Otto...

Eva onun sözünü kesti.

— Eğer izin verirseniz, onunla ben ilgileneyim, Herr Kari. Bu, otelde kalmasından çok daha güvenli olur.

— Arabamı ne yaptınız? diye sordu Malko.

— Benim garajımda, dedi Kari. Bu gece arabanızı Münih'e götürmeyi düşünüyordum.

Malko giyinmeye koyulmuştu. Hazırlanınca, Kari öne geçip kapıyı açtı. Hepsi birbiri

ardına çıktılar. Karanlıkta ilerlerken, Sturmführer Malko'ya yaklaştı.

— Herr Linge, siz gerçekte kimsiniz? diye sordu alçak sesle.

Malko aynı ses tonuyla cevapladı:

— Herr Sturmführer, sizin iyiliğiniz için bunu bilmemenizi tercih ederim. Sizin değerinizde bir adamı tehlikeye atmak istemem. Belki daha sonra, yalnız şu kadarını söyleyebilirim ki, ordu komutanı Sepp Dietrich beni dostluğuna kabul ederek şereflendirmişti.

Son cümle adamı çok etkilemiş benziyordu. Birlikte büyük evin önüne geldiler. İçeri girmeden önce ayrıldılar. Kari ve Otto yollarına devam ettiler. Malko da Eva ve Heinz ile birlikte içeri girdi.

Etrafta birkaç sarhoş ve köşelerde sevişen birkaç çiftten başka kimse kalmamıştı. Heinz içki içmeyi önerdi. Malko'nun kızarmış boynuna utançla bakıyordu.

Bardağını kaldırdı.

— Şerefe! Sana içelim, kamerad! Şeref ve sadakat!

— Şeref ve sadakat, diye tekrar etti Malko. Bu SS'lerin parolasıydı.

Heinz bardağını bıraktıktan sonra, öne eğildi:

— Biraz önce yaptıklarım için özür dilerim, arkadaş. Fakat artık kimseye güvenilmiyor.

— Ya sen, nasıl hiçbir sorunla karşılaşmadın? diye sordu Malko.

Heinz kaderci bir ifadeyle cevap verdi.

— Subav olmadığım için fazla uğraşmadılar. Fakat arkadaşlarımıza yardım etmeliydik. Zavallı Rudi'nin ölmeden önce annesini son bir

kez göremediğini düşündükçe dayanamıyorum.
Bu insanlık dışı bir şey.

— insanlık dışı, diye tekrarladı Malko.

Heinz son bir kadehten sonra kalktı ve sendeleyerek uzaklaştı. Adam bir silah ve içki arkadaşı bulmanın heyecanı içindeydi. Kulübeden çıktıklarından beri hiç konuşmamış olan Eva, elini Malko'nun eli üzerine koydu. Gözleri yaşlıydı.

— Biraz evvel söylediğim her şey için özür dilerim. Sizin... Sizin canınızı yaktım mı?

— Önemli değil, dedi Malko. Yalnız arkadaşınız Heinz beni epeyce hırpaladı. Yatmak istiyorum.

Eva biraz yatışmış olarak kalktı.

— Gelin, gidelim.

Hiç konuşmadan köye döndüler. Yolun yarısında Eva Malko'nun elini tuttu. Otelin önünden geçtikten sonra, Malko sordu:

— Nereye gidiyoruz?

— Eve.

Rupholding'te hiç ışık yoktu. Az sonra, Malko'nun daha önce gördüğü odaya girmişlerdi. Eva dikkatle perdeleri kapatırken, o da valizini masanın üzerine bıraktı.

Malko biç bu kadar çabuk soyunmamıştı. Vücudu renk renk çürük içindeydi. Bunların en azından birini Eva'nın sivri topukları yapmış olmalıydı.

Bitkin bir halde yatağa girdi. Eva da az sonra yanma geldi. Yavaşça bluzunun önünü çözmeye başladı, iri ve dik göğüsleri ortaya çıkmıştı. Sonra, eteğini de çıkardı. Sanki Malko uzun zamandan beri sevgilisiymiş gibi doğal davranıyordu. Fakat Malko daha

fazlasını görececek halde değildi: uyumuştı.

Az sonra rüyasında, kulübede olduklarını ve şişko Heinz'in bütün gücüyle karnına vurduğunu gördü. Sıçrayarak uyandı ve hemen elini karnına götürdü. Birden Eva'nın sarı saçlarını farketti. Eva üzerine eğilmişti.

Oda karanlıktı ve Malko saatin kaç olabileceğini tahmin edemiyordu. Eva'nın saçlarını okşadı. Genç kadın bir an ondan ayrılıp mırıldandı:

— Biraz evvel sana kötü davrandım. Kendimi affettirmeliyim.

Malko o kadar yorgundu ki, bu kadar kesin bir gerçeği tartışmaya gerek görmedi. Zaten Eva onun tepkileriyle ilgilenmiyordu. Az sonra işini bitirince, genç kadın Malko'dan ayrıldı:

— Hoşuna gitti mi?

Aksini savunması yalan söylemek olurdu. Sonra yorgunluk yine baskın çıktı ve uyuyakaldı.

**

Uyandığında güneş iyice yükselmiş, perdeler açılmıştı. Eva odada değildi. Fakat Malko giyinmesini bitirdiğinde içeri girdi. Sakinleşmiş ve oldukça neşeli görünüyordu. Yatağın kenarına oturdu

— Bu sabah Kari ile konuştum, dedi. Onu ikna ettim. Senin saklanmana yardım edeceğiz. Rudi'nin bulunduğu yere gideceksin.

Malko kalbinin duracağını hissetti.

— O Almanya'da mı? diye sormaktan kendini alamadı.

Eva hüzünle başını salladı.

— Hayır. Çok uzakta. Neresi olduğunu

ben de bilmiyorum. Sanki bizi unutmuş gibi hiç yazmaz. Sanırım korkuyor. Fakat onu yeniden görmek beni mutlu edecek. Rudi'yi hiç hatırlamıyorum, o zamanlar çok küçüktüm.

— Ama onu nasıl bulacağız?

Eva gülümsedi:

— Kari bana Münih'te bir adres verdi. Oradan nereye gitmemiz gerektiğini söyleyecekler. Güvenilecek insanlardır. Odesa'ya mensuplar. Bizden yüzlerce kişinin saklanmasına yardım ettiler. Kari onları iyi tanır.

— Sen de benimle mi geleceksin? diye sordu Malko. Ben aranan bir adamım, senin için tehlikeli olabilir.

Eya omuz silkti.

Nasılsa Rupholding'de sıkılıyorum. Hem sana yardımım dokunabilir. Gelmem seni rahatsız eder mi?

— Hayır hayır, diye atıldı Malko.

Neredeyse öğle olmuştu. Pırıl pırıl bir güneş odayı aydınlatıyordu. Malko geleceği pek fazla düşünmek istemedi. Heinz'i Karl'ı ve Eva'yı kandırmak kolay olmuştu. Onlar ne de olsa, olayların derinine inmeyen amatörlerdi. Odesa'dakilerse profesyonel insanlardı. Şimdiye kadar binlerce Nazi'yi saklamışlardı. Kimse güçlerinin nereden kaynaklandığını bilmiyordu. Fakat çok karmaşık ve büyük bir örgüt oldukları kesindi. Paraya, zengin arşivlere ve körükörüne inanan fanatiklere sahiptiler.

Malko uzun süre SS rolü oynamakta zorluk çekecekti. Hayatı tehlikede idi. Çok şey biliyordu, bu yüzden de Odessa için fazla tehlikeliydi. Rudi Guern'i bulana kadar hiç açık vermeme-

— Hazır mısın? diye sordu Eva. Gitmeliyiz.

— Hazırım.

Birden çam kokan o evi bırakmak istemedi. Eva bilmeden onu ne tehlikelere sürüklüyordu acaba? Ferenczi de yakında onun kaybolduğunu fark ederek aramalara başladılar...

Araba köye tamamıyla hakim bir tepede, Rupholding'e beş yüz metre uzaklıkta durmuştu.

Trafik oldukça yoğundu, fakat kimse gri Opel'deki iki kişiye dikkat etmiyordu, içlerinden biri bacaklarını dışarı çıkardı. İriyarı, sağlam yapılı, bronz tenli, mavi gözlü, sarı kısa bıyıklı bir adamdı. Yeşil tüvit takımını, kuzey Almanya'da erkeklerin üzerinde sık sık rastlanan türdendi.

Öbürü daha iri, fakat karga burunlu biriydi. Çenesindeki çukur, yüzüne çocuksu bir ifade veriyordu. Ellerini direksiyona dayamış sigara içiyordu.

Birden dikiz aynasına bir göz attı ve arkadaşına bir şey söyledi. Arkalarında bir araba vardı.

Az sonra sarışın olanı büyük bir dürbünü dizine koydu. Bir kilometre kadar uzaktaki bir evi gözlüyordu. Araba geçtikten sonra işine devam etti.

Uzaktan bakıldığında, kuşların hayatını inceleyen meraklılar oldukları sanılırdı. Arka camın önünde duran yeşil şapkaları da tam Aimanlar'ın kullandığı cinstendi. Halbuki Ben Uri Tel-Aviv'de, Hayim Agmon ise Yafa'da doğmuştu. İkisi de israil'de doğmuş israililerdi. Normal şartlarda Suriye sınırındaki tarlalarda çalışıyor olmalıydılar. Fakat 1945 yılında ikisi de İngiliz ordusunda çarpışan

Yahudi birliğine katılmışlardı, önce italya'da savaşmışlar, sonra savaş katillerini bulmak üzere Almanya'ya gönderilmişlerdi.

O zamandan beri çiftçi kimliği altında "Unutmayanlar" hareketine bağlı olarak çalışıyorlardı.

Dünyanın her köşesinde onlar için bilgi toplayan casusları vardı. Bir Nazi tespit edildiğinde, suçlan kesinlik kazanır kazanmaz Ben Uri ve Hayim Agmon tarlalarını bırakıp, bir hafta, hatta bazen iki-üç ay yok olurlardı.

Çok iyi Arapça, Almanca, İbranice ve İngilizce konuşuyorlardı. Fiziksel görünüşleri sayesinde, kendilerine Avrupalı süsü verebiliyorlardı.

Göreve çıktıkları zaman, israil Gizli Servisi'nin hazırladığı, mükemmel bir şekilde taklit edilmiş pasaportlarını kullanırlardı. Fakat zorda kaldıklarında ülkelerinden yardım istemeyeceklerini de bilirlerdi.

Bazen arkadaşlarından bazıları kayboluyordu. Odessa'nın adamları dâ onlara karşı acımasızdı. Ama bu göze aldıkları bir riskti.

Ben Uri ve Agmon kendilerini göstermekten hoşlanmazlardı. Arabalarının bagajında dürbünlü bir tüfek vardı.

Ben Uri dürbününü ayarladı. Evden iki kişi çıkıyordu.

— işte orada, dedi sakın bir sesle.

Dürbünle sarışın adamı ve yanındaki kızı kolaylıkla seçebiliyordu, ikisi de evin önündeki gri Ford Taunus'a bindiler. Az sonra araba köyün çıkışına doğru hareket etti.

israili dürbününü bırakıp, kontak anahtarını çevirdi. Altlarındaki 250 SL ile, o küçük

arabayı kolayca yakalarlardı.

— Niçin döndü şence? diye sordu Hayim Agmon.

öteki omuz silkti.

— Ülkesini özlemiştir. Şimdi kendilerini daha güvencede hissediyorlar.

— Yine de Wisenthal'i görmeye gitmek cüretinde bulundu.

— O kadar da aptalca değil. Eğer ihtiyar Simon'un bu salakları bulma konusundaki yeteneği olmasaydı, şimdi köyünde hemşerileriyle birlikte rahat rahat yaşıyor olacaktı.

Ben Uri cebindeki telgrafi buruşturdu.

— Tek tanığı da yok ettikten sonra. Zavallı Isak Kulkin.

Ben Uri yavaşladı. Küçük Taunus beş yüz metre önlerindeydi.

— Korkunç bir hikâye bu, dedi. Bu adamın Atina'ya gitmesi için hiçbir sebep yoktu. İhtiyar Kulkin de Almanya'ya gelmek niyetinde değildi. Anlamadığım bir şeyler dönüyor.

Agmon bıyığıyla oynuyordu.

— Onu niçin öldürdüğünü hiç anlamayacağız, fakat öldürdüğü de bir gerçek. Bunun bir rastlantı olduğuna inanmıyorsundur herhalde. Adam Kulkin'in adresini soruyor, iki gün sonra da zavallı ihtiyarı bir araba eziyor. Üstelik Guern'in Atina'da olduğuna dair elimizde delil var... En azından Kulkin onun öldürdüğü sön Yahudi olacak...

İki araba sakince iletliyordu. Münih ayrımına kadar hiçbir sorun çıkmadı.

Ben Uri'yi ve Agmon'u buraya getiren uzun bir olaylar zinciriydi. Malko'nun ziyaretinden sonra şüpheye düşen Wisenthal, Kulkin'e bir

uyarı telgrafi çekmişti. Telgraf ertesi gün "öldü" yazısıyla geri gelmişti.

Sonrası telefonda halledilmişti. Wisenthal, Kulkin'in garip bir şekilde öldüğünü öğrenmişti. İki İsraili zaten durumdan haberdar edilmişti. Planlarındaki tek değişiklik, önce Atina'ya gitmeleri olmuştu. Orada yaptıkları soruşturma sonunda, Malko Linge'in Atina'da bulunmuş olduğunu öğrenmişlerdi. Bu son bilgi de, onu öldürmeleri için ek bir neden teşkil ediyordu. Şimdi yapacakları tek şey, işi zamana bırakmaktı. Almanya'ya geliş nedenleri de buydu. Taunus'un arkasına bakan Ben Uri, garip bir heyecan duyuyordu. Dünyayı bir pislikten daha temizleyeceklerini düşünerek seviniyordu.

*

**

Gasthaus zum Bahnhof'un önünde bir araba, frenlerini gıcırdatarak durdu Çok pahalı bir araba olmalıydı, fakat çamurluydu. Şoförü aceleyle fırlayıp, Gasthaus'un kapısını itti ve az sonra çıkarak aracına bindi. Köyün çıkışındaki dar bir yola girip, Guern'lerin evinin önünde durdu. İriyarı, kumral adam merdivenleri ikişer ikişer çıkarak ikinci katın kapısını üst üste çaldı. Cevap alamayınca, tahta parçalarıyla oynayan küçük bir kıza yaklaştı.

Cebinden bir mark çıkarıp kıza uzattı.

— Bayan Guern'i gördün mü?

Küçük kız bir süre tereddüt etti, sonra ince bir sesle cevap verdi:

— Bir adamla gitti.

Yanoş Ferenczi dudaklarını sıktı. Gülümsemeye çalışarak küçük kızın yanma çömeldi.

— Bu adam nasıl biriydi? , /
Sorduğu soru bir çocuğun cevap veremeyeceği kadar zordu. Küçük kız bir süre sessiz kaldı. Ferenczi bu sefer soruyu değiştirdi.

- Gideli çok oldu mu?
- Hayır, çok olmadı.
- Arabaları var mıydı?
- Evet. Bu tarafa gittiler.

Küçük eli Münih yönünü gösteriyordu. Yanoş Ferenczi ayağa kalkıp, küçük kızın saçlarını okşadı ve arabasına bindi.

Alnı kırışmış, her sinirlendiğinde ortaya çıkan tiki başlamıştı. Fakat yine de dikkatli araba kullanıyordu. Rupholding'i daha önce düşünmeliydi. Bu SAS şeytanı, Rudi Guern'in kız kardeşiyle ne yapıyordu?

Yanında oturan kumral kız bir sigara yaktı. Sesi sakindi:

- Sinirlenme Yanoş. Onları yakalıyoruz.

Böyle konuşmasının nedeni korku değil, arkadaşını yatıştırma isteğiydi. Arabadayken hiç korkuya kapılmazdı. Cesur bir kadındı. Onu gerçekten titreten çok az şey vardı. En büyük zevklerinden biri, güzel bir kızı öldüresiye dövmek, haykırışlarını dinlemek ayaklarının dibinde süründürmek ve en sonunda öldürmekti.

Yanoş çok kızgındı. Bu işin başından beri, kurbanı ona zorluk çıkarıyordu. Otoyola çıkan yolun bitimine gelince kuvvetli bir fren yaptı. Otoyola çıktıktan sonra, gaz pedalına olabildiğince abandı. Öteki arabayla arasında en az doksan kilometre olmalıydı.

*

**

Malko göz ucuyla Eva'ya baktı. Balık etindeki vücuduyla çok güzeldi. Açık yakasından göğüsleri görünüyordu. Puanlı başlığı kimseyi şaşırtmıyordu. Malko, günlüğü yirmi-beş mark olan bir süvari üniformasıyla yetinmek zorunda kalmıştı.

Münih tam bir çılgınlık içindeydi. Dikkat çekmenin en iyi yolu normal giyinmekti. Kurbağa kılığına girmiş trolleybüs şoförü bile kimseyi şaşırtmıyordu. Malko kiliseden çıkan, başında sivri bir şapkası olan, bir rahip bile görmüştü. Trolleybüs durup bir çift yolcu aldı. Yolculardan biri sigara içiyordu. Kadının üzerinde ise bir gece elbisesi vardı. Her ikisi de upuzun birer takma burun takmışlardı.

- Nereye gidiyoruz? diye sordu Malko.

- Bayerischerhof balosuna, dedi Eva neşeyle.

Münih'e geleli bir gün olmuştu. Eva Malko'yu Münih'in çingene mahallesindeki bir stüdyoya götürmüştü. Anahtar posta kutusunda daydı. Kimseyi görmemişlerdi. Genç kız Malko'ya, bu stüdyonun Odessa'nın gizlenme yerlerinden biri olduğunu söylemişti. Bir dahaki buluşma yeri ve hareket saati, telefonla bildirilecekti.

Malko çok tedirgindi. Hemen gitmeyi tercih ederdi, fakat yapabileceği bir şey yoktu. Eva da yolculuğun bir sonraki etabını bilmiyordu. Telefon bekliyorlardı.

Hâlâ kovalanan adam numarası yapan Malko'ya, çıkmaları için Eva ısrar etmişti. Aslında kovalandığı yalan da değildi.

— Merak etme, demişti Eva. Herkes kılık değiştirdi. Hem bugün kadınların günü. Kaval-yelerini kadınlar davet ederler.

Eva, kostümleri de alıp getirince, Malko çaresiz kabul etmişti. Yine de tabancasını elbisesinin içine gizlemişti." Zaten anahtarı yabancıların elinde bulunan bir stüdyoda kalmaktansa, dışarı çıkmak daha az tehlikeliydi.

Tam çıkacakları sırada telefon çaldı. Eva açıp bir süre karşı tarafı dinledi. Yüzündeki neşeli gülümsemeyi görünce, Malko işlerin yolunda olduğunu anladı.

— Yarın sabah gidiyoruz. Fransa'ya geçeceğiz. Randevu White Devil adında bir gemide. Yarın sabahtan itibaren Saint-Tropez'de olacak. Francisco Juarez'i soracağız.

— Hemen gidelim öyleyse, dedi Malko. Böylece gece yol almış oluruz.

Eva küçük çocuklar gibi, kollarını Malko'nun boynuna doladı:

— Sevgilim, bu baloya gitmeyi çok istiyorum! Seninle sakın bir gece geçirmeyi de...

Dolgun vücudunu Malko'ya dayadı. Sonra cevabını .beklemeden, onu elinden tutarak kurbağa kılığındaki şoförün kullandığı troieybüse kadar sürükledi.

Münih'in ünlü oteli Bayerischerhof'un bulunduğu meydanda indiler. Bir polis kordonu kalabalığın içeri girmesini engelliyordu. Giriş yirmi marktı.

Kapının önü tam bir ana baba günüydü. İnsanlar bağırıp çağırıyor, çevrelerindeki diğer insanları ittiriyorlardı. Çoğu şimdiden sarhoş olmuştu. Eva sonunda, Malko'yu içeri çekmeyi başardı.

İçerisi Arabistan çöllerini aratmayacak

kadar sıcaktı. Her salonda bir orkestra çalıyordu. Çiftler içkilerini içerek, her tarafta, hatta yumuşacık halının üzerinde bile sevişiyorlardı. İçkiden ve gürültüden sarhoş olmuşlardı. Diğerleri de dans pistinde tepmiyorlardı. Gençler gruplar halinde, merdivenlerde bağırıp çağırıyorlardı.

Jambon gibi kıpkırmızı, dev anasını andıran bir kadın, Malko'nun üzerine atılıp öpmeye çalıştı. Malko tüm gücüyle kadını ittiyse de, kadın sülük gibi yapışmıştı.

— Aldırma! dedi Eva. Bugün her şey serbest.

Malko sonunda kendini kurtardı ve Eva'nın koluna, kurtarıcısı oymuş gibi, sımsıkı sarıldı. Aşk hataları dedikleri bunlar olsa gerekti. Üç günlük karnaval boyunca, Bavyalılar akla gelen kendilerini her türlü çılgınlığı yaparlardı. Masadan masaya çirkin espiriler yapılırken, garsonlar da bir litreden, beş, altı litreye kadar değişen ağırlıkta bira fiçilerini taşıyorlardı. Kadınlar sevgililerinin gözü önünde, gidip başka erkeklerin boyunlarına atılıyorlardı.

Az sonra kel kafalı, bıyıkları çenesinin altına kadar uzanan bir adam, Eva'yı Malko'nun yanından çekip aldı. Eva karşı koymadı. Malko o çirkin adamın elinin dirseğine kadar, Eva'nın elbisesi içine gömüldüğünü gördü.

Malko da uzun süre yalnız kalmadı. Mini etekli bir sarışın gelip dizlerine oturdu. Kadın ucuz bir parfüm ve ter kokuyordu. Yine de girişte üzerine saldıran cadıdan iyiydi. Yeni arkadaşı kolunu boynuna dolamıştı bile. Nefesi leş gibi bira kokuyordu. Elbisesinin önünden

ufak göğüsleri görünüyordu.

— Çok tatlısın! dedi. Adın ne? Benimki Helga.

Malko cevap vermeye çalışarak, doğrulmaya yeltendi. Fakat Helga tedbirliydi. Ayağa kalkıp, Malko'yu pistteki insan yığının içine çekti.

— Dans edelim! dedi.

İşi garantiye almak için, elini Malko'nun gömleğiyle pantolonu arasına soktu. Eva kaybolmuştu. Kimse orkestranın ne çaldığını bilmiyordu, zaten bunun pek bir önemi de yoktu. Helga vücudunu Malko'ya yapıştırmak için yavaş bir ritm tutturdu.

Arada bir kulağını ısırıp, en yüz­süz adamı bile kızartacak şeyler fısıldıyordu. Malko festival boyunca, kadının hiç çamaşır giymediğini öğrendi.

Birden zenci kılığındaki gitarcular kalabalıktan ayrılıp ikisinin etrafında dönmeye başladılar.

Helga, kalabalıktan yüzü kırmızı maskeli, siyah elbiseli, şeytan kılığında birinin fırladığını görünce hemen o tarafa atıldı. Malko ortadan yok olmak için bu fırsatı kaçırmadı. Artık istediği tek şey vardı. Bir an evvel Eva'yı bulup, bu tımarhaneden gitmek. Etrafına bakındı. Fakat Eva bıyıklı deviyle kayıplara karışmıştı. Cesaretle kalabalığa dalıp, aramaya devam etti.

Koridorda kendisiyle aynı kıyafeti giymiş bir adamla burun buruna geldi. Adam sevinçle bağırarak kollarına atıldı. Malko'ya içki ısmarlayacağını söyleyerek, onu geldiği tarafa doğru çekmeye başladı.

Barın önüne gelince süvari kılığındaki adam

bira ısmarladı. Malko nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

Birden ışıklar söndü. Malko birayı bırakarak, Eva'yı kaybettiği salona döndü. Bu kadar zamanda dev kılıklı adamda işini bitirmiş olmalıydı.

Fakat öyle bir kalabalık vardı ki, ışıklar yeniden yanana kadar, ancak on metre ilerleyebilmişti. Arkasından gelen sesleri duyunca başını çevirdi. Az önce ayrıldığı yerde toplanan kalabalık yerdeki bir şeyin etrafını çevirmişti. Hemen o tarafa yöneldi. Kendisiyle aynı giysileri giymiş olan adam barın önünde yatıyordu. Gözleri dönmüştü. Yüz hatlarından, öldüğü iyice belli oluyordu.

Meraklıları geçerek ölünün yanına çömeldi ve yabancı­nın yüzünü inceledi. Birden burnuna keskin bir badem kokusu geldi. Yüzünde de bir ıslaklık vardı.

Bu siyanidrik olmalıydı.

Adam siyanidrik atan bir silahla öldürülmüştü. Böylece işlerini sessizce görmüşlerdi. Zehir vücuda deriden giriyordu ve birkaç saniye içinde kalp atışlarını durduruyordu. Beş dakika sonra da asit zerrelere ve koku kayboluyordu. Böylece cinayete ait en ufak bir iz bile kalmıyordu.

Tam bir profesyonel işiydi. Malko doğruldu. Gözünün önünde hâlâ, zenci gitarcuların yüzündeki şaşkınlık vardı. Nişan alınan o zavallı adam değil, kendisiydi. Ve katiller burnunun dibinden geçmişlerdi.

Karanlıkta yanılığa düşerek yanlış kişiyi öldürmüşlerdi.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde kalkıp, iki

adamın kaybolduğu yöne doğru gitmeye yeltendi.

Birden omuzuna bir el dokundu:

— Onları yakalayamayacaksınız, dedi çok iyi tanıdığı bir ses.

Yanoş Ferenczi Hamlet kıyafeti giymişti. Siyah gözlerinde sinsi bir alay vardı. Malko ondan kurtulmaya çalıştı, fakat adamın demir gibi parmakları kıpırdamasını engelledi.

— Bu katilleri üzerime siz mi yolladınız? diye sordu Malko.

— Hayır, diye tısladı Ferenczi, onları tanımıyorum bile. Fakat kurdukları tuzağın biraz evvel farkına varmıştım. Sizi uyarmak için çok geç kaldım.

Malko'nun sesi acıydı:

— Memnun olmalısınız! Ne de olsa onları yoluma çıkaran sizsiniz.

Ferenczi'nin yüzündeki yara izi kızardı:

— Hayır, onları siz uyandırdınız. Wisenthol'e yaptığınız şu aptalca ziyaret yüzünden harekete geçtiler. Şimdi sizin Rudi Guern olduğunuza eminler. Biz daha bir şey söylemediğimiz halde!

Malko bir an öylece kaldı.

İçinde buldukları durum çok komikti. Ferenczi öfkeden deliye dönmüşe benziyordu. Böylece kendi tuzağına düşmüştü. Malko sinirli bir kahkaha patlattı.

— İyi ya, artık beni korumaktan başka yapacak işiniz kalmadı! Yoksa o mükemmel planınız suya düşer.

Sert bir hareketle kendini kurtarıp, hızlı adımlarla uzaklaştı. Yanoş Ferenczi arkasından bağırırdı.

T- Hâlâ hayatınızı kurtarabilirim.

Malko artık onu dinlemiyordu. Çıglıkları neşe dolu sesleri bile duyamıyordu. Delice bir kızgınlık içindeydi. Söndüremeyeceği bir ateş yaktığı kuşkusuzdu. Fakat kurban oydu, Malko'ydu.

Artık kaybedecek tek bir dakika bile kalmamıştı. Diğerleri onu öldürmeden Rudi Guern'i bulmalıydı. Neyseki Eva'yı kolayca buldu. Genç kız o iri kıyım adamı bırakmış, sarışın biriyle öpüşüp duruyordu. Malko onu kolundan çekip yanındaki adamdan ayırdı. Eva Malko'nun bakışlarını görünce, hiç itiraz etmeden peşi sıra yürüdü.

Serin hava genç kızı ayıltmıştı.

— Ne oldu? diye sordu.

— Biri beni öldürmek istedi, dedi soğuk bir sesle Malko. Ama benim yerime bir başkası öldü.

Malko arabaya binip, kıza kapıyı açtı. Eva kâğıt gibi solmuş, dudaklarını ısıırıyordu.

— Şimdi ne yapacağız!

— Hemen Münih'ten gideceğiz.

VIII. BÖLÜM

White Devil Malko ve Eva'yı ezmeye hazır gibi görünüyordu. Genç kız yatın büyüklüğüne saygıyla baktı.

— Rudi'yi koruyanlar güçlü insanlar, diye mırıldandı.

Malko da aynı fikirdeydi. Akaju ağacından yapılmış güverteyle, Saint-Tropez limanı arasındaki köprüden geçmeden önce bir an tereddüt etti. Bu kez kendini gerçekten kurdun ağzına atıyordu. Rupholding'teki saf ve ateşli Naziler, buradaki hayatlarını ve paralarını kurtarmış, sakince yaşayan eski Nazi liderlerinden çok farklıydılar.

White Devil kırk metre uzunluğunda, çok güzel bir tekneydi. Saint-Tropez'nin yeni limanına, büyük otoparkın arkasına demirlemişti. Böylece meraklı bakışlardan uzakta kalabiliyordu. Direğindeki Panama bayrağı, gemidekilerin gerçek kimliği hakkında bir fikir vermiyordu.

Malko köprü üzerinde dengede durmaya çalışarak, başını bir an arkaya çevirdi. Liman boyunca sıralanmış evlerin görüntüsünü içine sindirmek ister gibi bir hali vardı. Oysa şu anda karşısında Krizantem'i görüp, güven içinde olmayı istiyordu. Elko orada olmalıydı. Ya çok iyi saklanmıştı, ya da uçağını kaçırmıştı.

Eğer ikinci ihtimal doğruysa, mahvolmuştu. İki esmer denizci güverteye çıkıp, karşılına dikildiler. İkisinin de üzerinde altın rengi

"White Devil" yazılmış tişörtler vardı.

— Biz Münih'ten, Herr Francisco Juarez'in arkadaşlarıyız, dedi Eva Almanca olarak ateşli bir şekilde.

Gorillerden biri anlamışa benziyordu. Geri dönüp White Devil'in içinde kayboldu. Diğer goril hâlâ köprünün üzerinde duruyor, Malko ve Eva'nın yolunu kapatıyordu.

Az sonra içeri giren denizci geri döndü. Gülümsemek için gözle görünür bir çaba sarfediyordu.

— Herr Francisco sizi bekliyor, dedi insanı yerinden sıçratabilecek bir Almancayla.

Eva neşeyle merdivenlere atıldı. Malko daha yavaş olarak genç kadını izledi. Karanlığa girmeden önce, mavi gökyüzüne bir kez daha baktı. Bu kez ya Rudi Guern'e ulaşabilecekti ya da Akdeniz'in derin sularını boylayacaktı.

İçerisinin XV. Louis stili lüks döşemesi insana bir gemide olduklarını unutturuyordu.

— White Devil'e hoşgeldiniz, dedi alçak bir ses Almanca olarak.

Francisco Juarez kaplan kürkyle kanlanmış kanapede oturuyordu. Üzerinde beyaz ipekten uzun, kolları kıvrılmış bir bluz vardı Sarı pantolonu üzerine tamamen oturmuştu. Kat kat olmuş çenesi konuşurken hafifçe titriyordu.

Adam gözlerini Malko'ya dikmişti. Mavi, sabit bakışlı gözleri, kıvrık bir burnu, incecik dudakları vardı. Şöyle bir bakınca oldukça komik görünüyordu. Francisco Juarez ayağa kalkınca ne kadar güçlü bir ifadesi olduğu daha iyi anlaşılıyordu. Eva gözlerini adamdan ayıramamıştı. Karşısındaki adamın görünüşünden çok etkilenmişe benziyordu. Sonunda genç

kız boğuk bir sesle, sessizliği bozdu.

— Herr Francisco-İspanyolca ismi söylemekte zorluk çekince baştan aldı. Herr Juarez sorununuzu biliyor. Münih'teki dostlarımıza korunacağınıza dair söz verdi...

— Doğ...doğru, diye kekeledi adam. Onların dostu be... benim de dostumdur.

Sesinde en ufak bir tehdit bile yoktu. Yine de Malko kendini huzursuz hissetti. Francisco Juarez'in varlığında onu tedirgin eden bir şey vardı. Gerçek kimliğini anlamak için onu incelemeye çalıştı. Asıl adı "Juarez" ise papa oğlu olmalıydı. Birden delilik yaptığını düşündü. Hikayesi gerçek SS'lerin önünde beş dakika bile dayanmazdı. Örneğin Francisco Juarez gibi.

Bu kadar geniş olanaklara sahip olduğuna göre, üst düzeyde görev yapıp, elde ettiğini dış' ülkelere kaçırarak savaş sonrasında kullanan Nazilerden olmalıydı.

Birden kaçmak istedi. Rudi Guern işini halletmenin bir başka yolu daha olmalıydı, fakat Francisco Juarez mükemmel bir ev sahipliği yapıyordu.

— Bir içki alır mıydınız? Herr Linge? diye sordu. Es... eski arkadaşlarla bir arada olmaktan çok hoşlanıyorum.

— Ben de.

Malko sıkıntıyla gülümsedi. Bir yandan da Krizantem'i ve boğma telini düşünüyordu. Otelin karşısındaki adamın boynuna ne kadar yakışacağını düşündü.

— Biraz votka alayım.

Francisco Juarez ellerini çırpı. iki gorilin ayakları altında sarsılıyordu, içlerinden biri

içki şişeleriyle dolu bara yaklaşıp, servis yaptı. Ötekiyse kollarını göğsünde birleştirmiş, kapıda duruyordu.

Üçü de sessizlik içinde içkilerini yudumladılar.

Birden ön taraftan bir zincir gürültüsü duyuldu. Malko kulak kabarttı. Demir alıyorlardı. White Devil hafifçe sallanmaya başladı. Malko bardağını bıraktı. Gerçekten endişelenmişti.

— Neler oluyor? diye sordu.

— Gi.. gidiyoruz, diye cevap verdi. Francisco Juarez.

Malko nedenini sormadı. Cam gibi mavi gözler üzerinden ayrılmıyordu. Juarez yastıklara dayanmış, buz bardağıyla oynuyordu. Güvertede ayak sesleri, Almanca ve İspanyolca verilen emirler duyuldu. Sonra motor gürültüsü arttı. White Devil yavaşça limandan ayrılıyordu.

Eva ellerini çırpı.

— Harika! Herr Juarez, ilk kez denize açılıyorum.

Francisco Juarez'in yüzünde sevimli bir gülümseme belirdi.

— Sırası gelmişken, diye sordu Malko'ya, han...hangi bölümde görev yapmıştınız, sevgili kamerad.

Bazen hiç kekeleymeden de konuşabiliyordu. Fakat kendini sorduğu soruya o kadar kaptırmıştı ki, bıyığı titriyordu.

Malko'nun tereddüt ettiğini görünce, tekrar etti:

— Ah! Endişenizi anlıyorum. Lütfen kendimi tanıtmama izin verin. Ben Obergrup-

penführer Anton Brunner.

— Sepp-Dietrich bölümü, 17. SS imha grubu, dedi Malko.

— Fakat sizin başınıza sırf bunun için dert açmış olamazlar, dedi babacan bir tavırla Anton Brunner.

Malko cevap vermeden önce, bir süre tereddüt etti.

— Hayır. Fakat aynı zamanda Totenkopfverband'da görev yapıyordum. Orası Birkenau kampına dahildi.

— Şimdi anlıyorum! Demek dolaylı olarak benim emrimdeydiniz. Bildiğiniz gibi ben Totenkopf-starbanne'yi yönetiyordum.

Mavi, cam gibi gözleri daha da saf bakıyordu. Anton Brunner bardağına biraz daha içki doldurdu..

— Güvenli ellerdesiniz, sevgili dostum. Bu gemi kimbilir kaç kez dostlarımızı kurtardı. Hatta Martin Bormann'ın bile özgürlüğünü bize borçlu olduğunu söyleyebilirim. Geçen sene onu da Montevideo'dan kaçırmıştık. Yahudi domuzlar az kalsın onu yakalayacaklardı. Giderken onlardan birini de yanımızda götürmüştük. Adamı bir çantaya koyduk. Biliyor musunuz, aptal köpekbalıkları, biz sorguya çekemeden pis Yahudiyi parçalamış. Geriye sadece bir kolu kalmıştı. Bir kolu konuşurmak zordur, öyle değil mi sevgili Linge?

— Gerçekten zor, dedi Malko korkuyla.

Anton Brunner kadehleri birbiri ardına deviriyordu. İçtikçe, kekelemesi de azalıyordu. Şimdi konuşması hemen hemen normale dönmüştü.

— Savaştan hemen sonra nasıl para kazandığımızı biliyor musunuz? diye sordu Brunner neşeyle.

— Hayır.

— Biraz altınımız vardı. Hindistan'da altın çok daha değerliydi. Avrupa'dakinin beş katı. Hiç durmadan yolculuk yapıyorduk. Eğlenceli, değil mi?

İçki şişeleri, gözle görülür bir hızla boşalıyordu. Anton Brunner'in hayranlık veren bir içme kapasitesi vardı. Limandan çıkmışlardı. Eva, gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmış, dinliyordu. Malko'nun sinirleri iyice gerilmişti. Anton Brunner sarhoş bir gevezeye benzemiyordu. Yine de anlattıkları insanın tüylerini diken diken ediyordu. Kendisi anlattıklarından hiç rahatsızlık duymuyormuş gibiydi. Sanki bunların hiçbir önemi yoktu onun için.

— İçmiyor musunuz? diye sordu Brunner birden.

Malko ayağa kalkmak için bu fırsattan hemen faydalandı. Sesindeki doğallığı bozmaya çalışıyordu.

—Güverteye çıkıp biraz hava alsam iyi olacak, dedi. Denize alışkın değilim. Kendimi iyi hissetmiyorum.

İri mavi gözlerdeki üzüntü açıkça belliydi.

—Zavallı kamerad! Size yardım edeceğim.

Son derece güven verici görünüyordu.

Malko merdivene ulaşmıştı bile. Artık Almanın onunla kedi fareyle oynar gibi oynadığından emindi. Tuzağa düşmüştü. Aynı tuzak Münih'ten beri peşindeydi. Bir an önce güverteye çıkıp suya atlamalıydı. İyi bir yüzücüydü. Hâlâ şansı vardı. Tam merdivenleri

çıkacakken, gorillerden biri önüne dikildi.

—Kendimi çok kötü hissediyorum Herr Brunner. Her an güzel halınızı kirletebilirim.

—Müm... Mümkün değil!

Yine kekelemeye başlamıştı. Bu kez, alay ettiği iyice belliydi. Elinde bardağıyla kalktı. Hâlâ gülümsüyordu. Bir süre Malko'nun karşısında hiç konuşmadan dikildi. Sonra bardağı içindekiyle birlikte, Malko'nun suratına fırlattı. Aynı anda goriller de ileri atıldı. Malko şoke olmuştu. Bir yumruk salladı, fakat eli demir gibi sert kaslardan geri döndü. Bir anda kollarını arkadan tutup, midesine birbiri ardına yumruklar indirmeye başladılar. Eğer tutmasalardı yere düşerdi.

Eva, gözleri şaşkınlıkla açılmış, adamları izliyordu. Elleriyle ağzını kapatmıştı. Çok korkmuşu benziyordu.

Anton Brunner, Malko'ya iyice yaklaştı.

—Söyle bakalım, sen iyi bir Alman, saklanmak isteyen bir SS misin hâlâ?

—Anlamıyorum, diye itiraz etti Malko. Eva sizin dost olduğunuzu söylemişti...

—Kim... kimin?

Malko cevap vermedi. Anton Brunner'ih işaret parmağı, bütün gücüyle midesine saplandı. Korktuğu başına gelmişti.

—Söyle kim... kimin?

Birden Brunner öyle bir tokat attı ki, Malko başının boynundan ayrıldığını hissetti. Kulakları korkunç uğultuyla doldu. Gözlerinden yaş fışkırdı. Brunner şimdi alçak ve boğuk bir sesle konuşuyordu.

—Aptal! Totenkopfverband'ları ben yönetiyordum. Bütün subaylarımın listesi var. Üç

gündür araştırıyorum. Kimse seni tanımıyor. Sen bir SS bile değilsin.

Malko'nun yüzünde yeni bir tokat daha patladı. Üst dudağı yarılmıştı. Ağzından akan kanın sıcaklığını hissetti. Eva cesaretle yanlarına geldi.

—Herr Brunner, bütün SS'lerin taşıdığı dövmeden onda da var, dedi sıkılganlıkla. Ben de gördüm.

—Budala! Bunun hiçbir anlamı yok! diye bağırды Alman. Böyle bir şeyi taklit edebildiğine göre, Ölümü iki kez hakediyor demektir. Kimse onu takip etmedi. Bu utanç verici bir oyun.

—Fakat Herr Brunner...

Brunner'ın hışmı birden yön değiştirdi. Adam Eva'yı saçlarından yakalayarak karnına bir yumruk indirdi. Genç kız halının üzerine düşerek iki büklüm oldu. Bir anda kusunca odayı ekşi bir koku kapladı.

Brunner Malko'yu bırakarak, Eva'nın göğüslerine ve karnına tekmeler indirmeye başladı. Eva artık bağırıyordu. Dudaklarının kenarından yeşil bir sıvı akıyordu. Malko midesi bulanarak, başını* çevirdi. Anton Brunner son bir tekme daha savurduktan sonra geniş omuzlarını sallayarak, Malko'ya döndü.

—Bana kim olduğunu ve ne istediğini söyleyeceksin, diye homurdandı. Ve ben başına bir kurşun sıkmakla yetineceğim. Yoksa konuşana kadar acı çekeceksin.

—Beni hemen öldürün, dedi Malko.

—Asla! Ancak ben istediğim zaman, ve benim istediğim şekilde öleceksin, önce o dövme niçin yaptırdığını söyle.

—Ben uyurken birisi yapmış, dedi Malko. Şantaj yapmak için, beni bir SS'in yerine geçirmeyi planlamışlar.

Brunner omuz silkti.

—Masal anlatma. Bana gerçeği söyleyeceksin, anladın mı?

Gerilerek bir tokat savurdu Malko başını duvara çarptı. Az sonra midesine gelen tekme yüzünden, bir kez daha öğürmeye başladı.

—Aptal, yerleri kirletiyorsun! Cevap yer. Rudi Guern'i niçin bulmak istiyorsun? Ödül kazanmak için mi?

Malko tereddüt etti. Onun da bir dayanma gücü vardı. Hem niçin susacaktı? Nasılsa onu öldüreceklerdi. Çok fazla şey biliyordu. Biraz zaman kazanmalıydı.

—Ben bir CIA ajanıyım! dedi.

—CIA!

Anton Brunner bir kahkaha patlattı.

—Ne zamandan beri CIA bizimle ilgileniyor?

Anlatmak zordu.

—Bir sürü rastlantı beni size kadar getirdi. Aslında beni ilgilendirmiyorsunuz.

Mavi gözler bir anda sertleşti.

—Ama sen beni ilgilendiriyorsun. Pis Yahudi!

—Ben Yahudi değilim, dedi Malko.

Malko, Eva'nın hareketsiz vücudunu görmemek için başını çevirdi. Genç kız zorlukla nefes alıyordu. Karaciğerinin üzerinde kocaman bir morluk vardı.

—Soy onu, Gunther!

Gorillerden biri Malko'nun üzerine atladı. Elbiselerini parçalayarak üzerinden çıkardı.

Çamaşırlarına varıncaya kadar, her şeyini yere attı. Sonunda memnun bir gülümsemeyle geri çekildi.

Alman, Malko'nun üzerine eğildi.

—Doğru, Yahudiye pek benzemiyorsun. Burada ne yapmak istediğini söyleyecek misin?

—Rudi Guern'i arıyorum.

—Niçin?

—Bu sizi ilgilendirmez.

Kasılarak gelecek darbeye hazırlandı. Fakat Alman kıpırdamadı. İlgisizce kolunun tüylerini okşuyordu.

—Şu anda kıyıda epeyce uzaktayız, dedi. Seni konuşturacak çok kesin bir yöntemim var. Daha önce banyodan bahsedildiğini duymuş muydun?

Malko başını eğdi. Bu Gestapo'nun çok sık kullandığı bir işkence çeşidiydi. Kurban sabunlu suya daldırılır, soluğu tıkanıncaya kadar bekletilirdi...

—Burada büyük bir banyomuz var, dedi Anton Brunner pis pis sırıtarak.

Gorillerden biri ip getirip Malko'nun ellerini arkadan bağladı. Sonra hızla merdivenlere itti. Malko bir solucan gibi çırılçıplaktı.

*

**

Elko Krizantem suyu sevmezdi. Deniz banyolarından ve bu tür diğer eğlencelerden hep çekinmişti. Akdeniz'e tasalı gözlerle bakıyordu. Onun için Saint-Tropez, pek özelliği olmayan bir köydü. Üstelik uçakta da korkunç bir korku yaşamıştı. Fransızca bir tek kelime bile söylemeyi beceremediğinden, taksiyle Saint-Tropez'ye gelene kadar dünyanın

zahmetini çekmişti. Bir benzin pompasının yanında, White Devil'e düşünceli düşünceli bakıyordu. Malko, yanındaki kızla birlikte içeri gireli epeyce uzun bir zaman olmuştu.

Kesin bir emir almadığı için, Elko onları izlemekte tereddüt ediyordu. Boğma telini kemerine iliştimişti. Ek olarak yanına Kore savaşı sırasında aşırıldığı bir komando bıçağını almıştı. Bıçağın kenarı jilet gibi keskindi.

Birden duyduğu bir sesle yerinden sıçradı. White Devil'in demir aldığını gördü.

Elko Krizantem'in de bazı kusurları vardı, fakat çok çabuk düşünürdü. Malko White Devil'le açılacaklarından bahsetmemişti. Demek başlarına ummadıkları bir şey gelmişti. Hiç düşünmeden limana doğru koşmaya başladı. Ne pahasına olursa olsun tekneye çıkmaya kararlıydı, fakat köprü çoktan çekilmişti. Malko'ya ulaşmanın tek yolu, sinek gibi uçmaktı. Elko endişeyle motor seslerini dinledi. Artık Malko için hiçbir şey yapamazdı.

Eğer White Devil uzun bir yolculuk yapmak üzere yola çıkıyorsa, her şey bitmiş demektir. Üzgün gözlerle teknenin limandan çıkışını izledi. Kendini suçlu hissediyordu.

*

**

—Durun, diye emretti Anton Brunner.

White Devil kıyıdan yaklaşık iki mil açıktaydı. Deniz sakindi, hemen hemen hiç dalga yoktu. Anton dürbünle ufku inceledi. Görünürde hiç gemi yoktu. Henüz yat mevsimi gelmemişti.

—Başlayabiliriz, dedi Alman.

Malko soğuktan titriyordu. Yediği dayaktan sonra, vücudunun her yanı sızlamaya başlamıştı. Elleri o kadar sıkı bağlanmıştı ki, ip yerlerine kan oturmuştu. Mürettebat sanki önemli hiçbir şey olmuyormuş gibi, işleriyle ilgileniyordu.

—Garip bir tekne, diye geçirdi içinden. Kim böyle, güzel bir yatın, Nazi malı olduğundan şüphelenebilir? Üstelik de Saint-Tropez'de.

Anton Brunner düşüncelerini sezmiş gibi, konuşmaya başladı.

—Bugün sizinle işimi bitireceğim. Yarın çok uzaklara gidiyoruz.

Denizcilerden biri on kilo ağırlığında bir demir külçesi getirdi. Kalın bir ipe, demin Malko'nun ayaklarına bağladılar. Brunner Malko'ya yaklaştı.

—Sevgili dostum, dedi. İpi, siz suya gömülene kadar salacağım, içeride ne kadar kalacağınızı sanıyorsunuz? İki dakika? Üç dakika?

Malko cevap vermedi.

—Haydi bakalım, size iki dakika veriyorum! Gunther, başla!

Denizci, Malko'nun ayaklarını yerden kesti ve hızla güvertenin üzerinden geçirdi, ipin öbür ucu küpeşteye bağlıydı. Malko döne döne indi. Demirin ağırlığıyla aşağı çekilirken, kemiklerinin ayrılacağını hissetti. Suyu girmeden önce, ümitsizce ciğerlerini havayla doldurdu.

Gözlerini kapatmamıştı, içinden saniyeleri sayıyordu. 80'e gelince, ciğerleri patlayacak gibi oldu. Şakaklarında kan korkunç bir basınç yapıyordu. Az önce ciğerlerine doldurduğu

hava, ne pahasına olursa olsun dışarı çıkmak istiyordu.

Birden ağzını açarak büyük bir hava kabarcığı çıkarttı. Tuzlu su boğazına doldu. Öksürüyordu. Korkunç bir ağrıyla birlikte bayıldı.

**

—Haydi, elinizi çabuk tutun!

Kıllı, kocaman kollarını göğsünde birleştiren Anton Brunner, güverteye yatırılan Malko'nun vücuduna bakıyordu. Çıkarıldığından beri kendine gelmemiştir. Alman sinirinden kekeleyordu. Bu karanlık hikâyenin arkasında ne olduğunu anlaması için, mutlaka konuşması gerekiyordu. CIA ile ilgili anlattıklarının tek kelimesine bile inanmamıştı. Fakat eğer Malko kendine gelmeden ölürse, kuruluşlarına ait pek çok şeyi değiştirmesi gerekecekti. Linge denen bu adamın, onlar hakkında neler bildiğinden habersizdi.

Gunther, hareketsiz vücuda beceriksizce suni solunum yaptırıyordu.

—Ağzı... ağzını ağ... ağzına götür diye bağırdı Brunner.

Denizci isteksizce, Malko'nun yüzüne yaklaştı. Ne korkunç bir sahneydi. Bir ölüyü uyandırmakta ne vardı sanki? Gunther hızla soluyup duruyordu. Sonunda Malko biraz kıpırdadı. Gunther onun ağzına biraz rom akıttı.

Malko hızla sıçrayıp, içindeki bütün tuzlu suyu boşalttı. Hemen ardından da bir öksürük nöbetine kapıldı. Fakat kendine gelmişti.

Brunner rahatlayarak iç geçirdi. Malko nefes alıp verişini düzenlemeye çalışıyordu. Alman yaklaşmış yanına çömeldi.

—Bu kadar dayanıksız olduğunuzu tahmin etmemiştim. Bir dahaki sefere süreyi bir buçuk dakikaya indireceğim. Başınıza kötü bir şey gelmesini istemem.

Malko başını salladı. Tekrar aynı şeyleri yaşamaktan çekinmiyordu. Tek şansı, Krizantem'in geleceğini umarak, zaman kazanmaktı.

—Konuşacağım, dedi, fakat hayal kırıklığına uğrayacaksınız.

Yaşama şansı, gözle görülür bir şekilde azalıyordu. Alman öğrenmek istediğini öğrenince, onu derin sulara yollayıverirdi.

—Rudi Guern'i arıyorum, dedi, çünkü beni onun yerine geçirmek istiyorlar.

Ruslarla olan biteni anlattı.

—Eğer İsraililer takip ettilerse, beni öldürmeniz hiçbir işe yaramaz.

Anton Brunner bıyık altından güldü.

—Benim için endişelenmeyin. İki gün sonra White Devil çok uzaklarda olacak. Dünya büyük sız de öleceksiniz .Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?

—Ya Eva? diye sordu Malko. O sizin tarafınızdan, herhalde Eva'yı da öldürmezsiniz...

Öteki omuz silkti.

—Eva bir aptal. Ben de aptal insanlara hiç dayanmam... Sizi -buraya kadar getiren o oldu. Bu affedilmez bir hata. Gunther, git kızı getir.

Goril az sonra, sırtına yüklediği Eva'nın hareketsiz vücuduyla geri döndü. Kız hâlâ

baygındı.

—Fıçıyı doldur.

Mavi, cam gibi gözler Eva'ya görmeden bakıyordu. Denizci yarısından ikiye bölünmüş fıçıya, denizden su doldurdu. Anton Brunner sakın sakın purosunu içiyordu. Malko düşünmek bile istemiyordu, önce kim ölecekti? Eva mı? Kendisi mi?

Tam o sırada Eva kıpırdayıp doğrulmaya çalıştı. Gunther ona bir tekme yapıştırdı, genç kız tekrar düştü.

Fıçı dolmuştu.

—Ha... haydi, diye emretti Anton Brunner.

Gunther genç kıızı çekip, fıçının yanına sürükledi. Tam Eva gözlerini açacağı sırada, başını omuzlarına kadar suya daldırdı. Malko dehşete düşmüş bir halde, gözlerini onlardan ayıramıyordu. İlk birkaç saniye hiçbir şey olmadı. Sonra Eva korkunç bir şekilde kasıldı. Gunther'in eli, hâlâ onu acımasızca suyun içinde tutuyordu. Genç kızın sarı saçları, suda Ofelya'nınkiler gibi yüzüyordu. Birden Eva, elleriyle fıçının dibinden güç almaya çalışarak, çırpınmaya başladı. Fakat bu çırpınışı ancak yirmi saniye kadar sürdü. Sonra vücudu gevşedi ve bir daha hiç kıpırdamadı. Ama Gunther elini hâlâ çekmemişti. Bir dakika kadar sonra Anton Brunner parmaklarını saklattı ve denizci uysallıkla doğruldu.

Eva'nın vücudu suya biraz daha gömüldü. Ölmüştü.

—O... onu. de., denize at.

Gunther hiçbir heyecan belirtisi göstermeden biraz evvel öldürdüğü kıızı belinden tuttu. Eva'nın gözleri yuvalarından uğramış, ağzı son

bir çığlık atmak istercesine açılmıştı.

Az sonra suya düşen vücudun çıkardığı ses duyuldu. Anton Brunner mutlulukla purosundan bir nefes çekti.

—Bütün kalbimle, bir gün sizin de aynı şekilde öldürülmenizi diliyorum, dedi Malko. Her ne kadar burada, bunu görmek için bulunmasam da.

— Ben ölüme mahkûm olalı yirmi üç yıl oluyor.

—Herhalde şimdi sıra bana gelmiştir.

Alman başını salladı.

—Hayır. Sizin için başka bir planım var. Pek acı çekmeyeceksiniz. Boğulmuş iki kişi polisin dikkatini çekebilir. Sizin intihar etmenizi tercih ederim.

Malko cevap vermedi. Altın sarısı gözleri yeşile dönüşmüştü. Eva'nın o şekilde öldürülmesi yüzünden, korkunç bir öfkeye kapılmıştı. Hâlâ yaşayacak birkaç saati vardı. Az sonra Brunner'in emriyle, kendini halının üzerinde bağlı buldu.

White Devil'in yavaşladığını hissetti. Sonra suya düşen demirin sesini duydu. Limana girmişlerdi. Boş yere bağlarından kurtulmaya çalıştı. Fakat ipler profesyonelce bağlanmıştı. Çabası ellerini acıtmaktan başka bir işe yaramadı. Güvertede ayak sesleri duydu. Anton Brunner uzun süre yanma gelmedi. Malko yavaş yavaş zaman kavramını kaybetti. Güneş batıp yerini karanlığa bıraktı. Güvertede çıkan seslerden mürettebatın büyük bir kısmının karaya indiğini anladı. White Devil'de bütün sesler susmuştu. Birkaç metre ötesinde Saint-Tropez polisi jandarma ve normal

insanlar vardı. Fakat hepsi de Panamalı milyarderleri saygıyla karşılardı.

Son şansı Krizantem'di. O da tek başına White Devil'a baskın yapamazdı.

Malko uyumuş olmalıydı ki, içerdeki ışık aniden uyanmasına neden oldu. Anton Brunner, ağzının kenarına sıkıştırdığı purosuyla, karşısında duruyordu. Gunther de yanındaydı. Denizcinin elinde iki oksijen tüpü ve bir balıkadam maskesi vardı.

Az sonra ikinci goril de içeri girip, Malko'yu kaldırdı ve bağlarını kesti. Sonra da bileklerine masaj yapmaya başladı. Çok garip bir şefkat gösterisiydi! Bütün bu süre içinde, Gunther Malko'nun ensesinden tabancasını hiç ayırmadı.

—Bü... bütün bunları Rudi'ye anlatacağım, dedi Anton Brunner. Çok... çok eğlenecek.

Gunther, Malko'nun el ve ayaklarını tekrar bağlayıp omuzuna yükledi.

—Elveda Herr Linge!

Ağzı tıkanan Malko, cevap vermedi. Çıkarken kafası kapının üzerine çarptı ve biraz sersemledi. Fakat dışarı çıkınca, temiz hava sayesinde tekrar kendine gelip, etrafına baktı. Liman ıssızdı. Az ötede, küçük Taunus'unu gördü.

Gunther, omuzunda Malko ile arabaya kadar koşarak gitti. Malko kendini arabanın döşemesinde yatar buldu. Gunther direksiyona geçti, ikinci gorilse, ayaklarını Malko'nun üzerine koyarak arkaya oturdu.

Az sonra araba hareket etti. Park yerinden çıkarak, Paris Oteli'nin önünden geçti. Bu Malko'nun son yolculuğuydu.

IX. BÖLÜM

Elko Krizantem doğudan esen rüzgarla serseme dönmüş bir halde, parkta bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. White Devil bir saat önce, yine aynı yere demir atmıştı. Elko'nun bir anlık rahatlaması, yerini yine tasaya bırakmıştı.

Malko görünürlerde yoktu. Hem güverteye, hem teknenin kıç tarafına bakmıştı. Ne genç Alman kızını, ne de Malko'yu görebilmişti.

Krizantem her on beş dakikada bir, limanın arkasındaki bir dükkandan kahve alıp, yine gözetleme yerine dönüyordu. Saat sekizde kararını verdi. White Devil'e saldıracaktı. Tabii birkaç el bombası ve bazukası olsaydı işi kolaylaşırdı. Fakat Kore'de de bu tür olaylarla karşılaşmıştı. Ya Malko'yu denize atmışlardı, ki o takdirde öcünü almak gerekliydi, ya da hâlâ canlı ve onların tutsağıydı.

Tam bir yelkenliye doğru gidiyordu ki, bir denizcinin acele adımlarla gemiden çıktığını gördü. Hemen bir arabanın arkasına saklandı. Denizci Taunus'u çalıştırıp, tam White Devil'in karşısında durdurdu.

Krizantem uzun süre beklemedi. Adam tekrar geriye dönmüştü. Hemen park yerine gidip, bütün araba kapılarını yoklamaya başladı.

ilk açılan eski bir Jaguar'dı. Arabanın ön panel kapağının iki vidasını sökmesi, kontak telini bulup elinde bağlaması, tam yirmi

saniyesini aldı. Hemen ardından gazı bastı. Araba homurdanarak çalıştı. Elko park yerinden çıkarak, Taunus'un yüz metre ötesine park etti. Motoru çalışır vaziyette bırakarak, bekledi. Neyseki benzin deposu doluydu.

*

**

Taunus dar yoldan çıkarak denize kadar uzanan bir çayırlığa girdi. Saint-Tropez'den aşağı yukarı iki kilometre uzaktaydılar. Çevrede kimse yoktu. Bu mevsimde ne aşklar ne de kampçılar gelirlerdi. Görülen birkaç villada ise kimse oturmuyordu. Araba denize birkaç metre kalana kadar ilerledi.

Gunther motoru durdurup öbür gorille birlikte arabadan çıktı. Malko'yu arka taraftan alıp, şoför koltuğuna yerleştirdiler, ciplerini hâlâ çözmemişlerdi. Malko adamların ne yapmak istediklerini anlamıyordu.

İkinci goril arabanın altına yatmış garip bir şeyler yapıyordu. Gunther tüpleri sırtına, maskeyi de boynuna taktı. Sonra eldivenlerini giyerek, Taunus'un arka koltuğuna geçti. Kapıyı ve camı kapattı. İkinci goril de, az sonra elinde kauçuk bir boruyla yanlarına geldi. Sol ön kapıyı açıp, camı hafifçe açtı ve boruyu, ucu Malko'ya gelecek şekilde içeri sarkıttı.

Malko anlamaya başlamıştı. Cellatları arabayı bir gaz odası haline çevirmişlerdi. Eski adetler yok olmuyordu. Goril camdaki aralığı tıkadı. Böylece içeriye hava girmesini önledikten sonra, cama hafifçe vurup karanlıkta kayboldu. Yolun girişinde gözcülük yapmaya gidiyordu. Herhangi bir meraklı bulunduk-

ları bölgeye girmeye kalkışırsa önleyecekti.

Gunther Malko'nun yanına geçerek kontağı açıp, gazı bastı. Kauçuk borudan içeriye mavi bir duman dolmaya başladı. Alman maskesini takmış, gaz pedalına sonuna kadar basıyordu. SS'teki tecrübeleri sayesinde daha onbeş dakika zaman geçmesi gerektiğini biliyordu. Gözlerini kapatıp, bu ıssız köyde nerede bir kadın bulabileceğini düşündü.

**

Goril yıldızları seyrediyordu. Şiir gibi bir akşamdı. Krizantem iki metre kadar ar kası n-daydı. Boğma telini sol eline sarmıştı. Taguar'ı iki yüz metre öteye bırakmıştı. Artık kaybedecek bir tek dakikası bile yoktu. İçeride Malko'yla birlikte olan adamın silahı olup olmadığını bilemiyordu.

Gece olmasına rağmen, ortalık oldukça aydınlıktı. Elko santim santim kurbanına doğru yaklaşıyordu. Neyseki cırcır böceklerinin ötüşleri, ayak seslerini bastırıyordu.

Alman birden jilet gibi bir şeyin boğazını kestiğini hissetti. Krizantem boğma telini adamın boynuna dolamış, olanca gücüyle sıkıyordu. Goril bağırmasına bile fırsat bulamadı. Krizantem bir diz darbesiyle kurbanını öne iterek kıpırdamasını önledi. Adam boğazını saran ve her geçen saniye etine biraz daha gömülen telden kurtulmaya çalışıyordu. Gözleri yuvalarından uğramıştı. Birden gözünün önünden kırmızı ve mavi ışıkların geçtiğini gördü, sonra her şey karardı. Kalp atışları durdu ve dışkı pantolonunu ıslattı. Midesi

bulan an Krizantem onu bir kenara bıraktı. Tedbiri elden bırakmadan boğma telini aldı ve Malko'nun bulunduğu arabaya doğru atıldı. Gözcüyü öldürmesi sadece bir buçuk dakikasını almıştı.

Gunther için her şey çok çabuk olup bitti. Kapının açıldığını gördüğünde çok geçti. Krizantem'in kocaman eli, adamı boğazından tutup, dışarı çekti. Gunther kemerinden bıçağını çıkarmak istedi, fakat Elko'nun teli boynuna dolanmıştı bile. Gerisi kolaydı. Tüm gücüyle teli sıkınca, kesilen damarlardan kan fışkırdı.

Arabaya dalıp, kontak anahtarını kapatmak için, Gunther'in ölmesini beklemedi. Malko on koltukta kendinden geçmiş bir halde, hareketsiz yatıyordu. Krizantem onu dışarı çekti ve teli biraz daha sıkamak için Gunther'in yanına döndü. Fakat daha fazla uğraşmasına gerek kalmadı. Adam ölmüştü.

Krizantem, elini Malko'nun yüzüne koydu. Ateş gibi yanıyordu. Elko ne yapacağını bilemeden patronunun yakasını gevşetip, yanaklarına vurdu. Yaptıklarının bir işe yaramadığını görünce, suni teneffüse başladı.

Malko on dakika sonra gözlerini açtı. öyle bir kustu ki, bağırsaklarının dışarı fırlayacağını sandı. Krizantem rahatsız bir halde, onun başını tutuyordu. Malko'nun başında korkunç bir ağrı vardı ve kendini bir çocuk kadar güçsüz hissediyordu.

—Çabuk, diye mırıldandı. White Devil'e dönmemiz gerekiyor. Brunner, Rudi Guern'in nerede olduğunu biliyor. Üstelik şu anda yatta kimse yok.

Konuşurken harcadığı güç onu bitkin düşürmüştü. Tekrar bayıldı. Krizantem patronunu Jaguar'a kadar taşıyıp, arka koltuğa yatırdı. Sonra arabayı tekrar Saint-Tropez yönüne çevirdi. Öldürdüğü iki adamı yarın sabahdan önce bulamazlardı.

White Devil karanlıktı. Malko yol boyunca inlemiş ve bir kez daha küsmüştü. Doğrularak arabanın sarsıntısına dayanmaya çalıştı.

Malko o kadar güçsüzdü ki, Elko onu tekneye giden köprü'nün üzerinde tutmak zorunda kaldı. Güverteye gelince Elko tereddüt etti.

Salona inen merdivenin altından bir ışık yayılıyordu. Malko sessizce Elko'ya yol gösterdi. Elko silahını çekti. Şarjörden kayan merminin çıkardığı ses, Malko'ya gök gürültüsü gibi geldi. Baş dönmesi hârs devam ediyordu. Neredeyse bayılacaktı. Düşmemek için duvara yaslandı. Krizantem'i ancak bir süre sonra takip edebildi. Kendini ona yardım edebilecek kadar güçlü hissetmiyordu. Elko'nun merdivenlerden inerken çıkardığı ses, duyulmayacak gibi değildi. Yarı yola varınca, Anton Brunner seslendi.

—G... Gunther?

Krizantem son basamakları da bir sıçrayışta indi. Loş bir ışıkla aydınlatılmış salona daldı. Alman elinde hiç eksik etmediği purosuyla tam merdivenin karşısında oturuyordu. Mavi, kanlı gözleri Elko'yu farkedince, purosunu küllüğe bırakıp, elini yastıklara daldırdı.

Malko, Krizantem'in arkasından geliyordu.

—Kıpırdamayın.

Anton Brunner her an atlamaya hazır,

yırtıcı bir hayvana benziyordu. Malko onun Elko'yla arasındaki mesafeyi hesapladığından emindi. Kıpırdarsa Elko onu öldürürdü. O zaman da Rudi Guern hakkında alacağı bilgilere veda etmesi gerekirdi.

— Sizi öldürmek istemiyorum, dedi Malko Almanca.

Brunner'in göğsü hızla inip kalkıyordu. Soğukkanlılığını tekrar kazanması uzun sürmemişti. Yavaşça küllükten purosunu aldı.

— O... o aptallar nerede? diye homurdandı.

Malko ondan gerçeği saklamayı gereksiz buldu:

— öldüler.

Krizantem ve Alman arasında kalmaya özen göstererek, odada biraz ilerlemişti.

— Beni öldürürseniz, siz de ölürsünüz. Dünyanın hiçbir yerinde güvenlikte olamazsınız.

Malko çekmecelerden birinde biraz ip buldu. Yastıkların arasında da bir 38'lik vardı. Malko silahın dolu olduğunu anladıktan sonra, Krizantem'e döndü.

— Bağlayın onu.

Elko tedbirli bir adamdı. Kendi tabancasını ters çevirip, kabzasıyla Alman'ın şakağına vurdu. Adam acıyla bağırarak düştü. Elko, Brunner'in kendini kaybetmesinden yararlanıp ellerini arkadan bağladı ve yere yüzükoyun yatırdı.

Malko salonun pis havasını solumak zorunda kalınca, baş dönmelerinin fazlaştığını hissetti. Kanepeye çökmek zorunda kaldı. Hem banyo işkencesi, hem de gaz bir kişi için çok fazlaydı.

Anton Brunner gözlerini açtı.

*- Rudi Guern nerede? diye sordu Malko. Bütün öğrenmek istediğim bu.

Brunner ağzını bile açmadı. Soruyu hiç duymamış gibi gözlerini tekrar kapattı. Malko aynı soruyu yineledi. Cevap yine gelmedi.

Krizantem Malko'yla bakıştı. Malko, onun yeteneklerim çok iyi biliyordu. Fakat işkence yapmak ona göre bir şey değildi. Sonra Eva'nın Akdeniz'in sularında sürüklenen cesedini görür gibi oldu ve birden bu kadar yüksek rütbesi olan bir SS'in, nelerden sorumlu olabileceği aklına geldi.

— Konuşturun onu Krizantem, dedi. Kendi istedi bunu.

Elko aynı isteği bir kez daha söyletmedi. Kore'deyken sorgulama görevlerim hep o yaptı. Anton Brunner'e şöyle bir baktı.

— Bir fikrim var, diyerek salondan çıktı.

Malko onun güvertede dolaştığını duydu. Birkaç dakika sonra döndüğünde, elinde renksiz bir sıvı dolu şişe vardı.

Brunner hiç kıpırdamamıştı. Krizantem onu sırtüstü çevirdi. Yanma çömelip, kanca gibi kıvrık burnunu sıktı.

Brunner çırpındı, bağırды ve bir süre sonra nefes alabilmek için ağzını açtı. Elko çabucak şişeyi adamın ağzına boşalttı. Brunner karşı koyamayarak, şişedeki sıvıdan yutmak zorunda kaldı.

Krizantem aynı şeyi birkaç kez tekrarladı. Brunner birden bağırmaya başladı.

— Aptal, beni zehirliyorsunuz!

— Nedir bu? diye sordu Malko.

— Benzin, dedi Krizantem sakın bir sesle.

Şişedeki geri kalan benzini de Alman'ın başına ve yüzüne boşalttı. Sonra şişeyi odanın bir köşesine bırakıp, cebinden bir kutu kibrit çıkarttı.

— Cesaret edemezsiniz, diye homurdandı Brunner.

Krizantem bir kibrit yakıp, yerde yatan adamın yüzüne attı.

Boğuk bir "puf" sesi, Anton Brunner'in çılgınlığına karıştı. Başını ateşten bir top gibiydi. Krizantem çabucak yastıklardan birini alıp, alevleri söndürdü. Tam anlamıyla korkunç bir manzaraydı. Brunner'in ne saçığı, ne kirpiği, ne de bıyığı kalmıştı. Derisi pul pul kalkmıştı. Ağzından zayıf bir inilti duyuldu.

Mavi, cam gibi gözleri boş boş bakıyordu.

— Ee?

Alman yavaşça başını sağa sola salladı.

Krizantem kibritini tekrar aldı ve Brunner'in kulağına eğildi.

— Bu kez içini tutuşturacağım. Alevler bağırsaklarını bile saracak ve en sonunda patlayacaksınız.

Almancası pek iyi değildi, fakat Brunner onun ne demek istediğini anlıyordu.

Sonunda Elko hareketi söze tercih ederek, kibritlerden birini yaktı ve kurbanına yaklaştı. Yanağından hemen mavi, bir alev yükseldi. Krizantem ağzını açtırmak için parmaklarını burnuna götürünce, Brunner acı acı bağırdı.

Salona pis bir yanık kokusu yayılmıştı. Malko daha fazla dayanamayacaktı.

— Dur Elko, dedi. Bu insanlığa sığmayan bir şey. Artık istemiyorum. Artık işkence yapma.

Yerinden kalktı, fakat birden başı döndü. Olduğu yere yığılıp kaldı.

Krizantem bir çırpıda yanma gidip, onu omuzuna yüklediği gibi, merdivende kayboldu. Anton Brunner güçlükle nefes alıyordu. Elko yanına gelince alçak sesle küfretti ve hemen ardından da tavır değiştirdi.

— İpleri çözersen sana iki yüz bin mark veririm. Altın olarak.

Elko, birkaç yıl önce olsa, adam daha cümlesini bitirmeye fırsat bulamadan kabul ederdi. Fakat Malko'ya karşı büyük hayranlık duyuyordu ve Avusturya'da mutluydu.

— Hayır, dedi. Aradığımız adam nerede?

— Allanın belası, diye bağırdı Brunner.

Krizantem sakince kibrit kutusunu alıp, bir kibrit yaktı.

Alevi Almanın yüzüne yaklaştırdı. Az sonra derisi şişip, korkunç bir şekilde patladı. Brunner bağırmak için ağzını açınca, bu onun sonu oldu. Krizantem önlemeye fırsat bulamadan, alevler diline, oradan da içine yayıldı.

Brunner sıçrayarak bir küfür savurup, ellerini bağlayan ipleri kopardı. İki elini karnına bastırmış, yerde yuvarlanıp duruyordu. Artık Almandan öğrenebilecekleri hiçbir şey kalmamıştı. Ses telleri tamamen yanmıştı.

Fakat Anton Brunner yine de ayağa kalkmayı başardı. Acının etkisiyle iki katına çıkan inanılmaz gücü sayesinde ayaklarını bağlayan ipleri de, koparmıştı. Robot gibi merdivenlere yöneldi. Bunun üzerine Elko ağır bir vazoyu kaldırıp, adamın ensesine attı. Alman bir an durdu, et yığını halindeki yüzünü Elko'ya çevirdi, sonra yoluna devam etti.

Anton Brunner kanlı bir hayalet gibi güverteye çıktı. Onu gören Malko, iinin eridiğini hissetti. Limandaki fenerlerden birinin ışığı, Brunner'in yüzüne vuruyordu.

Az sonra Krizantem de elinde tabancasıyla, güverteye çıktı. Malko onu durdurdu.

— Ateş etme.

Silah sesi bütün köyü ayağa kaldırabilirdi. Brunner' küpeşteye tutunarak, yavaş • yavaş tekneden çıkmaya çalışıyordu.

Elko sıçrayarak onu durdurmak istedi. Fakat Brunner böğrüne bir yumruk vurarak, Elko'yu uzaklaştırdı. Elko bu kez boğma teliyle saldırıya geçti. Fakat teli Almanın boynuna dolamayı başaramadı. Brunner yine ilerledi. Önünde sadece beş metresi kalmıştı. Kriz?ntem "aceleyle kemerindeki komando bıçağını çıkardı. Bu kez küpeşteye dayanarak, Brunnetfin üstüne gelmesini bekledi. Brunner homurdanarak ve sendeleyerek, gitgide yaklaşıyordu. Yanma gelince bıçağı olanca gücüyle karnına sapladı.

Anton Brunner durup, olduğu yerde sallandı. Ağzından garip bir ses çıktı. Dudaklarının arasından oluk gibi kan akıyordu. Krizantem'e doğru birkaç adım daha attı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Adam ölüme karşı savaş veren, yırtıcı bir hayvan gibiydi, inanılmaz bir enerjisi vardı. Yanık yüzü korkunç bir acı veriyor olmalıydı. Fakat yine de köprüye doğru yürüdü.

Elko, Almanya yaklaştı ve bir köre yardım eder gibi, yavaşça kolundan tuttu.

Anton Brunner sağ eliyle küpeşteyi sıkı sıkı kavramıştı. Elko adamın çıkardığı garip sesi

duymamak için, kulaklarını tıkmak istedi. Brunner onun elini üzerinde hissedince, kendini kurtarmaya çalışmış, fakat gücü yetmemişti. Sonunda korkunç bir görüntü içinde olduğu yere yığıldı ve hareketsiz kaldı, ölmüştü.

Kendisini ilk toparlayan Malko oldu. Mürettebat neredeyse gelirdi. Fazla zamanları kalmamıştı. Anton Brunner de konuşmamıştı. Aklına son bir fikir geldi.

— Beni bekle, dedi Krizantem'e.

Kaptanın kamarasını bulması uzun sürmedi. Birkaç çekmeceyi karıştırdınca aradığı şey • hemen gözüne çarptı: White Devil, Panama bandıralı olmasına rağmen, Jamaika'daki Montego Bay limanına bağlıydı.

Artık elindeki tek ipucu buydu. Hemen güverteye döndü. Elko aşağıda koşturup duruyordu. Malko benzin kokusunu duydu. Elko bir köşede iki benzin bidonu bulmuştu. Birini Anton Brunner'in cesedini iyice ortadan kaldırmak için kullanmıştı, diğeriniyse güverteye döküyordu. Malko onun niyetini anlamıştı. Elko karaya çıkmadan önce bir kibrit yakıp tekneye attı.

Korkunç bir alev, bütün limanı aydınlattı. Az sonra yelkenler de tutuştu. Doğu rüzgarı alevlerin yayılmasına yardımcı oluyordu.

Krizantem Jaguar'ın direksiyonunda, Saint-Tropez'dan çıkarken ilk kurtarıcılar dagelmeye başlamıştı. Liman müdürü, hâlâ pijamaları üzerinde, alarm sirenini çalıştırıyordu.

Fakat artık çok geçti. White Devil'i kimse kurtaramazdı.

X. BÖLÜM

— Almanlar burada. Fakat hiç ortaya çıkmazlar. Sadece yatlariyla giderlerken görürler. White Devil de onların.

Montego Bay'daki Red Barrel adlı barın sahibi sevimli ve konuksever bir Jamaikalı'ydı.

Barın kapısı adanın batısındaki, en az oturulan bölgeye açılıyordu. Bütün güzel golf sahaları ve lüks yerler Antonio Limanı ve Montego Bay arasındaydı. Bir önceki gün Malko'nun BOAC jetiyle Jamaika'ya indiği yer de orasıydı. O zamandan beri araştırmasına devam ediyordu. White Devil'in izini bulmak zor olmamıştı. Beş seneden beri bağlı olduğu liman Montego Bay'dı. Ve limanın en güzel teknelerinden biriydi.

Fakat daha fazla bilgi elde edebilmek olanaksızdı. Bir Alman kolonisi ve Paraguay-lılar bağımsızlıktan bir yıl sonra adaya yerleşmişlerdi. Toprak satın alıp, şeker kamışı yetiştirmişler ve ne adada kalan İngilizler'e, ne de yeni zenci burjuva sınıfına karışmışlardı. Tabii Rudi Guern'den eser yoktu. Yine de orada olmalıydı. Fakat sağlam bir yol izlemeden çabalamak bir sonuç vermezdi.

Red Barrel'm tezgâhına yaslanan Malko, birden içini ümitsizliğin kapladığını hissetti. Büyük bir olasılıkla sonunda yapacağı, ilk uçağa atlayıp New York'a giderek beklemek olacaktı.

Üstelik korkunç bir fırtına vardı. Üç metre

ötesi bile gözükmüyordu. Zenciler böylece yağmurda çırılçıplak sabunlanma şansı bulmuşlardı. Turistlerin şaşkın bakışlarına aldırmadan havanın zevkini çıkarıyorlardı.

Yanoş Ferenczi neredeydi acaba?

Peşine düşen israilli katiller ne yapıyorlardı?

Jamaika'da her şey çok uzak ve gerçekdışı gibi geliyordu. Bir başka dünyada gibiydi.

Malko dışarıda inmek üzere olan bir helikopterin sesiyle kendine geldi.

— Batı'ya nasıl gidilebilir? diye sordu.

— Bir araba kiralamak gerekir, dedi Zenci. Almanlar Negril bölgesindedir. Orada bir arkadaşın mı var?

— Onun gibi bir şey, dedi Malko.

Zenci başını salladı.

— O halde Sundowners'a gidin. Negril'e gitmeden önceki küçük bir otelin adıdır. Sahibi Alman'dır. Diğerlerini de tanıyor. İyi bir adamdır, bizden bir kızla evlendi. Ona Max'ın selamını söyleyin.

Malko bunu unutmayacağını söyleyerek hesabı ödedi ve dışarı çıktı. Kararını vermişti. Bu işin peşini bırakmamalıydı...

Bir Saat sonra Negril'e uzanan dar yolda arabayla ilerliyordu. Artık telefon direklerine bile rastlanmıyordu. Kaldığı otelin sahibi, Batı'ya gideceğini söyleyince çok şaşırılmıştı.

Malko şeker kamışı tarlaları arasında ilerlerken, Krizantem'i yanına almadığına pişman oldu. Fakat onun bir SS olduğuna inandırabilmek güç olurdu.

*

**

Ben Uri ve Hayim Agmon günlerini kavga etmekle geçirmişlerdi. Sinirleri çok bozuktu. Ben Uri masum bir insanı vurduğu için kendini affedemiyordu. Artık yapacak bir şey de yoktu: kullanmış oldukları asit tabancasının şakası olmazdı. Her ikisi de katil değildi. Sadece, insanlık dışı cinayetler işlemiş kişileri, suçluluklarından emin olduktan sonra yok ederlerdi. Hiçbir zaman tehlikeye atılmazlar ve hep temiz iş yaparlardı. Bu kez böyle bir terslik olması da, olağanüstü bir rastlantının sonucuydu.

Şimdi peşinde oldukları Rudi Guern adlı adamdan, daha fazla nefret ediyorlardı. Ayrıldıkları nokta da buydu. Ben Uri izlemeye devam etmek istiyordu. Onu, bütün yolları deneyerek bulmak zorunda olduklarını düşünüyordu.

Hayim Agmon sabretmekten yanaydı. Rudi Guern ABD'de takma bir isimle yaşamıştı. Bu ismin yabancıları değillerdi. Casusları sayesinde izini bulmak kolay olurdu. Sonra da, geriye sadece uygun bir tuzak hazırlamak kalırdı.

Münih'te, Bayerischer-Hof'un lobisine oturmuşlar, alçak sesle tartışıyorlardı. Fakat izleyecekleri yöntem konusundaki fikirleri değişik de olsa, amaçta birleşiyorlardı: Rudi Guern'i öldüreceklerdi.

*

**

Yanoş Ferenczi boncuk boncuk ter döküyordu. Zalim ve gaddar havası gitmiş, dayak yemiş köpeğe dönmüştü. Rengi ölü gibi bembeyazdı. Sinirli sinirli, zayıf parmaklarıyla oynuyordu. Bu arada karşısındaki ne söylese

uysallıkla başını sallıyordu. Yine de adam mesafeli ses tonunu değiştirmiyordu.

Adam, garip renkli elbisesi, çirkin gözlükleri ve naylon gömleğiyle, güçsüz bir devlet memuru izlenimi veriyordu. Fakat Yanoş Ferenczi kaderinin, onun elinde olduğunu biliyordu. Mesleği en ufak bir hatayı bile kabul etmezdi. Ve artık istenmeyen bir casusun sırtına kurşunu yapıştırmak da, her zaman için kolaydı. Böyle bir durumda düşmanla bile ortak hareket edebilirdi.

Sonunda karşısındaki adam, Yanoş Ferenczi'ye bir baş işareti yaptı. Ferenczi rahatlayarak, iç geçirdi. Hâlâ hayatını ve özgürlüğünü kurtarması için önünde bir şans vardı. Savunma Bakanlığı'nın gri boyalı koridorlarında, daha fazla zaman kaybetmedi. Maurice-Thorez Körfezi'nin temiz havasına çıkınca, soğuğa rağmen kendini daha iyi hissetti.

Moskova Irmağı'nın önündeydi. Karşıya bakınca, Kremlin'in güneşte pırıl pırıl! parlayan kulelerini gördü.

Bir saat önce, Yanoş Ferenczi GRU'nun gizli merkezindeydi. Hemen karşısında bulunan bina ünlü Lubyanka hapisanesiydi. İki binanın yanyana bulunması ilginç bir rastlantıydı.

Ferenczi arabasına bindiğinde, morali yine de düzgün sayılırdı. Dokuzuncu şubenin şefinden önemli bir imtiyaz elde etmişti. Artık KGB'nin "şerefli işbirlikçileri" ve önde gelen adamları, her yerde ısrarla Prens Malko Linge'i, yani şimdiki adıyla Rudi Guern'i arıyorlardı. Ruslar yenik düşmeyi sevmezlerdi.

Saat üçten önce havaalanında olmak

zorundaydılar. Otuz beş kilometreyi katetmek için sadece yarım saatleri kalmıştı. Önlerinde pek fazla araç yoktu, fakat Rus şoföre "çabuk" sözcüğünün anlamını kavratmak zordu"

— Çabuk olalım, dedi yine de arabayı kullanan adama.

İskandinav Havayollarının uçağı rötör yapmadı. Kopenhag'dan, New York'a aktarma yapması gerekiyordu. National Oteli'ndeyken aldığı bilete çabucak bir göz attı. New York uçağı akşam altıda kalkacaktı. Saat farkı nedeniyle akşam ona yirmi kala New York'ta Olurdu. İyi bir komünist olsaydı, en azından Kopenhag'a kadar en ucuz biletle giderdi. Fakat kapitalistlerle her an ilişki içinde olması, onu lükse alıştırmıştı.

Moskova'ya yaptığı beklenmedik ziyaret fena geçmemişti. Biraz daha zaman ve daha geniş olanaklar koparmıştı. Sahte Rudi Guern'i bulması birkaç günden fazla sürmezdi. Bu kez ona, geçen seferlerde olduğu kadar fazla özgürlük tanımayacaktı.

Genç kızın üzerinde sadece ufak, siyah bir bikini altı vardı. Adaleli, uzun bacaklarını zayıf vücudunu ve küçücük göğüslerini görünce, insanın aklına ilk gelen, erken gelişmiş bir çocukla karşı karşıya bulunduğu oluyordu. Genç kız Malko'yu görünce, elinde tuttuğu eflatun tülle göğüslerini örtmeye çalıştı, ama bu pek bir işe yaramadı.

Uzun Negril plajında sadece ikisi vardı. Sağanak yağmur dinmişti ve onun gibi, Sundovners Oteli'nde kalan diğer Amerikalılar henüz dışarı adımlarını atmamışlardı.

Malko ayağa kalkınca, az öteye konmuş balıkçıl kuşları korkup kaçtılar. Malko bir haftadır Jamaika'da olmasına rağmen, genç kız rastladığı ilk ilginç yabancıydı.

Aralarında sadece birkaç metrelik bir mesafe kalmıştı ki, Malko onun yanındaki küt burunlu, uzun tüylü tazıyı farkettiler.

Aptal hayvan aceleyle, kesik kesik havlayarak Malko'nun üzerine atladı. Malko topuğunda bir acı hissedince, bir ayak darbesiyle hayvanı uzaklaştırdı. Tazı kumların üzerinde üç takla atarak, sahibinin ayakları dibine sığındı.

Malko ancak o zaman başını kaldırarak yabancı kadının gözlerini görebildi. Şaşkınlığını uzun süre üzerinden atamadı.

"Dünyanın en güzel gözleri" diye düşündü. Genç kadının menekşe rengi, iri gözlerinden

hiçbir anlam okunamıyordu. Uzun kirpikleri ona gizemli bir hava veriyordu.

Kısa saçları, oval yüzü, çıkıntılı ağzı, ancak daha sonra farkedilebiliyordu.

Yabancı hışımla Malko'nun yanına geldi. Ondan biraz daha uzun boyluydu.

— Köpeğimin canını yaktınız, dedi İngilizce olarak.

Kızgınlıkla konuştuğunda, gözlerinin rengi daha da koyulaşıyordu. Eğilip taziyı kucakladı. Malko ona aynı terslikle cevap vermek istemedi. Sundowners'daki Amerikalılar'dan başka insanlarla konuşmak iyi olacaktı. Kendi kendine genç kızın nereden çıkmış olabileceğini sordu. Otel haricinde, yakındaki Negril köyünün evlerinden ve deniz fenerinden başka bina yoktu.

— Eğer öyleyse üzgünüm, dedi fakat gördüğünüz gibi bana karşı pek iyi davranmadı.

Genç kadın Malko'ya şaşkınlıkla bakıyordu.

— Patch yabancıları sevmez. Burada ne yapıyorsunuz?

Fazla olmaya başlamıştı. Sanki plaj kendisine aitmiş gibi konuşuyordu.

— Ya siz? diye sordu Malko yumuşak bir sesle. Siz ne yapıyorsunuz bu plajda.

— Sıkıntıdan patlıyorum, dedi yabancıkadını. Negril çok berbat bir yer. Yüzmek ister misiniz?

Negril'de rastladığı ilk beyaz bu kadındı. Jamaika tipi köy evlerinin ve telefonu bile olmayan otelin dışında bir şey yoktu çevrede. Negril henüz haritada bile gözüküyordu. Otuz beş mil doğuda, Malko'nun geldiği

Montego Bay, elli mil batıdaysa Savanna la Mar vardı.

İkisi arasında kalan bölgede ise, Almanlar'a ait topraklar vardı. İçlerinden biri Rudi Guern'indi.

Yabancı kadın Malko'nun cevabını beklemeden fularını boynuna doladı ve koşarak, kendini sulara bıraktı. Bir dizi mercan kayalığı dalgaları kesiyor ve kıyıda yüz metre açığa kadar, bembeyaz kum görünüyordu. Arkasından bakılınca yabancıların bir erkek çocuğu mu, yoksa kadın mı olduğu anlaşılmıyordu. Malko da onu izledi. Köpek hâlâ havlamaya devam ediyordu.

Genç kız ılık suda, balık gibi yüzüyordu. Malko ona çabucak yetişti ve hızını kızinkine göre ayarladı. Başına yapışan saçları, erkek çocuğu görüntüsünü daha da kuvvetlendirmişti. Göğsü de çıplak olmasa, kimsenin dikkatini çekmezdi.

Genç kız birden yüzmeyi kesip, suyun içinde dikleşti.

— Kendi kendinize benim ne kadar çirkin olduğumu düşünüyordunuz, değil mi? Berbat bir görünüşüm var. Ne bacaklarım ne saçım ne de göğüslerim karşımdakini etkileyecek kadar güzel değil. Kadına bile benzemediğim geçiyor aklınızdan. Üstelik bilmediğiniz bir şey daha var! Benim ismim de çok güzel: Phoebe.

Malko şaşkınlıkla ona baktı. Ya güneşte fazla kalmıştı ya da deliydi. Birden yabancı kadının göğsündeki, sırtındaki, omuzlarındaki kahverengi çizgileri farketmişti. Kırbaç izine benziyorlardı. İş gitgide garipleşiyordu.

— Sizin çirkin olduğunuzu düşünmüyorum,

dedi tedbirli olmaya çalışarak. Hem gözleriniz, şimdiye kadar gördüğüm en güzel gözler.

Phoebe omuz silkip, plaja doğru yüzmeye başladı.

— Evet, fakat gözlerim erkeklerde sevişme isteği uyandırmaya yetmiyor.

— Ben o kadar kuralcı olmam, dedi Malko onun yanında yüzerek.

Bu garip yabancının Malko'yu pek fazla etkilediği söylenemezdi, ama genç kadın Negril'de ya da civarında oturuyor olabilirdi. Eğer oyunu doğru oynarsa, bir şeyler elde edebilirdi. Negril'deki Alman kolonisine sızmak kolay iş değildi.

Phoebe kuma oturup saçlarını savurdu. Bikinisinin altını o kadar çabuk sıyırdı ki, Malko genç kızın utanmayla pek ilgisi olmadığını anladı. Deniz ıslık ısıldı. Tam gezilecek zamandı. Phoebe gözlerini kapatarak, kuma uzandı.

— Negril'de ne yapıyorsunuz? diye sordu Malko sesizliği bozmak için.

— Kocamla birlikte yaşıyorum. Köpekleri sever misiniz?

Malko bir an belleğini zorladı. Acaba...? Hayır, Phoebe yalnızca küçük tazıyı tutup, Malko'ya uzattı.

— Okşayın onu, diye emretti. Sevmekten çok hoşlanıyor. Tıpkı benim gibi.

Malko içinden gelen, köpeğin boynunu ısırma isteğine karşı koyarak, ellerim tiksinti verici, soğuk tüylerin üzerinde dolaştırdı.

Phoebe gözlerini yine kapattı. Malko köpeği bıraktı. Bu kızın gözleri onu büyülemişti. Phoebe'ye bakınca bambaşka, harika bir

dünyaya gidiyormuş gibi oluyordu. İnsanı karşı koyamayacağı bir şekilde, mıknaş gibi çekiyorlardı. Yanında, Malko'nun altın rengi gözleri donuk kalıyordu.

Phoebe kıpırdanıp, yüzü koyun döndü. Ufacık kumaşın açıkta bıraktığı kalçaları, vücudunun diğer taraflarıyla aynı renkteydi. Genç kız gözlerini kapatıp, sordu:

— Ya siz Negril'de ne yapıyorsunuz.

— Tatildeyim.

— Nerede kalıyorsunuz?

— Sundovners'da.

— Sonra gidecek misiniz?

— Tabii.

Genç kız dirseğinin üzerinde doğrulunca, Malko yüzüne dikilen, menekşe rengi gözler karşısında bir kez daha şaşkınlıktan kendini alamadı.

— Giderken beni de götürür müsünüz?

İşte, bunu hiç beklemiyordu. Malko, altın rengi gözlerini kırıştırdı. Phoebe, zaten garip bir isimdi. Jamaika'nın vahşi plajlarında, böyle birini bulmak delilikti.

— Ya kocanız?

Aklına ilk gelen engel buydu.

— Evli değilim.

— Fakat biraz evvel bana...

— Her söylediğime inanmamalısınız. Çok yalan söylerim. Yalan söylemek hoşuma gidiyor. Beni de götüreceksiniz? diye sordu biraz daha ısrarlı bir sesle.

— Daha nereye gideceğimi bile bilmiyorsunuz.

Phoebe, bikinisinin altını tekrar yukarı çekti. Göğüslerinin rengine bakılacak olursa,

üstünü hiçbir zaman takmıyor olmalıydı.

— Benim için farketmez. Buradan gitmek istiyorum.

Bir sıçrayışta ayağa fırlayıp, Malko'nun karşısına dikildi.

— Benden korkuyorsunuz, değil mi? Beni götürmeyeceksiniz.

Başka bir şey söylemeden hızla koşmaya başladı. Köpeği de peşindeydi. Malko da ayağa kalktı. Yüz metre sonra dönüp, alaycı bir tonla seslendi.

— Görüşürüz.

Malko da biraz koştu, fakat sonra gülünç olduğunu hissederek durdu. Onun da istediği bu olmalıydı. Phoebe'nin uzun bacakları aradaki mesafeyi iyice açmıştı. Genç kız, otelin aksi yönüne doğru koşuyordu. Gittiği yerde kumdan ve hindistancevisi ağaçlarından başka bir şey görünmüyordu.

Az sonra koca plajda, küçük, siyah bir nokta oldu. Malko bir an Negril'de olduğunu, hayatını kurtarmak için, sahte bir isimle saklanan bir adamı aradığını ve bunun normal yaşamına devam edebilmesi için tek şansı olduğunu unutmuştu.

Phoebe ne kadar deli olursa olsun, ona yardım edebilirdi. Söylediklerine bakılacak olursa, Negril bölgesinde oturuyordu.

Fakat onu bir daha nasıl bulacaktı?

Soyadını bile bilmiyordu. Verdiği adın doğru olduğu bile şüpheliydi. Pek kolay arkadaşlık kurabilecek birine de benzemiyordu. Bir hafta boyunca, Sundovvners'da ona benzer biri gözüne çarpmamıştı.

Birden plaj ıssız ve ürkütücü göründü

gözüne. Karşısında güneş, etrafa eşsiz güzellikte renkler saçarak Karayipler Denizi'nin üzerinden batmak üzereydi. Malko'nun aklında hâlâ menekşe rengi, o iri gözler vardı. Phoebe kimdi? Erkeksi vücuduna rağmen, korkunç çekici biriydi.

Malko başı önünde, otelin yolunu tuttu. Bir saat sonra güneş batmış olacaktı. Birkaç kadeh içki içip, yatmaya gidecekti. Oteldeki sekiz yaşlı Amerikalı çift, akşam yemeklerini çabucak yedikten sonra, saat dokuzda yatarlardı.

Malko düşünüyken, Phoebe'yi aklından çıkaramadığını farketmişti. İçinde bulunduğu tehlike bile ikinci planda kalmıştı. Acaba kaç yaşındaydı? Niçin Negril'de yaşıyordu? Anlatıklarının ne kadarı doğrudu?

Üzerini değiştirdikten sonra, otelin bahçesine bakan verandaya indi. önünde "daiquiri" adlı bir içki vardı. Voktaya benzeyen tek içki buydu.

Birden bir korna sesi, Sundovvners'daki sessizliği bozdu. Siyah Mercedes yavaşça kapıdan geçip, Malko'nun üç metre ötesinde durdu.

Phoebe arabadan çıkıp, Malko'nun masasına doğru ilerledi. Şimdi her zamankinden çok daha fazla erkeksi bir görünümü vardı. Üzerine, uzun bacaklarını saran, kumaş bir pantolon ve lekeli, buruşuk, pembe bir gömlek giymişti. Eskiden beyaz olduğu anlaşılan tenis ayakkabıları, çoktan şekil değiştirmişti.

Fakat gözleri hâlâ aynı güzellikteki menekşe rengiydi.

Kendine bir sandalye çekerek, Malko'nun masasına yerleşti.

— Ben rom istiyorum, dedi aynı metalik sesle.

Malko'nunkine bitişik odadakalan Blum çifti, şaşkınlıkla onlara bakıp, alçak sesle konuşmaya giriştiler. Malko içeri gidip, Phoebe'nin içkisini ısmarladı.

İçki geldiğinde, genç kız bir dikişte kadehin dibini buldu. Zaten kocaman olan gözbebekleri, Malko'ya daha da büyümüş gibi geldi.

Genç kız bir süre hiç konuşmadan oturdu. Sonra dudaklarını hemen hemen hiç oynatmadan konuştu:

— Sizi davet etmeye geldim.

— Davet mi?

— Bu akşam küçük bir parti veriyoruz. Yirmi kişi kadar olacağız. Annem, sizi de çağırmanı söyledi. Amerikalı değil misiniz?

Malko yalal söylememek için kendini güç tuttu. Yalan böyle bir durumdayken tehlikeli olabilirdi.

— Hayır, Avusturyalıyım.

Phoebe hiçbir tepki göstermedi. Hâlâ elindeki boş bardakla oynuyordu. Malko kimsede böylesine uzun kirpik görmemişti.

— Ülkenize mi döneceksiniz? diye sordu genç kız pirden.

— Belli olmaz.

— Beni götüreceksiniz?

Sülük gibi yapışmıştı. Malko gülümsedi.

— Benim için zevk olurdu, fakat...

Birden Phoebe'nin yüzünü korku dolu bir ifade kapladı. Bu haliyle tıpkı küçük bir kıza benziyordu.

— Yalnız ne olur, anneme sizden beni götürmenizi istediğimi söylemeyin! Söz veriyor

musunuz?

— Söz.

— O halde bana bir "daiquiri" daha ısmarlayın.

İkinci kadehi de, ilki gibi bir dikişte bitirdi. Yanakları pembeleşmişti. Malko genç kızın bembeyaz, düzgün dişlerini farkettiler.

— Negril'de çok içki içilir, göreceksiniz.

Malko yerinden sıçradı.

— Niçin göreceğim?

Phoebe zayıf omuzlarını kaldırdı:

— Burada üç, dört ay kalırsanız, aklınıza her şey gelebilir. Ölmek, bağırarak, içmek, ya da içinizden başka ne gelirse yapmak istersiniz...

— Ama ben o kadar uzun kalmayacağım, dedi Malko. Size tatilde olduğumu söylemiştim.

Phoebe dimdik ayağa kalktı.

— Ben gidiyorum. Sizi saat dokuzda alırım. Sakın bana yalan söylemeyin. Buraya tatile gelmediniz. Yalnız olmayacaksınız.

Malko ona sormaya fırsat bulamadı. Mercedes, arkasında bir toz bulutu bırakarak kaybolmuştu bile. Acaba ne demek istemişti? Rudi Guern gelişini öğrenmiş olabilir miydi? Fakat bu olanaksızdı. White Devil yanmış, Anton Brunner ölmüştü. Kimse Negril'e niçin geldiğini bilemezdi.

Yine de Phoebe'nin sözleri onu endişelendiriyordu.

Birden karşılaşmaları ve bu akşamki davet Malko'ya garip göründü. Pekâlâ bir tuzak "hazırlanmış" olabilirdi.

Malko üzerine keten bir pantolon ve pembe

çizgili bir gömlek geçirmek için odasına döndü. Bu gülünç kılıktayken, yanına tabanca alması olanaksızdı. Dışarı çıktığında, Sundowners sakinleri yemeğe oturmuşlardı bile. Phoebe'yi beklemeye başladı. On dakika içinde akşam olmuştu. Az sonra Mercedes'in sesi duyuldu.

Phoebe'nin az önceki halinden eser yoktu. Siyah kadifeden, üzerine iyice oturan bir pantolon giymişti. Beline taktığı altın kemer ona bir örümcek havası vermişti. Siyah, ipek bluzu, ufak göğüslerinin uçlarını belli ediyordu. Kısa saçlarını tarama zahmetine bile katlanmıştı, fakat yüzünde hiç makyaj yoktu.

— Göz kamaştırıyorsunuz, dedi Malko dudaklarını, genç kızın parmaklarında hafifçe dolaştırırken.

— Niçin böyle söylüyorsunuz? Doğru değil, diye cevap verdi Phoebe acı bir sesle. Göğüslerim yok, belim....

— Yine de büyüleyicisiniz.

Phoebe başını sallayıp, dikkatini yaptığı manevraya verdi. Negril'in kıyı boyunca uzanan tek yolunda ilerlemeye başladılar. Köyü geçtikten sonra, Phoebe bir muz bahçesini ikiye bölen, soldaki toprak yola saptı. Az ötede muz bahçesi yerini ormana bıraktı. Araba su dolu küçük bir çukura gelince, iki yana çamur sıçradı. Phoebe bir erkek gibi, alçak sesle küfretti.

— Ne oldu? diye sordu Malko.

— Bu ülkeden nefret ediyorum, dedi genç kız dişlerinin arasından. Keşke bir deprem, ya da onun gibi bir şey olsa da, Negril yok olsa! Böylece gerçek bir şehire gider, insanları tanırım...

— öyleyse niçin burada kalıyorsunuz?

Phoebe'nin ağzı alayla kıvrıldı.

— Annem yüzünden. Eğer gidersem, bana tek kuruş bile vermez. Zaten nereye gideceğimi de bilemem. Kimseyi tanımıyorum. Fahişelik yapacak kadar bile güzel değilim.

Birden Malko'nun aklına Phoebe'nin önceki gelişinde söylediği garip şeyler geldi.

— Biraz evvel niçin benim yalan söylediğimi söylediniz? diye sordu.

Phoebe gülümsedi. Hem seksi, hem zalimce bir gülümsemeydi bu.

— Çünkü adam öldürdünüz. Çoğunlukla bir bakışta cinayet işleyen birini hemen anlarım. Alışkınım buna. Buraya saklanmak için geldiniz. Tatile değil.

Sesi hafifçe titriyordu. Arabayı yolun ortasında aniden durdurdu ve Malko'nun üzerine eğildi.

— Öpün beni.

Ağzı sıcak ve canlıydı. Sudan çıkmış köpek yavrusu gibi, vücudunun her yanı titriyordu. Ahtapot gibi Malko'ya sarıldı. Kuru bir hareketle, Malko'ya daha iyi sarılmak için koltuğunu kaydırdı.

Sonra, ani bir hareketle öpüşmeyi kesip, Malko'nun kulağına eğildi:

— Bana hepsini anlatacaksınız. Bu tür hikâyeler berii çok heyecandırıyor.

Malko saçı başı darmadağın, derin bir nefes aldı. Phoebe insana endişe veren, garip bir kızdı.

— Size ne anlatmamı istiyorsunuz?

— ölümü, insanları nasıl öldürdüğünüzü.

Menekşe rengi gözleri daha da büyümüşü.

Arabayı ne kadar ani durdurduysa, o kadar ani çalıştırdı. Malko'ya bakmadı bile. Fakat Malko onun göğüslerinin, siyah ipeğin altında nasıl inip kalktığını görüyordu.

— Katilleri bu kadar iyi tanımayı nereden öğrendiniz? diye sormaktan kendini alamadı.

Phoebe cevap vermeden, gizemli bir şekilde güldü.

— Geliyoruz, dedi. On beş dakikalık yolumuz kaldı.

Birden orman bitti ve araba üç tane beyaz binanın çevrelediği avluya girerek, cam bir kapının önünde durdu. Kapı, şamdanlarla aydınlatılmış bir salona açılıyordu. Malko içerideki konukların içki içip, gevezelik ettiklerini gördü. Hepsi beyazdı.

Kapıda, altın rengi lasteks pantolon ve uygun bir ipek bluz giymiş bir kadın bekliyordu. Az sonra kadın Malko'ya doğru ilerleyip, elini uzattı.

— Ochorios'a hoşgeldiniz, dedi İngilizce. Phoeb6 bana çok sevimli biri olduğunuzu ve ona plajda arkadaşlık ettiğinizi söyledi. Sizi ağırlayacağım için çok memnun. Adım Elsa.

PhoebG'nin annesi yerinden biraz kıvılda-yınca fenerlerden birinin ışığı yüzüne vurdu. Bir sürü estetik ameliyat geçirmiş olmalıydı. Yüzü o kadar gerilmişti ki, neredeyse gözlerini kapamadan ağızım açamayacaktı. Masmavi gözleri pembe ve parlak yüzünde ıslık ıslık duruyordu. Küçük bir kıza özgü hareketler^ özenmesi, elli yaşını geçmiş olduğu gerçeğini saklayamıyordu.

— Size kocamı tanıştıracam, dedi. Gelin.

Malko birlikte içeri girdi. Kimse geldiğinin

farkına varmamıştı. İçeride yaşlı çiftlerden başka kimseler yoktu. Hepsi de, üzerinde tropikal meyvelerin, soğuk etlerin, taze orkidelere bulduğu bir masanın etrafında toplanmışlardı.

Malko, kendisini farketmeyen bu insanların arasında, nedenini bilmediği bir rahatsızlığa kapıldı.

Birden bir gerçeğin farkına vardı. Bu insanların hepsi kendi aralarında Almanca konuşuyorlardı.

Aradığı şeyin tam ortasına düşmüştü: Negril'deki Alman kolonisiydi oradakiler. İçlerinden biri de aradığı adamdı: Rudi Guern.

Yaptığı keşif üzerinde düşünmeye fazla vakit bulamadı.

Elsa kısa kollu, beyaz gömlek giymiş bir adamın önünde durmuştu. Adamın boynunda bir yara izi vardı. Mutlaka savaş sırasında meydana gelmiş olmalıydı.

Adam onu baştan aşağı süzdü. Yüz hatları sert, bakışları tedbirliydi. Gözlerinin rengi tam olarak belli olmuyordu.

— Ochorios'a hoşgeldiniz, dedi bozuk bir İngilizceyle. Umarım o küçük aptal sizi fazla sıkmamıştır... Bir şeyler için ve bu güzel akşamın tadını çıkarın.

Misafiriyle daha fazla ilgilenmeden, iriyarı sarışın bir adam ve karısıyla konuşmasına devam etti. Elsa, Malko'nun kulağına eğildi.

— Kocam Phoebe'nin gerçek babası değil. Onun babası savaşta öldü. Kocamla kızım pek iyi anlaşmıyorlar.

— Anlıyorum, dedi Malko dudaklarını bardağındaki romla ıslatarak. Belki kızınızı

dışarıya göndermeniz iyi olurdu...

Yaptığı gafı anlaması uzun sürmedi. Elsa'mn yüzü daha da gerilmiş, sesi acılaşmıştı.

— Çocuklar bencil oluyorlar. Ailelerini terketmekten başka şey düşünmüyorlar. Phoebe'nin ihtiyacı olan her şey burada var.

— Tabii, tabii.

Malko onu atlatmaya çalışıyordu.

— Sizin gibi genç insanlar arasında sıkıldığını söylemesi saçma...

Birden kadın kıkırdamaya başladı.

— Elbette ya! Ne kadar mutlu olması gerektiğini bilmiyor.

Malko tam kadından nasıl kurtulacağını düşünüyordu ki, kapıda yeni davetliler belirdi. Elsa özür dileyerek onlara doğru ilerledi.

Malko davetlilerin arasında dolaştı. Çok heyecanlıydı. Belki de, Rudi Guern de oradaydı. Acaba onu tanıyacak mıydı? Ne yapmalıydı? Her yanda Almanca konuşmalar duyuluyordu.

Büfenin yanına vardığında, Phoebe'yi gördü.

— Sevgili annemi gördünüz mü? diye sordu kötü bir sesle. Bir geberse...

— Böyle konuşmamalısınız, dedi Malko nazikçe. "Ölmek" sözcüğü daha uygun olur.

Phoebe'nin morali pek yerinde değildi. Uzun parmaklarıyla sinirli sinirli, kemerinin ucuyla oynuyordu.

— Kim bu insanlar? diye sordu Malko.

— Hep aynı kişiler. Annemlerin arkadaşları. Buradan otuz kilometre ötede oturuyorlar. Ayda bir kere içmek ve geçmişten bahsetmek için toplanıyorlar. Tabii daha çok içmek için.

Üç saat sonra hepsi de kütük gibi sarhoş olur.

Malko göz ucuyla onu süzüyordu.

— Peki bu aile toplantısına ben nasıl davet edildim?

İnci gibi dişler, alaylı bir gülümsemeyle ortaya çıktı:

— Anneme eğer kabul etmezse, köyde arabayla birini ezeceğimi söyledim. Böyle bir şey onların başına çok iş açar. Jamaikalılar çok alingandırılar.

— Gelmemi niçin bu kadar çok istiyordunuz?

Phoebe bir dikişte bardağındaki punçu midesine indirdi. Sabit bakan gözleri yine gece kuşlarınınkini andırıyordu.

— Çünkü...

İstiridye gibi kapalıydı.

Malko, kendini bir hayalet gibi hissetmeye başlamıştı. Kimse ona dikkat etmiyordu, fakat kimin yanından geçseler, konuşmalar birden kesiliyordu. Bazen bir kadın ya da bir erkek, nazikçe başını eğmekle yetiniyordu.

O, hakkı olmadığı halde aralarına giren bir yabancıydı sadece.

Phoebe olmasaydı, buraya asla gelemezdi. Bütün bu insanların yabancıları sevmediklerini anlıyordu. Birkaç hafta önce, White Devil'in kaptanı, Anton Brunner de burada olmalıydı.

Belli etmemeye çalışarak salondaki bütün erkekleri inceledi. Çoğu Rudi olamayacak kadar yaşlıydı. Hepsi de saçlarıyla ve vücutlarıyla dürüst kişiler izlenimi bırakıyordu. Yine de... Bir an gözlerini kapatıp, onları SS üniforması içinde gözünün önüne getirmeye çalıştı...

Phoebe Malko'yu kolundan çekti.

— Gelin, burayı sevmiyorum.

Tam genç kızı izleyecekti ki, iki kadının arasında oturmuş olan birini farketti. Adam Rudi Guern olabilecek tipteydi. Sari saçlarının çoğu dökülmüştü, fakat yüzü Malko'ya çok benziyordu, özellikle gözleri Malko'yu çok etkiledi. Mavi, donuk, sabit bakışlı ve insanı tedirgin eden gözleri vardı.

Adamla bakışları karşılaştıkça, Malko sanki genç kızla ilgileniyormuş gibi, Phoebe'yi çekti. Fakat odadan çıkarlarken bile, mavi gözlerin üzerine dikilmiş olduğunu hissetti.

Malko, nereye götürdüğünü bilmeden Phoebe'yi izledi. Dışarı da, en azından biraz evvel buldukları salon kadar sıcaktı.

Birlikte avluya çıktılar ve asıl binadan dört ya da beş yüz metre kadar uzaktaki kulübeye kadar giden bir patikadan geçtiler. Phoebe kapının örfünde durup, parmaklarının ucunda yükseldi. Duvarın üzerinden bir anahtar aldı.

— Eşyalarımınkariştirilmesindankorkuyorum dedi.

içeri girip, bir kibritle gaz lambasını yaktı. Odanın tavanı yüksekti. Sadece ufak bir penceresi vardı. Mobilya olarak yalnızca alçak, sıgır derisi kaplı bir yatak vardı.

Phoebe yatağın üzerine atladı. Uzanınca boyu daha da uzun görünüyordu. Malko etrafta oturacak bir yer aradı. Fakat genç kızın uzun parmakları kemerinden tutup, onu kendine çekti.

— Buraya gelin.

Phoebe'ye engel olmaya fırsat bulamadan, genç kız ipek bluzunu çıkartıp, göğsünü çıplak

bıraktı. Malko için bu yeni bir şey değildi, fakat bu karanlık odada yapılan o küçük hareket bile çok tahrik ediciydi.

Birden az aydınlatılmış odanın bir köşesinde, hafif bir kıpırdanma oldu. Phoebe'ye rağmen, Malko yerinden sıçradı ve gaz lambasını oraya doğru tuttu. Phoebe bir kahkaha patlattı. Plajda gördüğü tazi, karanlıktan fırlayıp yatağa atladı ve sahibinin ayaklarına sürtünmeye başladı.

— Neden korkuyorsunuz? diye sordu Phoebe alayla.

Sanki kendini de işin içine katıyormuş gibi ekledi:

— Siz hep korkaksınız.

Sonra; uyarftıaya hiç gerek duymadan, taziyi Malko'nun başına attı. Köpek acıyla bağırarak yere düşüp kaçtı. Malko şaşkınlıkla menekşe rengi gözlere baktı. Phoebe açıkça ona meydan okuyordu.

— Haydi, dedi ilk karşılaştıkları zamanki kadar boğuk bir sesle. Madem tiksinti verici bir insanım, dövün beni.

Malko sesini çıkarmadı.

Phoebe yatağın altından siyah, uzun ince bir kırbaç çıkardı. Sapı bambu ağacından yapılmıştı. Bu adada rastlanılmayacak kadar lüks bir şeydi.

— Dövün beni diyorum size. Bağırmayacağınızı. Zaten kimse duymaz.

— Sizi dövmek gibi bir istek yok içimde, diye itiraz etti Malko.

— Benim var.

Bu kadar katı bir yürek, bu kadar genç bir insanda nasıl olabilirdi? Malko genç kızın

vücudundaki izlerin nedenini şimdi anlıyordu.

Genç kız ona doğru eğildi:

— Kırbaçlayın beni. Yoksa sizinle hiçbir şey yapmam.

Malko'nun kafası karmakarışıklı. Rudi Guern'in avucunun içinde olduğundan emindi. Böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamazdı. Ona ulaşabilmenin tek yolu da bu yarı deli, mazoşist, yalancı kızdı.

Phoebe yatakta diz çökmüş, ağza alınmayacak küfürler savuruyordu. Malko'nun kırbacı almayacağını anlayınca, yataktan atlayıp yakasına yapıştı.

— Terkedin* burayı, diye homurdandı. İşe yaramazın birisiniz. Sizi bir daha asla görmek istemiyorum. Asla.

Öfkeden deliye dönmüş bir halde, ter ter tepiniyordu. Malko bir an gitmeye yeltendi, fakat sonra Yanoş Ferenczi'yi ve tsrailliler'i hatırladı. Jamaika'yı eli boş terketmek zorunda kalırsa, her şey bitmiş demektir.

Phoebe olmadan Rudi Guern'i bulamazdı.

Atalarının affetmesini dileyerek, kırbacı eline aldı. Şimdiye kadar hiçbir kadına, çiçekle bile dokünmemişti...

Kırbaç Phoebe'nin çıplak sırtında sakladı ve genç kız zevk dolu boğuk bir ses çıkardı.

— Daha kuvvetli, diye emretti.

Malko içinden gelen bulantıyı bastırmaya çalışarak, vurmaya devam etti. Kırbacı şaklatıkça Phoebe ağzını açıyor, memnunlukla kıvrılıyordu. İnce pantolonun altından, şimdiden zevkin doruğuna varmış gibi, karnı inip kalkıyordu.

Phoebe az sonra kemerini çözerek pantolo-

nunu çıkarttı ve uzun bacaklarını açıkta bıraktı.

Malko daha fazla dayanamayacaktı. Bu tür ilkel davranışlar onu tahrik etmekten uzaktı. Yavaşça kırbacı bıraktı ve yatağa, Phoebe'nin yanına gitti. Sereserpe uzanmış kendini sunan bu incecik vücuda karşı ilgisiz kalamazdı.

— Biraz daha! diye inledi genç kız. Biraz daha!.

Fakat Malko bu kez duymamazlıktan geldi. Daha fazla canavarlaşmaya hiç niyeti yoktu.

Phoebe birden sırt üstü döndü ve bakışları karşılaştı. Bakışlarında Malko'nun şimdiye kadar hayal etmeyi bile beceremeyeceği bir anlam vardı.

Birleştiklerinde Phoebe yeni doğmuş kedi yavruları gibi bağırdı. Vücudu yay gibi gerilmişti. Malko'yu kabaca kendine daha da yaklaştırdı. Birkaç dakika içinde, ona her şeyi unutturmayı başarmıştı. Ferenczi de, içinde bulunduğu ölüm tehlikesi de, Rudi Guern de aklından bir anda çıkmıştı.

Phoebe biraz sakinleşince alçak sesle mırıldandı.

— Bana son kez birini nasıl öldürdüğünü anlat.

Phoebe her psikiyatristi sevinçten çılgına çevirecek kadar, ilginç bir vakaydı. Malko'nun cevap vermediğini görünce öne atıldı.

— Korkma, kimseye bir şey söylemem. Yalnızca anlat bana... Ah! Düşündüğüm zaman...

Güzel, menekşe rengi gözler yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu. Malko delice bir merak, zevk ve tiksinti arasında bocalıyordu.

Phoebe, Rudi Guern'i tanıyor olmalıydı. Bu mazoşizmi ve delice zevkeri nasıl tatmin ettiğini öğrenmeliydi.

Malko onun sorusuna cevap vermeden, genç kızın tamamen sakinleşmesini bekledi. Gözlerinin rengi yavaş yavaş eski haline döndü gergin yüz hatları gevşedi. Şimdi çok daha genç görünüyordu

— Kaç yaşındasın? diye sordu Malko yumuşak bir sesle.

— Yirmi.

Sesi yeniden öfkeli ve sert bir ton almıştı.

Bir sigara yaktı. Vücudu hâlâ sinirle titriyordu. Malko birden, Phoebe'ye karşı içinde bir acıma hissi duydu. Genç kız hem çabuk kırılabilen, hem de insanı korkutan bir kişiliğe sahipti.

— Seni buradan götürmek isterdim, dedi hiç düşünmeden

Phoebe'nin yüzü birden aydınlandı. Eli Malko'nun elini sardı:

— Negril'den uzaklaşmak için her şeyimi verebilirim ne olursa, dedi.

Harekete geçmenin tam zamanıydı. Fakat Phoebe'ye nereye kadar güvenebilirdi?

İri, menekşe rengi gözlerdeki yalvarmayı okumamak olanaksızdı. Birden yapmak üzere olduğu pazarlıktan utanç duydu.

— Phoebe, dedi seni buradan götürürüm, fakat bana yardım etmelisin.

— Ederim, diye söz verdi genç kız.

— Tehlikeli olabilir.

— Hiçbir şey burada yaşamaktan daha tehlikeli değildir. Bir gün kendimi öldüreceğim.

Ciddi görünüyordu.

— Birini arıyorum, dedi Malko. Büyük bir olasılıkla burada olan birini. Fakat belki de isim değiştirmiştir. O zaman onu bulamam.

— Öldürecek misin?

Phoebe dirseği üzerinde doğrulmuş, aç gözlerle bakıyordu.

— Kim bu adam?

— Adı Rudi Guern, dedi Malko. Şimdi başka bir ad kullanıyor olmalı. Binlerce cinayet'in sorumlusu, savaş suçlusu bir SS subayı.

Phoebe acı bir kahkaha patlattı.

— Onların hepsini tanırım. Benden nefret ederler, fakat buralardaki tek genç kadın benim. O yüzden gizli gizli sevişmeye gelirler ve bana bütün hikayelerini anlatırlar.

— Yani bu akşam burada bulunan herkese kendini verdiğini mi söylemek istiyorsun? diye sordu Malko dehşetle.

Phoebe başını salladı.

— Evet. İlk kez olduğunda on beş yaşındaydım. Üzerinde sarı ceket olan adam, yani Otto bana tecavüz etti. Sonra bana geçmişini anlattı. Savaş sırasında Rusya'daymış. Bir sürü insan öldürmüştü. Onları asıyormuş. Bu bana onunla birlikte olma isteği verdi. O yüzden anneme bir şey söylemedim. Böylece devam ettim. Tahrik olmam için sevişmeden önce nasıl adam öldürüklerini anlatmalarını istiyordum. Bazıları beni sevmediklerinden dövdüler. Ama yine de köpek gibi geri geldiler O yüzden annem benden nefret eder. Ara sıra üvey babamın da buraya geldiğini biliyor.

— Peki senin gitmene niye izin vermiyor?

— Konuşmamdan korkuyor. Beni yanında tutmak zorunda. Tek ümidi bir gün intihar

etmem.

— Rudi Guern'i tanıyor musun?

— Rudi, dedi Phoebe rüyadaymış gibi.

Evet, sanırım bana bir gün gerçek adını söylemişti. Burada Peter Calto adını kullanıyor. Bu akşam da bizimkilerleydi.

— Sarışın, iri yarı, hafif kel biri mi?

— Evet.

— Tamam o.

Phoebe gerindi.

— Ne yapmamı istiyorsun?

Malko hemen cevap vermedi. İşin en karmaşık yanı buydu. En iyi çare, Rudi Guern'i kaçırp, Kingston'daki yetkililere teslim etmekti. Olay duyulduktan sonra, Alman kaçma girişiminde bulunamazdı. Fakat önce Negril'den gitmek sorundaydılar.

— Onunla karşılaşmak istiyorum, dedi Malko. Yalnız beni göreceğinden haberi olmamalı.

Phoebe sigarasını bitirdi. Saçlarına biraz çeki düzen verdi.

— Kolay, fakat bu akşam olmaz. Şimdi karısıyla birlikte. Ama yarın, ondan benimle burada buluşmasını isterim.

Phoebe zalimce gülümsedi.

— Tabii. Ben onların tek eğlencesiyim. Şimdi toplantıya dönelim, yoksa annem davetlilere nasıl davranacağımı bilmediğimi söyler.

Geldikleri yoldan geri dönerek, avluya çıktılar. Kimse ne Phoebe'ye ne de Malko'ya dikkat etmişti. Phoebe kısık sesle:

— Rudi dipte iki kişiyle konuşuyor, dedi,

Bu, az önce Malko'nun farketdiği adamdı. Kalbi daha hızlı çarpmaya başlamıştı. Böylece

Israilliler'in beceremediğini başarmıştı. Yirmi beş senedir ölü olduğu iddia edilen bir savaş suçlusunu bulmuştu.

Şimdi tek isteği bu garip partiden kurtulmaktı. Phoeb6 bardağına içki doldurmuş, nefretle annesine bakıyordu. Bir ara adamlardan biri ona davetkâr bir şekilde gülümseyince, genç kız Malko'ya döndü.

— Bir gün bana sahip olabilmeleri için, onları karşımda dövüştüreceğim.

— Ben gidiyorum, dedi Malko. Beni burada daha fazla görmelerini istemiyorum. Anlaşmamız hâlâ geçerli mi?

— Tabii. Yarın öğle yemeğinden sonra bana gel. O saatte herkes dinlenir. Plajdan geçersen seni kimse görmez.

Malko onu öpmeden gitti. Phoeb6 bara dayanmış bakışlarını salonda dolaştırıyordu. Mercedes'te zenci bir şoför vardı. Malko arabaya bineceği sırada, bir adam gelip Phoebe'yi kolundan tuttu. Gece daha bitmemişti.

Şimdiye kadar hiç bu kadar endişe verici ve garip bir anlaşma yapmamıştı.

XII. BÖLÜM

Malko daha adaman yüz hatlarını tam olarak seçemedi, kim olduğunu anlamıştı. Hayal meyal görünen kişi kumsalda ağır ağır yürüyordu.

Yanoş Ferenczi!

Demek onu bulmuştu! Tam da amacına yaklaştığı bir sırada, Ferenczi'nin karşısına çıkması, hiç de adil değildi.

Malko ayağa kalktı. Adam sadece birkaç metre ötesindeydi. Yara izleriyle kaplı vücudu, bu cennet gibi yere hiç de uymuyordu. Üzerindeki siyah mayo, tam Moskova adamlarına yakışacak cinstendi.

İkisi de, bir süre hiç konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra Ferenczi söze başladı:

— Bana bir hoşgeldin içkisi ısmarlamayacak mısınız? Sizi bulmakta çok zorluk çektim. Neyse Fransız polisi Eva Guern'in cesedini teşhis etti. Gerisi kolaydı zaten. Tanrı aşkına buraya ne yapmaya geldiniz? Kaçabileceğinizi mi düşündünüz?

Ferenczi'nin nazik sesi yavaş yavaş kızgın bir ton alıyordu. Malko elinde hâlâ bir kozu olduğunu anladı. Ferenczi onu bulabilmişti, fakat Rudi Guern'in varlığından habersizdi. Onun yaşadığını öğrenseydi, adamı hemen öldürürdü. Ve Malko'nun Guern'le dört saat sonra randevusu vardı. Ferenczi'nin oyununa katılması gerekiyordu.

Gülmek için kendini zorladı ve rakibine

yaklaştı.

— Doğru, dedi, burada saklanmayı düşünüyordum. Bana bu fikri veren Eva Guern oldu, madem benim Nazi olmamı istiyorsunuz, neden onlar gibi gizlenmeyeyim? Takat çok aptalca bir iş bu. Bana göre değil. Yarın gitmeyi düşünüyorum.

Malko, Ferenczi'nin gözlerindeki pırıltıyı farketti.

— Üzgünüm! dedi Ferenczi. Nereye olduğunu sorabilir miyim?

— New York'a.

Ferenczi'nin yüz hatları kasıldı.

— Ne yapmaya?

Malko altın rengi gözlerini kırpıstırdı.

— Her şeyi CIA'ya anlatacağım. Sonunda öldürülsem bile, onlar tarafından öldürülmeyi tercih ederim.

— Haydi haydi, dedi Ferenczi neşeli bir sesle, öldürülmeyi de nereden çıkardınız. Biz sadece sizin iyiliğinizi istiyoruz.

Sonra Malko'ya daha da yaklaşarak devam etti:

— Bu gülünç kaçısa bir son verin. Sizi vurmak isteyenleri, Rudi Guern olmadığınızı asla inandıramazsınız. Yalnızca ben bunu ispatlayabilirim. O yüzden, dediğimi kabul etmelisiniz. ABD'ye dönün ve size söylenen yerde toprak alın. Bunu yapar yapmaz, İsraililer'e hakkınızdaki gerçek bilgileri vereceğim. Onlara Isak Kulkin'i kimin öldürdüğünü de söyleyeceğim. Böylece üzerinizdeki bütün şüpheler ortadan kalkacak.

— Ya sonra?

Ferenczi, onu rahatlatmak istercesine, kol-

larını açtı.

— Sonra, hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam edeceksiniz. Arada sırada bize küçük hizmette bulunacaksınız. Sizi tehlikeye atacaktır en son insanlar biziz,

— Bunları New York'a gidince tekrar konuşuruz. Şimdi buradaki son saatlerimi güneşte, tek başıma geçirmek istiyorum.

Malko hızlı hızlı otele doğru uzaklaştı. Ferenczi'yi, en azından birkaç saatliğine ekmeliydi. Rudi Guern'i kaçırıp, Kingston'a teslim edene kadar, bu adam ortalarda olmamalıydı. Hapisteyken ona kimse dokunamazdı.

*

**

Karayip Denizi'nin ılık dalgaları, beyaz, kumlara çarpıp geri dönüyordu. Buradaki hindistancevizi ağaçları plajın hemen hemen her yerini kaplıyordu.

Hiçbir turist buraya kadar gelmezdi. Negril beş, altı kilometre doğuda kalmıştı.

Malko dikkatle etrafına baktı. Phoebe'nin evi, yabani hindistancevizi ağaçlarının bulunduğu bölgenin öbür tarafında kahyordu.

Otelden bir saat önce ayrılmış, özellikle Montego Bay yönüne gidiyor izlenimi vermişti. Yanoş Ferenczi plajda yemeğini yiyordu. Malko görünmediğinden emin olunca muz bahçeleriyle orman arasındaki yola girmişti. Randevusuna mutlaka gitmeliydi. Sonra geriye işin en zor yanı kalıyordu: Rudi Guern'i Negril'den götürmek.

Malko yarım saattir Phoebe'nin kaldığı kulübeyi gözlüyordu. İçeride biri olduğuna dair

en ufak bir işaret bile yoktu. Şaşırmişti. Phoebe'yle işin sonunun nereye varacağı hiç belli olmazdı. Belki de genç kızın anlattığı ilişkiler hayal ürünüydü. Belki de gösterdiği adam Rudi Guern değildi. Fakat eğer söyledikleri doğruysa Alman şimdi orada, Phoebe'yle birlikte olmalıydı.

Dışarı çok sıcaktı ve yaprak bile kıpırdamıyordu. Malko tabancasının yerinde olup olmadığını kontrol edip, ağaçların arasına daldı. İleride asıl binalar görünüyordu. Ney seki bulunduğu bölgeye açılan hiçbir pencere yoktu. Ağaçların bittiği yere kadar geldi ve önündeki boş alanı gözden geçirdi.

Phoebe'nin kulübesi yüz metre ilerideydi. Malko öne atılmadan önce birkaç saniye bekledi. Sonra kapıya dayanıp, içeriye kuTak kabarttı. En ufak bir ses duyulmuyordu.

Bir süre tereddüt etti. Bu bir tuzak da olabilirdi. Bir akşam önceki davetlilerin yüzleri tek tek gözünün önünden geçti. Negril'e gelişinin asıl nedenini bilselerdi onu mutlaka parça parça ederlerdi.

Yavaşça kapının tokmağını çevirdi ve bir sıçrayışta içeri girdi. Kapı arkasından kapanınca, önce karanlıkta hiçbir şey göremedi. Sonra kulağına Phoebe'nin inlemeleri geldi. Birden yataktaki iki gölgeyi farketti. Tam bir profesyonellik örneğiydi. Adam kendinden o kadar geçmişti, Malko yatağa iyice yaklaşabilirdi. Hafif bir gürültü yapınca, Phoebe yavaşça başını çevirdi. Menekşe rengi gözleri bütün yüzünü kaplamış gibiydi. Malko'yu görünce dudakları zalimce bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gerisi çok çabuk olup bitti. Phoebe kendini

kurtarıp yataktan fırladı. Çırlıçıplaktı vücudu çürük içindeydi. Alman, Malko kadar insafli olmamıştı.

Adam öfkeyle homurdanıp, Phoebâ'nin üzerine atladı. Sonra elinde silahıyla duran Malko'yu gördü ve yatağın üzerinde donup kaldı.

— Kimsiniz siz?

Sesi tereddütlüydü, korktuğu pek söylene- mezdi. Sadece şaşırmıştı. Phoebe boğuk bir sesle bağırdı:

— öldür onu, öldür onu!

Heyecandan parmaklarını ısıırıyordu. Guern, Malko'nun içeriye ani girmesinden şüphelenerek, iğrenç bir şekilde bıyık altından güldü.

— Ah! dedi. ikimize de yer var dostum! Ben kıskanç değilim.

Phoebe alçak sesle korkunç tekliflerini tekrarlamaya devam ediyordu.

Malko tabancasını adamın çıplak vücuduna çevirdi ve Almanca:

— Giyinin Rudi Guern, dedi. Çabuk. Şaka yapmıyorum.

Hemen hemen renksiz denilebilecek gözler- de korku dolu bir ışık yanıp söndü. Sonra gözleri daha da donuklaştı. On saniye sonra konuştuğunda, sesi boğuktu:

— Ne diyorsunuz siz? Benim adım Peter Calto.

— Yalan söylüyor, diye tısladı Phoebe. Onun adı Rudi. Bana her şeyi anlattı. Küçük Phoebe'sini zevklendirmek için, Yahudileri nasıl öldürdüğünü söyledi...

— Aptal!

Alman, genç kızın üzerine atlamıştı. Sağ eli birden havaya kalktı ve Phoebe'nin suratına indi. Genç kız darbenin etkisiyle duvara çarpıp, yere yığıldı.

— Aptal! Eğer bir tek kelime daha söylersen seni öldürürüm.

Sırtını Malko'ya dönmüştü.

Malko parmağını tetiğin üzerine koydu.

— O kıza bir daha dokunursanız, siz ölürsünüz. Şimdi hemen giyinin, yoksa dizinize bir kurşun yersiniz...

Phoebe, gözleri yuvalarından uğramış bir halde, yavaşça ayağa kalktı. Her yanı titriyordu. Malko birden kızın elinde parlak bir cisimle fırladığını gördü. Rudi Guern'in sırtı dönüktü.

— Dikkat!

Alman arkasına bakmadan, yüzükoyun yatağın üzerine düştü. Sırtında açılan yaradan kan sızıyordu. Phoebe bıçağı bir kez daha saplamaya hazırlanıyordu.

— Phoebe! Onu öldürürsen, seni götür- mem.

Genç kız bir an öylece kaldı, sonra kolunu indirdi. Güzel gözlerinden sicim gibi yaş iniyordu. Bıçağı bırakarak, sandığın üzerine oturdu. Malko alındaki teri sildi. Bu ikisiyle yolculuk yapmak tam bir macera olacaktı.

Rudi Guern, gözlerinde korkunç bir nefretle doğruldu. Aceleyle pantolonunu ve gömleğini giydi. Gözlerini Malko'dan ayırmıyordu.

— Kimsiniz siz ve ne istiyorsunuz?

Malko omuz silkti.

— Adımı öğrenmeniz işinize yaramaz. Ne istediğime gelince: Benimle geleceksiniz.

— Ne yapmaya?
— Hapse girmeye, dedi sakinlikle Malko. Sonra başınıza ne geleceği beni hiç ilgilendirmez.
Üzerine dikili mavi gözleri iyice donuklaşmıştı.
— Yahudiler hesabına mı çalışıyorsunuz? diye mırıldandı Rudi Guern.
Biraz evvelki görkemli havasını yitirmişti. Malko başını salladı.
— Havır.
— O halde bunu neden yapıyorsunuz. Beni hapse atacaklar, yargılayacaklar. Artık genç biri değilim, ötekilerden fazla hiçbir şey yapmadım.
Köpek gibi yalvaran sesi Malko'yu sinirlendirmeye başlamıştı.
— Sizi yargılayacak olan ben değilim, dedi. Yalnızca tekrar ortaya çıkmanızı, 1945'te ölmediğinizin bilhmesfni istiyorum.
Rudi Guern yumruklarını sıktı.
— Fakat Yahudiler beni öldürürler.
Malko omuz silkti:
— Belki, fakat bu beni ilgilendirmez. Gelin, yoksa iki dizinize de birer kurşun sıkarsanız, sizi omuzumda taşıyım.
Guern öne doğru bir adım atıp, Malko'nun gömleğini yakalamaya çalıştı.
— Dinleyin, sizi benden daha fazla ilgilendirebilecek birini biliyorum. Bütün dünyanın aradığı biri: Martin Bormann. Onu yakalamana yardım ederim.
— Benim istediğim sizsiniz, diye adamın sözünü kesti Malko.
Sonra Phöbe'ye döndü.

— Hindistancevizi ağaçlarının arasındaki patikadan gideceğiz. Araba sağdaki dar yolda bekliyor. Sen normal yoldan git. Böylesi daha emin olur.

— Peki, diye fısıldadı genç kız.

Bir yandan da gözlerini Rudi Guern'den ayıramıyordu.

Malko Almanı kapıya doğru itti.

— Sizi canlı götürmeyi tercih ederim. Fakat zorluk çıkarırsanız, cesediniz de yeterli olur.

Son söylediği pek doğru sayılmazdı. Fakat Rudi Guern'in bunu öğrenmesine gerek yoktu. Alman yavaşça dışarı çıktı. Aydınlıktan gözleri kamaşarak Malko'ya döndü.

— Bırakın da gideyim, diye mırıldandı. Yoksa dostlarım öcümü alırlar.

Malko onu tabancasının namlusuyla kabaca dürttü.

— Yürüyün, çabuk.

Hindistancevizi ağaçlarının arasına daldılar. Malko'nun kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Sonunda olanaksız başarmıştı. Bütün dünyanın öldüğünü sandığı Rudi Guern'i bulmuştu. Şimdi yapacağı tek şey, onu Kingston'a götürmekti.

Alman sessizce önden yürüyordu. Arada sırada dönüp, Malko'ya göz atıyordu. Mavi gözleri korkuyla bakıyor, çenesi titriyordu.

Plaja ulaştıklarında Malko adamın bacaklarının gerildiğini gördü, fakat bağırarak zaman bulamadı. Guern birden kendini öne attı ve zikzaklar çizerek, kumsalda koşmaya başladı.

Malko ağaç köklerine takılınca biraz vakit kaybetti. Guern otuz metre kadar uzaklaşmıştı.

— Durun, diye bağırdı.

Bir el ateş etti. Kurşunu farkedip yavaşlasın diye, Almanın biraz önüne nişan almıştı. Uzaktan onları gören, birbirlerini kovalayan iki çocuk olduklarını zannederdi.

Rudi Guern durmadı. Yaralı bir tavşan gibi koşmaya devam ediyordu. Malko adamın ayaklarının kuma gitgide daha yavaş daldığını farketti. Yorulmaya başlamıştı. Bari Phoebe arabayla bekliyor olsaydı.

Şimdi ikisi de deniz kenarında, koşuyorlardı.

Birden ıslık sesine benzer bir ses duyuldu ve hemen ardından da suya bir şey çarptı. Birisi ateş etmişti. Malko başını ağaçlara doğru çevirince, bir tüfeğin pırlıltısını gördü. Ferenczi oradaydı.

Malko'yu takip etmeyi başarmıştı. Ve o Rudi Guern'i götürmeden, Ferenczi adamı vuracaktı.

Bu düşünceyle gücünün kesildiğini hissetti. Bir kaç metre sonra Almanaya yetişti ve hemen bacaklarına doğru atıldı. Rudi Guern yorgun düşmesine rağmen, boğuşmaktan geri kalmıyordu. İki kez parmaklarını, Malko'nun gözüne sokmaya kalkıştı.

Hiç konuşmadan bir süre boğuşular. Bir ara Malko'nun karnına öyle bir diz indi ki, nefesinin kesildiğini hissetti. Bir kabza darbesiyle rakibini bayılttı. Rudi Guern'in saçları, deniz suyuyla ıslanmıştı. Malko vücudunu Almanın vücuduna siper etti. Yanoş Ferenczi' pnu vurmazdı. Etrafına bakındı, fakat artık tüfek parıltısı görünmüyordu. Silah dürbünlülse, plajı geçmekte zorlanacaklardı...

Rudi Guern gözlerini açtı. Göğsü hâlâ hızla

inip kalkıyordu.

— Beni burada öldürün, diye mırıldandı. Böylece zaman kazanmış olursunuz.

Malko onu gömleğinden kavradı:

— Guern, niyetim sizi öldürmek değil. Fakat bunu isteyen başka biri var. Az önce tüfekte ateş eden de oydu. Tek şansınız benimle gelip dediklerimi yapmak. Dinleyin beni.

Adam ona anlamayan gözlerle bakıyordu.

— Beni kim öldürmek istiyor? Niçin beni koruyorsunuz?

Malko öfkeden deliye dönmüştü. Guern'e iyice yapıyor, hindistancevizi ağaçlarıyla adam arasında kalmaya özen gösteriyordu.

— Bu açıklık yerde tek başınıza üç metre bile gitmeden sizi vurur. Ben ayağa kalkıncasız de arkamdan yürüyeceksiniz.

Rudi Guern inatla başını salladı:

— Bu hikâye de ne demek oluyor? Yürümüyorum...

Malko ısrar etti:

— Eğer yargılanırsanız beş yıl hapisle de kurtulabilirsiniz. Fakat dediğimi yapmazsanız beş dakika içinde ölürsünüz. Nasıl isterseniz, ben kalkıyorum...

Ses tonu herhalde ikna ediciydi ki, Rudi Guern istemeyerek de olsa ayağa kalktı. Malko adamın nefesini ensesinde hissediyordu. Kumla kaplı tabancası hâlâ elindeydi. Fakat o mesafeden dürbünlü bir tüfekte baş edemezdi. İçinden Yanoş Ferenczi'nin fikir değiştirmemiş olması için, sessiz dua etti. Yoksa adam bir taşla iki kuş vurmuş olurdu.

Yavaşça, ağaçların paralelinden ayrılmamaya çalışarak, ilerlemeye başladı. Ferenczi'nin

saklanabileceği tek yer orasıydı, iki yüz metre boyunca tehlike içindeydiler. Sonra silahın menziline çıkmış olacaktı. Ferenczi tüfeğini kullanmakta ısrarlı görünüyordu.

ilk elli adım olaysız geçti. Rudi Guern sessizce adımlarına ayak uydurmuştu. Nefes alıp veriş de düzene girmişti.

Hindistancevizi ağaçları sadece yüz metre önlerindedi. Sol taraf, Phoebe'nin ailesine ait topraklardı.

Birden Malko öne doğru uçtu. Rudi Guern ayağına bir çelme takmış, ensesine de bir yumruk indirmişti. Malko yerinden kalkmaya çalışırken Rudi de bütün gücüyle eve doğru koşuyordu. Malko bağırdı:

— Yat Rudi! Yere yat!

Alman daha da hızlandı. Bu kez zikzaklar çizmiyordu. Kumda dümdüz ilerliyordu.

Birden ağaçların arasında bir parıltı görüldü. Malko rastgele ateş etti.. Ama çok uzaktaydı. Rudi Guern görünmeyen bir elle avlanmış gibi, durdu. Sağ elini yüzüne götürdü, sonra külçe gibi yere düştü. Malko yanına vardığında artık kıpırdamıyordu. Cesedi kendine doğru çevirdi. Sağ gözünün yerinde kanlı bir leke vardı. Kurşun gözünü de çıkararak, şakağına isabet etmiş, oradan da beynine girmişti. Rudi Guern öldüğünü anlayamamıştı bile.

Malko'nun bütün çabaları boşa gitmişti. Başını kaldırdı. Tüfeğin namlusu hâlâ güneşte parlıyordu. Birden delice bir fikre kapıldı. Rudi Guern. ölü haliyle bile işine yarayabilirdi. Bu biraz da Phoebe'ye bağlıydı tabii.

Cesedi omuzundan çekerek doğrulttu. Rudi Guern ağırdı. Her attığı adımda, ayakları kuma gömülüyordu. Fakat duyduğu öfke ilerlemesine yardım etti. Phoebe'nin arabası üç yüz metre ilerideydi.

Bu, Yanoş Ferenczi'nin planlarını bozmak için son şansıydı. Böylece hayatını da kurtarabilecekti.

XIII. BÖLÜM

Malko, nefes nefese bir halde durdu. Gözlerinden bile ter süzülüyordu. Arabayla arasındaki mesafe hiç bitmeyecek kadar uzun gelmişti. Bu da kaderin garip bir cilvesi olsa gerekti. Eski SS subayını takip ederken, şansına onu, eski bir askerlik arkadaşı gibi, omuzunda taşımak zorunda kalmıştı.

Yanoş Ferenczi bir daha gözükmemişti. Phoebe arabanın yanında bekliyordu. Malko'nun sırtındaki cesedin ağırlığıyla sendelediğini görünce, hemen yanına koştu.

Phoebe üzerine kirli bir blu-jean ve çizgili bir gömlek geçirmişti. Hafif bir çılgık atarak, Alman'ın başını elledi.

— Bu ölmüş!

— Öyle.

— Daha önce hiç ölmüş birini görmedim, dedi Phoebe kısık bir sesle.

Gözlerini cesetten ayıramıyordu. Malko bir eliyle arabanın arka kapısını açtı ve Guern'i içeri attı. Kapıyı kapatabilmesi için bacaklarını kıvrması gerekti. Altın rengi gözleri, yeşile dönüşmüştü. Kulakları uğulduyordu.

Direksiyona yerleşip, Phoebe'ye işaret etti.

— Gidelim.

Phoebe ön tarafa, onun yanına oturdu. Malko kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırdı.

— Nereye gidiyoruz? diye sordu Phoebe.

— Rudi Guern nerede oturuyor?

— Buradan on kilometre uzakta, dedi genç kız. Savannah la Mar'a doğru.

— Bana yolu göster.

Phoebe ona şaşkınlıkla baktı.

— Peki niçin?

Malko alnından akan teri sildi.

— Geçmişine ait belgeler var mı, biliyor musunuz? Fotoğraf, kimlik, mektup gibi.

Phoebe acı acı güldü.

— Tabii! Onlarla gurur duyuyordu. Bir keresinde bana, Heinrich Himmler'den silah alırken çekilmiş bir fotoğrafını göstermişti. Ayrıca rütbelerinin işlendiği bir de küçük kimlik vardı. Bana hep, "Şu-anda milliyetini kaybetmiş biriyim, fakat eskiden seçkin bir topluluğun üyesiydim" derdi.

Şimdiyse arabanın dibine yığılmış bir cesetti. Yüzünde iri iri sinekler, uçuşmaya başlamıştı bile.

— Nerede saklıyor o kâğıtları?

Sanırım yerini biliyorum...

— Fakat karısı evde olmalı.

Phoebe başını salladı.

— Hayır. Onu Montego Bay'ayolladı Yoksa beni görmeye gelirken takip ederdi... Evde hizmetçilerden başka kimse yok. Onlar da beni tanıyorlar zaten.

Yirmi dakika boyunca, bahçelerin ve ormanın çevrelediği yolda ilerlediler. Sonunda palmiye ağaçlarının ortasında alçak, beyaz bir ev belirdi. Evin çevresi insana barış ve huzuru çağırıyordu. Rudi Guern ise kanepeden kaymış, arabanın döşemesine düşmüştü.

Malko arabayı avlunun girişinde durdurdu. Bir an tuzağa düşmüş olabileceği düşüncesiyle

titredi. Phoebe'riin evindeki davetlilerin yüzlerini hatırladı.

Jamaikalı bahçıvan arabanın sesini duyunca başını kaldırmıştı. Malko her an hareket edebilmek için, arabayı dönüş yönüne çevirdi ve Phoebe'ye döndü.

— Sen yalnız git. Ben burada bekliyorum. Fakat dikkat et, eğer beş dakika içinde dönmezsen, ben giderim.

Phoebe gözlerinde korkuyla ona baktı.

— Beni burada mı bırakacaksın?

— Kafanda delice fikirler oldukça, sana güvenemiyorum, dedi Malko yumuşak bir sesle. Çabuk git. •

Phoebe dışarı çıktı ve eve girmeden önce, Malko'ya bakıp gülümsedi.

Zaman çok yavaş ilerliyordu. Bahçıvan eski bir köle şarkısı söylüyordu. Rudi Guern'in uzanmış elinin üzerinde, iki sinek vızıldayıp duruyordu. Kan kokusu, yavaş yavaş insanın burnuna çarpmaya başlamıştı.

Phoebe çıktığında elleri boştu.

Malko onun neşeli yüzünü görünce, dişlerinin arasından küfretti. Fakat genç kız arabaya biner binmez, göğsünden kahverengi bir zarf çıkartıp Malko'nun dizlerine attı.

— Hepsi içinde.

Malko zarftaki fotoğraflara çabucak bir göz attı. İçlerinden birini görünce memnurlukla sırttı: Rudi Guern, Heinrich Himmler'in elini sıkıyordu. Böyle bir belgeyi yalanlamak zordu.

Ayrıca, Rudi Guern'in fotoğrafının da yapıştırılmış olduğu, rütbelerini, SS numarasını belirten bir de kimlik vardı. Fotoğrafların hepsi de, arka tarafta yatan cesede aitti.

Malko daha fazla beklemeden **Kâğıtları** zarfa yerleştirdi ve hareket etti. Şimdi geriye işin en zor yanı kalıyordu: Yanoş Ferenczi'yi atlatıp, Rudi Guern'in cesediyle bu ülkeden çıkmak gerekiyordu. Bu da pek kolay olacağına benzemiyordu. Bütün yeni kurulan devletlerde olduğu gibi, Jamaikalılar da soru sormadan onları bırakmazlardı. Guern'in ölümünün doğal yollarla gerçekleştiğini söylemekse olanaksızdı. Ve cesedi mutlaka emin bir şekilde götürmeliydi. Ferenczi planını yapacaktı. Karayipler'de doların değeriye hâlâ büyüktü.

Yine ormanın içinde kıvrılarak uzanan yollara girdiler. Neyseki Phoebe çevreyi avucunun içi gibi biliyordu.

Arkalarındaki kanepeden leş gibi bir koku yükselmeye başlamıştı. Birden Malko'nun midesi bulanınca, arabayı kenara çekmek zorunda kaldı. Phoebe'de dışarı çıktığında, yüzü sapsarıydı. Perişan, korunmasız bir haldeydi. Malko dışarıdan farkedilmesin diye, cesedin kolunu aşağı indirdi. Planını yapmıştı. Kingston'a gitmeden, Rudi Guern'in cesedini yurt dışına çıkaracaktı.

Uçakla gitmeyi deneyemezdi, geriye sadece deniz yolu kalıyordu.

— Montego Bay'dan giden çok kargo oluyor mu?

Phoebe bir süre tereddüt etti:

— Sanırım.

Bir saat sonra Montego Bay'ın ilk evleri gözükte. Malko pazar yerinde durdu. Phoebe arabada beklerken, o da üç büyük havlu alıp, Rudi Guern'in cesedinin üzerini örttü.

Böylesi daha emindi. Şimdi içi biraz rahat-

lamıştı. Tekrar hareket ederek Red Barrel'in önünde durdu.

—Şimdi dönerim, dedi Phoebe'ye.

Barda kimse yoktu. Patron taburenin üzerinde uyukluyordu. Malko'yu görünce yerinden sıçradı.

iki adam uzun uzun el sıkıştılar. Fakat Malko kendisini ilgilendiren soruyu sormak için, üçüncü kadehinde boşalmasını bekledi. Önce cebinden yirmi dolar çıkartıp, tezgâhın üzerine koydu.

—Ülkeden en çabuk yolla bir şey çıkartmak isterseniz kime başvurursunuz?

Adamın bakışları sanki hiçbir şey anlamamış gibi boştu. Fakat parmaklarını uzatıp parayı cebine atmıştı bile. Malko'ya bakmadan yavaşça cevap verdi.

—Ben olsam Shaw-Park Kulübü'ne giderdim. Limanın yanında. Ve kaptan Fred Perry'i bulurdum.

Üç dakika sonra Malko dışarıdaydı. Arabaya geldiğinde Phoebe'yi korkudan deliye dönmüş bir halde buldu. Bir sürü zenci, tek başına bekleyen beyaz kadının etrafını çevirmişti. Neyseki koku alma duyulan pek güçlü değildi. Malko arabaya binip, limana gitmek üzere hareket etti.

Shaw-Park, Montego Bay'ın turistik merkezinden uzakta, hangarların bulunduğu yerdeydi. Adamlar hiç durmadan muz sandıklarını yüklüyorlardı.

Malko arabayı durdurup çevreye bir göz attı. Kapının önünde bir zenci, piposunu tütürüyordu.

—Beni burada bekle, dedi Phoebe'ye.

Malko içeri girmeden önce tabancasını çıkartıp, koltuğun altına yerleştirdi. Hem genç kıza güven vermek, hem de öyle bir yere silahla girmekten kaçınmak istiyordu.

Malko ihtiyar zencinin meraklı bakışları altında kapıyı itip içeri girdi. Shaw-Park kulübü için fazla iyi giyimliydi. Bir an içerinin gürültüsü yüzüne balyoz gibi çarptı, iri yarı Jamaikalı bir polis kemerinde tabancası girişteki taburede oturuyordu. Denizciler ve kızlar, gruplar halinde ufak masaların etrafına yerleşmişlerdi, içeride dans pisti bile olmasına rağmen, kulüp bar havası taşıyordu. Ortada dans eden zenci dansöz tamamen çıplak sayılırdı. Üzerindeki külot o kadar küçüktü ki, en ünlü genelev patronu bile, onu görse, kızarmaktan kendini alamazdı.

Malko barmenin omuzuna vurup, sesini duyurabilmek için bağırdı.

—Fred Perry'i tanıyor musun? >

Adam ona, kapının yanında üç adamla iki kızın oturduğu masayı gösterdi. Malko o yana doğru yürüdü.

—Fred Perry?

At suratlı ezik burunlu biri, hafifçe başını çevirdi. Fakat gözleri barda dans eden kızın çıplak kalçalarından ayrılmamıştı. Malko dua etmekte olan bir rahibi rahatsız etmiş kadar utanç duydu. Denizcinin kulağına eğilip fisıldadı.

—Bin dolar kazanmak isteyen birini arıyorum.

Adam söylediklerini ancak beş dakika sonra kavrayabildi. Yanındaki kızın bacaklarını okşayan eli, Malko'nun kolunu yakaladı. Fred

Perry leş gibi rom kokan ağzını açıp homurdandı.

—Şaka mı bu?

—Hayır, dedi Malko, fakat burada tartışmak istemiyorum. Dışarı çıkalım.

Neyski dansözün numarası bitmişti. Fred Perry istemeyerek de olsa kalktı. Malko'dan çok daha kısa boyluydu, fakat eni ve boyu hemen hemen aynı ölçülerdeydi. Üzerinde eski bir tişört ve kot pantolon vardı. Kasketini başına geçirip Malko'yu izledi.

İhtiyar zenci yerinden kıpırdamamıştı. Biraz ilerledikten sonra denizci durdu:

—Seni dinliyorum.

İçerideki gürültü hâlâ duyuluyordu. Zenci göz ucuyla ikisini seyrediyordu.

—Bir tekneniz var mı? diye sordu Malko.

Gemici iki yüz metre ötede demirlenmiş, muz sandıkları yüklenen şilebi gösterdi.

—Oracabeza benim gemim.

—Kaptanı siz misiniz?

—Tabii.

—Ne zaman gidiyorsunuz?

—Yarın sabah şafakta. Yükleme önce biterse daha da erken yola çıkabiliriz.

—Nereye?

—Galveston'a.. Teksas.

Malko gözlerini adamın yüzüne dikti.

—Bin dolar kazanmak ister misiniz?

—Ayağa gelen fırsatı tepecek birine benziyor muyum? İş nedir?

Gözlerini hiç kırpmadan Malko'ya bakıyordu.

—Birini buradan Galveston'a ya da herhangi bir Amerikan limanına götürmeniz gereki-

—Sizi mi?

Malko başını salladı.

—Hayır,

Fred Perry'nin babası buradan esir taşımış olmalıydı. Gözleri parladı.

—Buralı biri mi? Kaçak mı?

—Hayır.

—Nerede?

Malko arabayı işaret etti.

—Orada.

Fred Perry taşlık yeri geçip arabaya yaklaştı. Yaklaşır yaklaşmaz da bakışları Phoebe'ninkilerle karşılaştı. Ağzı bir karış açık kalmıştı. Malko adamın aklından neler geçtiğini bildiğine yemin edebilirdi.

—Bu mu? dedi denizci şaşkın bir sesle. Bin dolar ve bir kız! Bu hayatımın en güzel işi.

—Kız değil, dedi Malko soğuk bir sesle. Kapıyı açıp, Rudi Guern'i örten havluları kaldırdı.

Fred Perry kasketini geriye iterek, başını öte yana çevirdi.

—Fakat bu adam ölmüş, dedi alçak sesle.

—Zaten canlı olduğunu söylememiştim. Yoksa bin dolar vermezdim.

—Çok tehlikeli bir iş bu! Niçin bir cesedi götürmeye kalkıyorsunuz?

—Bu beni ilgilendirir, diye cevap verdi Malko işi kabul ediyor musunuz?

Asır kadar uzun süren bir dakikadan sonra, gemici karşılık verdi.

—Düşünmem gerekiyor .Sonraneyapacağım?

— Onu Galveston polisine teslim edeceksiniz, FBI çok sevinecek.

Bu kez Fred Perry neredeyse küçük dilini yutacaktı!

—Vay canına! Siz delirmişsiniz! Ben de açık denize atacağımı sanmıştım.

—Hayır, diye sözünü kesti Malko. Bu ceset benim için çok değerli. Eğer başına bir şey gelirse, metelik alamazsınız.

İri, kahverengi gözler, Malko ile araba arasında mekik dokuyordu.

—Orada benim başıma bir sürü iş açarlar, dedi sonunda denizci.

—Ben de orada olacağım. Ve en ufak bir sorun bile çıkmayacağına söz veriyorum. Belki de ödül bile kazanırsınız.

Fred Perry görünüşe göre pek ikna olmamıştı. Malko cebinden bir tomar dolar çıkardı. Tartışmaya zamanı yoktu.

—Evet mi, hayır mı?

Fred Perry birden donup kaldı. Bakışlarım yeşil banknotlardan ayıramıyordu.

—Kabul.

Çok çabuk razı olmuştu.

Malko biraz daha aydınlığa çıkmak için yer değiştirdi. Elinde yüz dolarlıklardan oluşan bir tomar vardı. Hepsini bir araya getirip, tam ortasından yırttı ve paraların yarısını denizciye uzattı.

—Şimdilik bunları alın. Diğer yarısını da, Galveston'da alacaksınız, Yapıştırmak zor olmaz. Böylece arkadaşımı güverteden suya atmaya kalkışmazsınız.

Fred Perry uzatılan paraları almıştı. Saydıkdan sonra pişmanlıkla hepsini cebine tıktı.

— Bir şey daha... Eczaneye gideceksiniz.

—Neden?

Denizcinin gözleri faltaşı gibi açılmıştı.

—Biraz formaldehit alacaksınız, ölünün Amerika'ya varana kadar bozulmasını istemiyorum. Onu kendim ilaçlarım.

—Böylesi daha iyi olur, diye homurdandı denizci. Yoksa çürümüş bir et yığını için bin dolar ödemek saçma olurdu. Yoksa onu siz mi öldürdünüz?

—Hayır, dedi Malko. Cesedi şimdi almanızı istiyorum. Nasıl yapacağız?

Perry başını salladı.

—Hemen depoya gidelim. Orada eski sandıklar olacaktı.

Malko arabaya binince, Phoebe Fred Perry'e yer açmak için ona doğru iyice yanaştı.

Perry ara sıra cansız vücuda şaşkın şaşkın bakmaktan kendini alamıyordu. Bir cesedi taşımak için niçin bu kadar zahmete girildiğini anlamadığı belliydi. Fakat cebindeki dolarlar, içine rahatlatıcı bir sıcaklığın yayılmasına yetiyordu.

Az sonra depoya geldiler. Jamaikalı bir gümrükçü kaptanı selamladıktan sonra arabanın geçmesi için yolu açtı. Oracabeza acınacak duruma gelmiş bir yük gemisiydi. Kabuk kabuk kalkan boyaların altına bakınca, geminin eskiden mavi olduğu anlaşılıyordu. Arka taraftaki eski ve kirli bayrak Panama bandıralı olduğunu gösteriyordu.

—Onu sarhoşmuş gibi çıkaracağız, dedi Fred Perry.

Sözünü bitirdikten hemen sonra, Guern'i abadan çıkarıp omuzuna yükledi. Doğrusu esetin görünüşü pek de sorhoş birine enzemiordu, fakat ağır yükler arasında

ezilen zencilerden hiçbirinin gerçeği farkedecek hali yoktu.

Fred Perry iki hamalın arasından gemiye geçti. Malko ve Phoebe'de onu takip ettiler.

Kaptan Perry'nin kamarası fındık kabuğu kadar bir yerdi. İçerisi pislik içindeydi. Perry uyurken çarşaf kullanmıyordu. Cesedi geliş güzel yatağının üzerine atıp, kamaradan çıktı. İki üç dakika sonra geri geldi.

— Birini eczaneye yolladım, dedi.

Phoebe küçük bir masaya yaslanmıştı. Rengi solmuştu, gözlerini cesetten ayıramıyordu. Kurşun çok kötü bir yere isabet etmişti, Rudi Guern'in görüntüsü berbattı.

Fred Perry onları yalnız bırakıp bahsettiği sandığı almaya gitti. Malko genç kızı hafifçe omuzlarından kavradı.

—Sen güverteye çık, dedi. Burası sana pek uygun değil.

Phoebe kendini kurtardı.

-^JJayır, tek başıma olunca korkuyorum.

T3enizci bir sandığı sürükleye sürükleye geri geldi. Daha sonra bir çekmecedan çekiç ve çivi çıkardı.

—İlacın gelmesini bekleyelim, dedi Malko.

Üçü de, ceset bütün yatağı kapladığı için sandığın üzerine oturdular. Perry üstündf etiket bile olmayan bir rom şişesini ağzına dayadı. Oracabeza hiç durmadan sallanıyordu. Denizde kimbilir ne oluyordu.

Yirmi dakika sonra kaptanın adamı ilaç getirmişti.

—İşte, dedi Malko'ya. Canınızın istediği u yapın, ben görmek istemiyorum.

Malko şimdiye kadar hiç ölü ilaçlamamış^

Paketi açıp şırıngayı çıkarttı ve içine ilaç doldurdu. Sonra da iğneyi ölünün boynuna batırıp şırıngayı boşalttı.

Phoebe gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Malko yarım saat sonra işini bitirdi. Formaldehit şişesi boşalmıştı. Malko kaptanın rom şişesini alıp, koca bir yudum içti. İğrenç bir içkiydi.

Dışarıya çıkıp küpeşteye dayanıp, sigarasını içen Fred'i çağırdı. İkisi birlikte cesedi sandığa kovdular. Malko kahverengi zarfa FBI'ya yazdığı notu ekledi. Notta CIA'dan Frank Thorpe'la konuşup ona cesedin yirmi beş yıldır aranan bir savaş suçlusuna ait olduğunu söylemelerini istiyordu.

Zarfı ölünün göğsüne iliştirdi. Fred Perry'nin sandığı kapatmasını izledi.

—Galveston'a gider gitmez, yerel polise başvurun. Ben orada olacağım.

—Ya paraların kalan yarısı?

—Onları size kendim vereceğim. Polise gittiğinizde.

Birlikte rıhtıma indiler. Malko Fred Perry'nin elini sıktı.

—Haftaya görüşürüz.

Malko bütün umutlarını taşıyacak olan gemiye son bir kez göz attı. Bir yandan da Ferenczi'nin Rudi Guern'i öldürdükten sonra ne yapmış olabileceğini düşünüyordu. Az sonra havaalanına doğru yola koyuldular.

—Montego Bay'dan gidiyoruz, dedi Phoebe'ye.

Genç kız sevinçle ellerini çırpı. Sonra birden yüzündeki ifade değişti.

—Putch! diye mırıldandı.

Malko kızın ne istediğini anlamamıştı.
—Putch da nedir?
—Köpeğim, dedi genç kız-Negril'de kaldı.
Onsuz gidemem.
Malko gülümsedi.
—New York'ta sana bir sürü köpek alırım.
Köpek çiftliği bile kurabilirsin...
Phoebe inatla başını salladı.
—Putch olmadan gitmem. O benim tek arkadaşım. Ben gider gitmez köpeğimi öldürürler.
Montego Bay'dan çıkmışlar, sahil boyunca ilerliyorlardı. Havaalanına varmalarına iki mil kalmıştı. Phoebe köşesine çekilmiş sessizce ağlıyordu.
Malko bir yandan araba kullanırken bir yandan da onun yüzünü okşadı. Onun aptal bir hayvana bu kadar bağlı'olabileceğini hiç düşünmemişti.
—Ağlama, dedi nazikçe. Birkaç saat sonra Jamaika'yı terkeceksin ve senin için yepyeni bir hayat başlayacak.
Phoebe cevap vermedi.
Havaalanı küçük ve moderndi, fakat bu geç saatte içeride kimseler yoktu. Malko arabayı girişin karşısında durdurdu.
— Gel, dedi Phoebe'ye.
Genç kız başını sallayıp, boğuk bir sesle cevap verdi.
—Burada kalmayı tercih ederim
Malko uçak saatlerinin yazılı olduğu panoya çabucak bir göz attı. Sonra esmer tenli güzel bir melezin oturduğu danışmaya yöneldi.
—Yarın sabah altıda, Miami ve New York'a giden bir Panam uçağı var, dedi genç kadın

cıvılda gibi.

Harikaydı, iki kişilik yer ayırtıp parasını ödedi. On dakika sonra arabaya dönmüştü. Phoebe yerinden kıpırdamamıştı.

—Yarın sabaha kadar buradayız dedi.

Genç kızdan yine hiçbir tepki gelmedi. Uçak biletlerini gösterdiğinde bile sesini çıkarmadı. Arabaya binip, tekrar sahil yolunu tuttular, ilk buldukları otel olan Chatam, Montego Bay'ın bir hayli dışındaydı. Otelden çok bir motele benziyordu. Malko arabayı park yerine çekip resepsiyona gitti. On iki dolara, deniz gören bir oda tuttu. Phoebe hâlâ arabada oturuyordu.

—Burada mı kalacağız? diye sordu genç kız.
Malko valizi çıkarmıştı bile.

—Sadece sabah beşe kadar. Haydi, gel.

içeri girip, polis fişlerini doldurmaya başladı.

Birden dışarıda bir motor gürültüsü duyuldu. Malko kötü bir duyguya kapılarak hemen dışarı fırladı.

Phoebe. arabada yok olmuştu.

XIV. BÖLÜM

Karanlıkta belli belirsiz bir gürültü duyuldu.
—Putch!

Hiçbir cevap gelmedi. Genç kız el yordamıyla elektrik düğmesini aradı. Kuru bir tıkırtı oldu, fakat ışık yanmadı. Arabayla otelden kaçalı iki saat olmuştu.

Yaptığı çok saçmaydı. Putch aptal bir hayvandan başka bir şey değildi. Birden içini bir korku kapladı ve geri dönmek istedi.

Fakat çok geçti. Bir el kıpırdamasına engel olurken, bir diğeri de boğazını sıkıyordu. Sert ve kuvvetli parmaklara Phoebe ne kadar çırpındıysa da, karşı koyamadı. Yabancı onu kaba bir hareketle yatağa attı. Ensesine soğuk ve yuvarlak bir cisim dayanmıştı. Hemen ardından Almanca bir emir duyuldu.

—Sakın bağırıp karşı koymaya kalkmayın sizi hemen öldürürüm.

Phoebe yabancıнын ellerini arkasında birleştirdiğini hissetti. Bütün gücüyle, içinden Malko'yu çağırdı.

Ama Malko altmış mil uzakta, Chatam Oteli'ndeydi. Kendisinden ne istediğini bilmiyordu, fakat çok korkuyordu.

Adam ayaklarını da bağladıktan sonra, Phoebe'yi sırtüstü çevirip bir gaz lambasını yaktı. Lambanın ışığı odayı aydınlatınca kapının yanında kanlı bir et yığını ortaya çıktı. Birisi Putch'un kafasını ezmişti.

Phoebe bir çığlık koparıp, kalkmak istedi.

Yabancı onu tekrar itip yatağa oturdu. Phoebe adamın sert bakan siyah gözlerine ve saçlarını ikiye ayıran yara izine, büyülenmiş gibi bakıyordu.

—Arkadaşınızın, o Almanın cesedini nereye götürdüğünü öğrenmek istiyorum, dedi.

Phoebe yaş dolu gözlerini adama dikti.

—Köpeğimi niye öldürdünüz?

Ferenczi, gözlerini düşünüyormuş gibi kısarak ona bakıyordu. Hem genç kıızı konuşturmak için fazla zamanı yoktu, hem de bu işi sessizce halletmeliydi.

Cebinden bir kutu çıkarıp açtı. İçinden şırınga ile renksiz bir sıvıyla dolu bir şişe çıkardı. Yanoş Ferenczi bilimden uzak biri değildi. İnsana narkoz vermenin, bütün tırnaklarını sökmekten daha iyi sonuç verdiğini bilirdi.

İlacı şırıngaya çekti. İlacı verdikten sonra konuşmak için on beş dakikası vardı. Sonra kıızı ancak amfetaminle uyandırabilirdi.

Şırıngayı doldurduktan sonra kızın üzerine eğildi. Phoebe'nin korkudan dili tutulmuştu.

—Bunun size bir zararı dokunmaz, dedi. Yalnız kıpırdamayın.

Sol kolunda hafif bir acı hissetti. Adam gömleğinin kolunu sıyrırmış, iğneyi dirseğinin biraz üzerine batırmıştı. İlacın vücuduna girmesi biraz zaman aldı. Yanoş Ferenczi iğneyi çıkarıp beklemeye başladı.

Phoebe kıpırdamamıştı. İlk bir dakika boyunca bir şey olmadı. Sonra beynini bir sis kapladı. Gözlerini açıp kapattı. Putch'un vücudu çok küçük ve uzak görünüyordu. Üzerine eğilmiş olan adam sevimli birine

benziyordu.

—Adım Yanoş. Sizinki ne?

Bu tehlikeli olmazdı.

— Phoebe, dedi bir solukta. Çok komik bir isim, değil mi?

Birden soğuk soğuk terlemeye başladı. Sanki vücuduna kendisi değil de, başkası hükmediyor gibiydi.

İplerini koparabileceğini, karşısındaki adamı boğazlayabileceğini hissetti.

Yanoş Ferenczi saatine baktı. Yedi dakika olmuştu bile. Hâlâ bir şey söylememişti. Kızın yüzünde, uyuşturucunun etkilerini izleyebiliyordu. Artık sıkılmış olmalıydı, konuşmaya ihtiyacı vardı.

—İyi değil misiniz? diye sordu dostça. Ne düşünüyorsunuz?

— Gemiye... diye başladı. Phoebe.

Sonra bilinç altının derinliklerinden bir şey onu uyarır gibi oldu ve devam etti.

—Gemileri.... Gemileri ve denizi severim.

Yanoş Ferenczi sesindeki değişikliği fark etmişti. Biraz daha ısrar etti.

—Bugün arkadaşınız Maiko'yla bir gemi gördünüz mü.

Phoebe başını salladı, cevap vermedi. Yüzünden ter süzülüyordu. Gözleri yuvalarından uğramış gibiydi. Ferenczi taktik değiştirdi.

—Niçin bir ceset taşınmak istensin? Oldukça ağır olmalı...

— Arabaya koyduk, diye cevap verdi Phoebe.

Sonra tekrar sustu. Söylememesi gereken neydi? Adam neler biliyordu? Yabancı hayatına girdiğinden beri zaman durmuş gibiydi.

Bütün bunların o kadar az önemi vardı ki...

Ferenczi alçak sesle küfretti. Phoebe yatakta bilinçsizce yatıyordu. Hemen şırıngayı alıp, ilk ilacın etkisini yok etmek için yüksek dozda amfetamin doldurdu. Onu mutlaka uyandırmahydı.

Phoebe az sonra gözlerini açtı. Beyni çatlayacak gibiydi. Artık ne yorgunluk, ne acı, ne de sorunlar vardı...

**

Yanoş Ferenczi, genç kızın gelişinden otuz beş dakika sonra, Phoebe'nin odasından çıktı. Öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Gitmeden önce genç kıızı çözüp yatağa yatırdı. Phoebe için bilinçli de, bilinçsiz de denilebilirdi. Gözleri iri iri açılmıştı, beyni bulanıktı, nabızı 140 atıyordu. Yalnız kalır kalmaz Putch'un yanma gidip, ölü hayvanı kollarına aldı.

**

Malko, Yanoş Ferenczi gittikten ancak iki saat sonra gelebilmişti. Araba bulabilmek için bir saat uğraşmıştı. Sonunda Rolls fiyatına bir Mustang bulmuştu. Öfke ve kaygı arasında bocalayarak, saatte seksen mille Negril'e doğru yola çıktı. Mustang'ı yolda bırakıp, Phoebe'nin kulübesine doğru koştu. Arabayı orada görünce bir an kalbi sıkıştı. Phoebe evdeydi.

Çok geç kaldığını az sonra anladı. Phoebe odanın bir köşesinde çömelmiş, küçük köpeği göğsüne bastırıyordu. Hiç kıpırdamadan, sabit gözlerle bakıyordu. Malko onun yanına gidip çömeldi.

— Phoebe.

Phoebe hiç tepki göstermedi.

Malko omuzlarından kavrayıp onu kaldırmaya çalıştı, fakat başaramadı. Tekrar çömelip, genç kızın bakışlarını aradı.

— Phoebe ne oldu? Kim geldi?

Cevap yoktu. Bakışları bile değişmedi.

Malko elini tutmaya çalıştı.

—Haydi gel gidiyoruz...

Yine cevap yoktu. Kız heykel kesilmişti sanki. Malko birden Phoeb6'nin kolundaki iğne izlerini farkettiler ve her şeyi anladılar.

Genç kız bilimsel bir işkencenin kurbanı olmuştu. Kimse narkoz altındayken, istenilen cevapları vermeye karşı koyamazdı.

Genç kızın neler söylediğini yalnız Ferenczi biliyordu. Fakat çekip gitmiş olması iyiye işaret değildi. Malko tereddüt etti. Verdiği sözü tutmak istiyordu. Phoebe'yi bu haldeyken götürmek hemen hemen olanaksızdı.

Son bir kez ona bakıp alçak sesle adını söyledi. Gözlerindeki ifade değişmemişti. Boğazına bir yumru takılır gibi oldu ve kapıyı arkasından kapattı. Zavallı Phoebe, Negril'den hiç'çıkamayacaktı. Menekşe rengi gözleriye Malko'nun hayalinde uzun süre yaşayacaktı.

Dışarıda gökyüzü yıldızlarla doluydu. Ağustos böcekleri şarkılarına başlamışlardı.

Phoebe'nin hali ona bir an için kendi sorununu unutturmuştu. Yanoş Ferenczi neredeydi ve neler biliyordu?

Aklına ilk gelen Oracabeza'ya gitmek oldu. Fakat ya Ferenczi de böyle bir fırsat bekliyorsa?

Montego Bay'a sadece on iki mil kalmıştı.

Arabayı kentin bulunduğu yöne doğru çevirdi. Oradan Oracabeza'yı görebiliyordu. Gemi hâlâ limandaydı. Yükleme iş bitmişti. Güvertede hiç hareket yoktu.

Malko saatine baktı: iki buçuktu.

Malko korkunç bir kâbusla uyandı. Yanoş Ferenczi elindeki otomatik tabancayı ona doğrultmuştu. Tam Ferenczi tetiğe basacakken, Malko sıçrayarak doğruldu. Gerçeğe dönebilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Pencereye yaklaşıp denize baktı.

Uzaktan siyah bir duman yükseliyordu, Malko dikkat edince bunun bir gemi olduğunu farkettiler.

Çabucak giyinip limana koştu. Malko, otele geldikten az sonra, Oracabeza'da bir patlama olduğunu öğrendi. Son derece gelişmiş Japon yapısı küçük bomba işini iyi yapmıştı.

Bu kez Yanoş Ferenczi kazanmıştı. Artık Rudi Guern'in cesedini ancak köpekbalıklarının midesinde arayabilirdi. Malko limandan ayrıldı. Uçağı bir buçuk saat sonra kalkacaktı.

XV. BÖLÜM

Havaalanındaki memur, Malko pasaportunu uzattıktan sonra, uzun uzun önündeki defterin yapraklarını karıştırdı. Sonra pasaportu geri vereceği yerde, ahizeyi kaldırıp, dahili bir numara çevirdi.

— Bili orada mı? diye sordu. Söyleyin buraya gelsin.

Pasaportu geri vermeden Malko'ya döndü.

— Biraz bekleyebilir misiniz bayım? Basit bir kontrol gerekiyor.

Malko denileni yaptı., Bu pek hoşuna gitmemişti, fakat aynı türden sorunlarla daha önce de karşılaşmıştı. Bir karara varması için sadece birkaç saat zamanı vardı: ihanet etmek ya da etmemek. Uzun süre beklemesi gerekmedi. Bronz tenli bir adam, elini uzatarak ona doğru geliyordu.

— Bili Leyden. Sizin için bir mesaj aldım. Lütfen beni izler misiniz?

Az sonra Bili Leyden'in bürosundaydı. Kapının üzerinde "FBI" yazıyordu. Genç adam ona telefonu işaret etti.

— Washington'dan Frank Thorpe'u aramanız gerekiyor. ABD'ye döner dönmez onunla konuşmanızı istedi.

Malko CIA'nın numarasını çevirdi. Biraz endişelenmişti. Bu acele pek iyiye işaret değildi. Telefonu Thorpe'un sekreteri açtı, sonra da patronunu bağladı.

— Neredeydiniz? diye sordu planlama şefi

acı bir ses tonuyla.

Böyle davranmak pek adeti değildi.

— Avrupa'daydım, diye cevap verdi Malko. Mektubumu aldınız mı?

Kısa bir sessizlik oldu.

— Evet. Fakat bu konu üzerinde sizinle konuşmak isterdim. Seyahatiniz hakkında. Sanırım Yunanistan'daydınız.

Malko iç geçirdi:

— Anlıyorum. Anlattığımda, hikâyeme inanmakta zorluk çekeceksiniz...

Frank Thorpe öksürdü.

— Gitmeye niyetiniz yok, değil mi?

Malko acı bir sesle cevapladı:

— Merak etmeyin, öyle bir niyetim yok. Mezarım burada olacak.

Öteki sıçradı.

— Ne demek istiyorsunuz?

— Her şeyi anlatacağım. Şimdi çok yorgunum. Yarın Washington'da görüşürüz.

Telefonu kapatıp, konuşmanın bir kelimesini bile kaçırmayan Bili Leyden'e döndü.

— Herhalde beni gözaltında tutmak için emir almışsınızdır.

Genç FBI ajanı, bir anda kızardı. Üniversiteden daha yeni mezun olmuş, casusların sertliklerle dolu dünyasına henüz alışmamıştı.

— Şey... hayır.

— Arabanız var mı?

— Evet.

— Güzel. Bir iyilik yapıp beni evime bırakır mısınız? Böylece içiniz de rahatlar. Taconitz Parkway'dan altmış mil ileride Poughkeepsie' de oturuyorum.

On beş dakika sonra Malko'nun valizini

alıp, FBI'a ait gri Ford ile yola çıkmışlardı. İki de konuşmuyordu. Malko düşünceye daldığından Bili ise sıkılganlığından ağzını açmıyordu.

Malko bu kez üç ateş arasında kalmıştı. Rudi Guern artık gerçekten ölmüştü. Onun masum olduğunu ispatlayacak tek kişi Sabrina'ydı. O da şimdi dünyanın öbür ucunda olmalıydı. Onu bir bulabilseydi!

Eve ancak üç saat sonra varabildiler.

— Siz gidip yatabilirsiniz, dedi Malko Bili Leyden'e. İçiniz rahat olsun. Yarın Washington'a birlikte gideceğiz. Şehirde bir sürü güzel otel var.

Genç adam tereddüt etti. Profesyonelce düşününce villanın önünde kalması gerektiğini söylemek istiyordu. Fakat Malko samimi görünüyordu. Üstelik arabada uyumak fikri de pek cazip gelmemişti. Malko neşeli bir sesle onun karar vermesine yardımcı oldu.

— Korkmayın, kaçmayacağım.

Bili Leyden arabayı döndürüp yola koyulduktan sonra, Malko kapıyı açıp, karanlık hole girdi.

Yaptığı ilk iş, bütün odaları dikkatle aramak oldu. Hiçbir şeye - dokunulmamıştı. Arabasının kaputunu açıp, gaz teline birinin küçük bir patlayıcı bağlayıp bağlamadığını kontrol etti.

Hiçbir şey yoktu.

Kapının zili sessizliği bozduğunda, bardağına votka koymakta meşguldü.

Tabancasını kemerine yerleştirip, villanın arkasındaki terasa geti. Oradan da sessizce bahçeye atladı. Gelen komşusu bayan Astor'du.

Elinde bir paket vardı. Malko hemen geldiği yoldan geri dönüp, kapıyı açtı. Malko, ağzını yayarak gülümseyen bu iriyarı kadını içeri davet etti. Kocasını New York'ta çalıştığından, bütün gün sıkıntıdan patlıyordu.

— İşte mektuplarınız, dedi. Ziyaretinize kimse gelmedi. Yalnız iki adam uğradı, fakat sizin için olduğunu sanmıyorum.

— İki adam mı?

Acaba FBI kendisi hakkında bir soruşturma mı yapmıştı?

Bayan Astor, Malko'nun ilgisinden yararlanıp bir koltuğa oturdu. Böylece on dakika bile olsa, sıkıntısını biraz hafifletirdi.

— Geleli üç gün oldu. Kibar insanlardı. Buralarda bir villa satın almak istiyorlarmış. Galiba sizinki hoşlarına gitti. Fakat sizin satmaya niyetiniz yok, değil mi?

— Hayır, dedi Malko. votkasından bir yudum alarak. O adamlar nasıl insanlardı?

Bayan Astor gözlerini kurnazca kıstı.

— Bunun sizi ilgilendireceğini biliyordum. Sanırım yabancıydılar. Aksanlarından anladım. İçlerinden biri iriyarıydı ve Hintlilere benziyordu. Diğerleri sarışın, mavi gözlü, bıyıklıydı. Mutlaka iskandinavyalıdır. Fakat çok merak ediyorum, eğer...

Malko artık komşusunun anlattıklarını dinlemiyordu. Belleğinde, Almanya'daki karnavalda gitar çalan adamlar canlanmıştı. Buraya gelenlerin İsraililer olduğuna emindi. Demek ki izini bulmuşlardı. Sadece şöyle bir bakmak niyetinde değilse, tekrar gelecekleri kesindi. Isak Kulkin de öldükten sonra, onun anlatacaklarına asla inanmazlardı.

Kalkıp bardağını masaya bıraktı.

— Teşekkürler, bayan Astor. Biraz dinlensem iyi olur.

On dakika sonra telefon çaldığında yalnızdı. Ahizeyi kaldırmadan önce bir süre bekledi.

— Sonunda geldiniz.

Bu Yanoş Ferenczi'nin kuru sesiydi. Tuzak her yandan kapanmaya başlamıştı.

— Sizin için iyi haberlerim var, dedi Malko alayla.

Ferenczi soğuk soğuk güldü.

— Sonunda aklınız başınıza geldi demek!

— israilliler izimi buldular, dedi Malko. En iyimser tahminle, benim için iyi niyetler beslemediklerini söyleyebilirim. Yani, benim aradıkları adam olmadığımı gösteren delilleri vermenin tam zamanı. Yoksa o güzel planınız suya düşecek.

—Aptal, diye bağırdı Ferenczi. Öldürecekler sizi? Öldürecekler!

Malko telefonu kapattı. Sonra bardağına tekrar votka doldurdu. Ferenczi asla boyun eğmezdi. Tek şansı Sabrina'ydı. Belki de işe onu aramakla başlaması gerekiyordu. Fakat onu bulmak da olanaksız gibi görünüyordu. Acaba neredeydi?

Yaşadığı kâbusu, Sabrina'yla ilk karşılaşmasından başlayarak aklından geçirdi. Şaşırtıcı belleği her şeyi sırasıyla hatırlamasına yardımcı oluyordu. Pavel Andropov'la yaptığı konuşma, sonra da New York'a gidişi gözünün önünde canlandı. Pavel Andropov, takma adının Martin olduğunu söylemişti.

Martin, adamın görünüşünü bir kez daha aklından geçirdi. En ufak bir ayrıntıyı bile

atlamamaya dikkat ediyordu. Birden beyninde bir ışık yandı.

Rusun giysilerini hatırladı. Üzerindekiler bir Amerikalının giydiği türden değildi. O garip desenli kumaştan pantolonu, kocaman, kahverengi fötr şapkası ve üzerinden dökülen ceketiyle dikkat çekmesine olanak yoktu.

Demek ki "Martin" bir kaçak değildi. ABD de resmi bir görevle bulunuyordu. Büyük bir olasılıkla da New York'taydı.

Rus Konsolosluğu'nun New York'da iki kuruluşu vardı? Bunlardan Amtorg, bir ticaret ajansıydı. Az bir personeli vardı ve çoğu da Birleşmiş Devletler'de görevliydi. Malko Tass Ajansı üzerinde pek durmadı. Tass, her zaman gerçek gazeteciler kullanırdı, hepsi de KGB için bilgi toplarlardı.

Ve eğer Pavel Andropov'u bulabilirse, Sabrina'ya da ulaşabilirdi.

Bu yüzden tek bir çare kalıyordu: ortadan kaybolup, New York'ta saklanmak ve Martin'i aramak *i* On altı milyon nüfusu olan bir şehirde, saklanması daha kolay olurdu.

Aslında seçme şansı da yoktu. Durumu pasif kalmasını değil, mücadele etmesini gerektiriyordu.

Henüz açmadığı valizini tekrar aldı. Neyseki yanında hâlâ nakit parası vardı.

• •

Bovery, Manhattan'ın aşağı taraflarında 3. ve 4. Avenue'nün birleştiği yerde başlayıp Polonez Mahallesi'ne çıkan Kanal Caddesi'ne kadar devam ediyordu. Bowery'de ırkçılık yoktu. Her renkten serseri, yankesici, ve

ahişeye rastlamak mümkündü. İnsanlar birkaç um fazla yaşayabilmek için birbirlerini öldürlerdi.

Malko arabasını 42. Sokak'ta bırakmış, Bowery'e yürüyerek gelmişti. Sadece valizini yanına almıştı.

Kimse onu burada aramayı akıl etmezdi. Böylece ıssız bir adadaymış gibi güven içinde olurdu.

Zaman zaman yanından geçen gölgeler, cebindekilerin, bir şişe ya da bıçak darbesine değip değmeyeceğini hesaplıyor olmalıydılar. Buradakiler yirmi beş sent için bile adam öldürebilirlerdi. Boveries Follies'in önünde durdu. Bu da diğerleri gibi bir müzikhöldü. İçerideki kızlar elli, altmış yaşları arasında değişiyordu. İnsanın baktıkça midesi bulanıyordu.

İçeriden bir tip fırlayıp, bir "yolculuk" yapmak isteyip istemediğini sordu. Malko anlamamazlığa geldi. Bowery'de her şey tehlikeliydi. 4. Sokak'ın köşesinde, Stanton adlı, diğerlerinden daha az pis bir otel vardı. Malko beyaz "gömleği görülmesin diye, pardösüsünün yakasını kaldırıp, kravatını çıkarttıktan sonra içeri girdi. Tezgahın arkasındaki kolu dövme adam, onu görünce yılışık yılışık güldü.

— Oda mı istiyorsunuz?

— Evet.

— İki dolar.

Malko cebinden biraz bozukluk çıkardı. Tedbirli olmalıydı. Adamın bakışları bir anda aydınlandı. Eğildiğinde, Malko leş gibi kokan nefesini duydu.

— Biraz eğlenmek ister misiniz?

— Hayır, dedi Malko kuru bir sesle. Yorgunum.

Adam suratını buruşturup, ona doldurması için bir fiş uzattı. Malko adının Jim Jones olduğunu ve Buffalo'dan geldiğini yazarak anahtarını aldı.

— Birinci kat, 6 numara. Eğer fikrinizi değiştirirseniz, ben altıya kadar buradayım.

Odaların dörtte üçü kumarbazlarla, uyuşturucu kullananlarla ya da kanun kaçaklarıyla doluydu. Burada her türlü uyuşturucu bulmak mümkündü.

Malko'nun odası pek Hilton'la kıyaslanacak gibi değildi. Duvar kâğıtları yer yer yırtılmıştı. Çarşaf ise ancak başkan seçimlerinde değiştiriliyor olmalıydı. Lavabodan yükselen koku insanın midesini bulandırıyordu.

**

67. Doğu Sokağı'ndaki 136 numaralı bina, dört katlı, küçük balkonlu bir yapıydı. Kapısında ne bir bayrak, ne de başka bir işaret vardı. Fakat ABD'de devamlı görevi olan bütün Ruslar burada otururlardı. Böylece kapitalizmin lüks şartlarından olabildiğince uzaklaşmaya çalışırlardı.

Malko 67. Sokak ile Park Caddesi'nin birleştiği köşeye yakın yerde Fakon marka arabasında oturmuş dikiz aynasından, 136 numaranın girişini gözlüyordu. Tedbirli davranarak, yanma bira ve sandviç de almıştı. 67. Sokak tek yönlüydü. Martin arabayla çıksa bile, onu izleyebilirdi.

Sırtı ter içinde kalmıştı. Son kozunuf

oyunuyordu. CIA'ya gitmeden önce kırk sekiz saati daha vardı.

Zaman çok yavaş geçiyordu. İki saat içinde binadan on beş kişi çıkmıştı. Hiçbirinin arabası yoktu. Hepsi metro istasyonuna doğru yürüyüp uzaklaşmışlardı.

Saat on bir olunca, Malko biraz kımıldanmaya karar verdi. Arabanın içinde çok fazla kalırsa, dikkat çekebilirdi. Yolun köşesindeki kafeteryada yemek yiyecekmiş gibi, arabasını Park Caddesi'ne park etti. Evde başka hareket olmamıştı. Ruslar sabah işe gidip, akşam dönüyor olmalıydılar. Malko yemek saatinde tekrar gelmeye karar verdi. Bu bölge FBI'ın gözetiminde olabilirdi. Koyu renk gözlüklerine rağmen dikkat çekebilirdi.

Bir süre Central Park'a doğru. yi rüdü. Sonra yorulup, tekrar eski yerini aldı.

öğleden sonra zaman çabuk geçti. Saat altıya doğru, Rus görevliler, okuldan dönen çocuklar gibi, uslu uslu evlerine girmeye başladılar. Malko, orada daha fazla beklemenin anlamsız olduğunu düşünerek otele döndü.

Ertesi gün yağmur yağıyordu. Gün yine aynı yavaşlıkta geçti. Artık evin her taşını ezber biliyordu.

Yemek yemek için yine aytü kafeteryaya girdi. Garson bile onun ümitsiz halini görünce, iş arayıp aramadığını sordu.

Saat dört olduğunda, içinde gidip zili çalmak ve Pavel Andropov'u sormak için büyük bir istek duydu. Hâlâ bir şey elde edememişti.

Artık ümidi iyice kırılmıştı. Ya yanlış bir tahminde bulunmuştu, ya da Pavel Andropov şehirde değildi. O sokakta bir gün daha

geçireceğini düşündükçe, midesi bulanıyordu. Ertesi gün yerini değiştirip, Amtorg'un karşısında beklemeye karar verdi. Orada Andropov'u bulması çok daha zayıf bir olasılıktı, fakat bulunduğu yerde...

Kendi kendine cesaret vermek için, ortahalli turistlerin kaldığı 7. Cadde'deki Sheraton Inn'de gecelemeğe karar verdi. En azından daha temiz bir yerdi. Malko ilk kez morali düzgün olarak uyandı. Hâlâ ince ince yağmur yağıyordu.

Rehberden, Amtorg'un Broadway ile 6. Cadde arasındaki 30. Sokak'ta olduğunu öğrendi. O bölge konfeksiyoncular ve depolarla doluydu. Burada daha az göze batardı.

Amtorg'u bulması kolay olmadı. Binanın üzerinde Rus kuruluşu olduğunu gösteren en ufak bir yazı bile yoktu. Kamyonlar sokak boyunca yük alıp, indiriyorlardı ve arabasıyla biraz uzakta duran Malko hiç dikkat çekmiyordu.

Fakat bu binada hareket çok daha yoğun olduğundan, gözlemek daha zordu. Öğleden az önce, Malko siyah gözlüklü, beyaz pardösülü, gümüşten bir diş takmış, iriyarı bir kızla çarpıştı. Kız bir süre etrafında gezinip, en sonunda baklayı ağzından çıkarttı:

— Eğer gelmek istersen, evim pek uzakta değil. Sadece on dolar.

Sonunda bir kamyoncuyla uzaklaştı. Etrafta binayı gözleyebileceği bir tek lokanta bile yoktu ve Malko'nun midesi kazınmaya başlamıştı.

Az sonra açlığını unutturacak bir şey gördü. Martin bir taksiden iniyordu. Aynı hatırladığı gibi, soğuk ve sert gözleri, üzerine en az iki

beden büyük gelen takım elbisesi ve eski şapkası vardı. Malko iki kamyonun arasına gizlenmişti. Sevinçten çılgılık atmamak için kendini zor tutuyordu. Önce aklından Frank Thorpe'a haber vermek geçti. Sonra düşününce Thorpe'un aldırış bile etmeyeceğini anladı. Kendisinin halletmesi çok daha iyi olacaktı.

Broadvay'e koşup, bir hamburgeri ve bir şişe birayı aceleyle midesine indirdi. Sonra tekrar eski yerine döndü.

Saat dörde doğru gri, küçük bir Chevelle gördü. Direksiyondaki Martin'di ve arabada yalnızdı. Malko hemen arabasına atlayıp, Rus'u kırmızı ışıkta yakaladı. Sonra New York'ta garip bir takip başladı. Martin sağa, 36. Sokak'a saptı. Doğuya doğru gidiyordu. Böylece Manhattan'ı boydan boya geçmiş oldular. Martin hemen ardından Queen's Midtown Tüneli'ne girdi. Doğu Nehri'ne saptıklarında etrafta araba satıcılarının, süpermarketlerin ve Queens's benzin istasyonlarının oluşturduğu bir görüntü belirdi.

Malko önce onun La Guardia havaalanına gideceğini sandı. Fakat Martin Woodside Yolu'na geldiğinde, arabasını yavaşlattı. Sanki bir şey arıyor gibiydi. Ucuz butikleriyle, büyük park alanlarıyla, burası New York'un en hüzün verici ve en eski mahallelerinden biriydi.

Malko'nun önündeki küçük Cehevelle şimdi daha yavaş ilerliyordu. Sonra 37. ve 38. Caddeler arasında durdu. Yüz metre ileride Long Island demiryolu köprüsü, yağmur yüzünden, ancak hayal meyal seçiliyordu. Malko da arabasını, bozuk bir römorkun arkasında durdurdu.

Martin arabadan inmişti. Yavaşça köprüye doğru yürüdü, sonra geri döndü, bir an çöp bidonlarının arkasında kayboldu ve tekrar görüldü. Elleri hep ceplerindeydi. Sanki birini arıyor gibiydi.

Bu durum beş dakika kadar devam etti. Sonra bir trenin sesi duyuldu. Tren Rus için bir işaretmiş gibi, koşarak arabasına doğru gitti. Arkasına bakmadan, hareket etti ve bir yarım daire çizip geldiği yönden geri döndü. Malko adamın hızı karşısında, ancak kamyonun arkasına saklanacak kadar zaman bulabilmişti. Eğer çıkıp da arabasına binerse, Martin onu görebilirdi.

Onun ardından Malko da köprüye doğru yürüdü. Hâlâ kimseler görünmüyordu. Ara sıra bir kamyon ya da otobüs, çamurlu suları etrafa sıçratarak gidiyordu.

Martin buraya neden gelmişti? Malko da az sonra onun yaptıklarını tekrarladı. Acaba birisi kararlaştırılan randevuya mı gelmemişti? Fakat Martin o kadar uzun bir süre de beklememişti.

Şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırılmış bir haldeyken, başının üzerinden bir tren geçti. O küçük, yassı, sigara paketi büyüklüğündeki, metal kirişe tutturulmuş kutuyu da ancak o zaman farkedebildi.

Kutu ayaklarının dibine düşünce, Malko eğilip, onu yerden aldı. Oldukça hafifti ve içinde bazı kağıtlar saklanıyor olmalıydı. Görünüşe göre, orada pek uzun süre kalmamıştı. Çünkü hâlâ tertemizdi. Malko tam kutuyu açacaktı ki, aklına bir şey geldi. Martin bunu oraya bıraktıysa, mutlaka biri gelip alacaktı.

Kutuyu tekrar yerine yerleştirdi. Sonra

köprüden uzaklaşıp yamaca tırmandı. Arabasına da gidebilirdi, fakat orada hemen farkedilirdi.

Aradan bir saat geçtiği halde, hâlâ bir şey olmamıştı. Yağmur, paltosunun içine işlemeye başlamıştı. Rüzgar kuvvetlenmişti. Her tren geçişinde, yüzüne soğuk ve pis bir şamar yemiş gibi oluyordu.

Yavaş yavaş keyfi kaçmaya başlamıştı. Kutuyu alacak olan kişi, geceyi ya da ertesi günü de bekliyor olabiliyordu.

Köprü'nün altından New York tarafından gelen bir araba geçti. Malko eğildi. Sanki araba oraya yaklaşırken yavaşlamıştı. Fakat araba Jamaika denilen zenci mahallesine doğru yoluna devam etti. Bu küçük, beyaz, radyo anteni kırılmış bir Corvair'di. Camlardaki buğu içerisinin görünmesini engelliyordu. Az sonra araba gözden kayboldu, fakat birkaç dakika sonra tekrar görüldü.

Malko, ön camdan içeride bir kadın olduğunu görece kadar zaman buldu ve hemen geri çekildi. Araba köprüde durdu. Bir kapı sesi duyuldu ve hemen ardından da, Corvair köprü'nün öteki tarafına geçerek, New York'a doğru devam etti.

Malko tedbiri bir tarafa bırakarak, yuvarlana yuvarlana aşağı indi. Bir saniye, kutunun artık yerinde olmadığını farketmesi için yetti. Corvair çoktan uzaklaşmıştı. Malko deli gibi arabasına atlayıp, Corvair'in izini kaybetmeye çalıştı. Mantıklı düşünülecek olursa, onu Woodbine Caddesi'nde yakalayabilirdi. Tabii şoförü dikkatliyse ve Queens'in dar sokaklarına sapsaydı.

Neyseki trafik yoğun değildi. Küçük, beyaz arabaya ancak üçüncü ışıklarda yetişebildi. Malko yavaşlayıp, öbür arabayla arasında mesafe bıraktı. Bir tedbirsizlik yapmanın sırası değildi. Belki de arabayı kullanan kadın Sabrina'ydı. Yüzünü daha görememişti.

Çjuen's Midtown Tüneli her zaman olduğu gibi kamyonlarla tıkanmıştı. Corvair bir kamyonetin önünden sıyrılmayı başardı ve Malko, kalbi biraz sıkışarak, onu gözden kaybetti. Onu bir kaybederse, her şeye baştan başlaması gerekirdi. Fakat sıra düzenli bir şekilde ilerliyordu. Az sonra o da geçiş ücretini ödeyip tünele girdi. Corvair bir kamyonun önündeydi.

Tünelden çıkınca, Corvair önce sola saptı, sonra 36. Cadde'ye girerek, Birleşmiş Milletler binasının önünden geçti. Malko tetikteydi. Kadın her an bir garaja girebilirdi. O zaman, onu izlemesi zorlaşırdı. Yağmur hâlâ sağanak halinde devam ediyordu.

Corvair yavaşlayıp, 1. Cadde'ye sağa sapıp 52. Sokak'a girdi. Malko da arkasından.

Corvair yüz metre ileride park etmişti. Neyseki yağmur altında koşan kadını farkedecek kadar zamanı oldu. Kadın dev kılıklı bir kapıcıyı geçerek, içeri girdi.

Malko hemen arabasını Corvair'in arkasına bırakarak, lüks binanın girişine koştu.

Corvair'in şoförünün arkası dönüktü ve sırtında beyaz bir yağmurluk vardı. Malko kadının yalnızca bacaklarına bakabilirdi ve bakar bakmaz da, şaşkınlıktan küçük dilini yutacakmış gibi oldu. Aptalca bir şeydi belki, ; fakat bu kadar mükemmel bacakları olan bir

tek kız tanıyordu. O da Sabrina'ydı.

Kadının bir kutudan mektupları aldığını ve koridorun solunda gözden kaybolduğunu gördü. Bir kez bile önden ya da profilden görebilmesi mümkün olmamıştı.

Falcon'a bindi. 52. Sokak, yüz metre ileride sona eriyordu. Burası güzel bir mahalleydi. Malko arabasını bırakarak, yürüye yürüye geri döndü. 425 numaranın giriş kapısına uzanan, küçük yola girdi. New York'ta, bu tür binalarda, sizi tanımadıkça içeri bırakmazlardı. Ev sahipleri, sabah akşam korunmak için çok büyük paralar öderlerdi. Buralarda ne seyyar satıcılara, ne de dilencilere rastlanırdı.

Malko doğruca kapıcının bürosuna gitti. Adam elini kasketine götürerek selam verdi. Malko'nun ölçülü hareket etmesi, adamı nazik olmaya itmişti.

— Birini mi arıyorsunuz?

— Bay Julien Bach'ı.

Adam çabucak masasının üzerindeki listeye baktı ve başını salladı.

— Üzgünüm, fakat burada böyle biri oturmuyor.

— Ya! dedi Malko. O zaman 423 numarada olmalı, özür dilerim.

Kapıcı şüpheli bakışlarla onun uzaklaşmasını izledi. Bilgi almaya gelen yabancılardan hoşlanmazdı. Malko'nun istediğini öğrenecek kadar zamanı olmuştu. Yabancı kadının posta kutusunun üzerinde daire numarası yazılıydı. 2B. Binanın iç tarafında bir bahçesi datof olduğunu da görmüştü.. Oradaki duvarlarda yangın merdivenleri de vardı. Bu ayrıntı köt*: bir anında işine yarayabilirdi.

XVI. BÖLÜM

Bu oydu. Sabrina'ydı.

Kızıl saçlarıyla çevrili yüzünde, hâlâ aynı masum ifade vardı. Yarı aralık dudaklarından, inci gibi dişleri görünüyordu.

Sabrina acele adımlarla 1. Cadde'ye saptı ve bir çiçekçi dükkânının önünde durdu. Yaya kaldırımları kalabalık olduğundan, Malko görülme tehlikesi içinde değildi.

Sabrina'nın gittiği yer 3. Cadde'ydi. Tony'e gidiyordu. Tony, süpermarketlerle hâlâ mücadele ederek ayakta durmayı başaran, küçük bir bakkaldı. Malko, Sabrina'nın Tony'den bir torba dolusu yiyecek satın aldığını ve onunla eski bir dostuymuş gibi gevezelik ettiğini gördü. Demek ki bu mahallede uzun süredir oturuyordu.

Sabrina dükkândan çıktı. Bakışları bir an Malko'nun sırtına takıldı, fakat daha sonra başını çevirdi.

Genç kadın bir taksi çevirip bindi. Araba batıya 58. Sokak'a doğru döndü. Satın aldıklarını Tony'de bırakmıştı.

Taksi gözden kaybolur kaybolmaz, Malko hızlı adımlarla 425 numaranın önüne geldi. Kapıcı, girişin önünde dolaşıyordu. Malko, Sabrina'nın hangi isimle o binada kaldığını bilmiyordu..

Bir saniye içinde planını yaptı. Acele etmeden kapının önünde, bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir yandan da sabırsızca

saatine bakıyordu.

Beş dakika sonra kapıcıya yaklaşır, cebinden bir beş dolarlık çıkarttı:

— Bir hanımı bekliyorum. Az sonra aşağı iner. Lütfen bana bir taksi çağırır mısınız? Arkadaşımı kaçırmak istemiyorum da.

Adam elini kasketine götürdü. Parayı cüzdanına çoktan yerleştirmişti. Koşarak sokağın köşesine doğru uzaklaştı. Malko'nun fazla zamanı yoktu: Bu saatte her yer boş taksi dolu oluyordu. Hemen girişe daldı. Daire numarası hep aklındaydı: 2B.

Asansöre girip, ikinci katın düğmesine bastı. 2B'nin kapısını kolaylıkla buldu. Asansörden çıkınca sol taraftaydı. Tabii kapı kapalıydı. Fakat hemen yan tarafta merdivenlere açılan bir kapı vardı. Malko iki kat aşağı inip, bahçeye çıktı, iki metre yukarıda 2B'ye uzanan yangın merdiveni vardı.

— Görünürde kimse yoktu.

Bütün gücüyle sıçrayıp, merdivene tutundu ve basamakları tırmandı, ikinci katın penceresi kapalıydı. Düşünmenin zamanı değildi. Bir dirsek darbesiyle camı kırdı. Şangırtı, şehrin gürültüsüne karıştığından duyulmadı. Kapıcı dışarıda, o cömert müşterinin nereye kaybolduğunu merak ediyor olmalıydı...

Tokmağı çevirip, içeri girdi ve kırık camı saklamak için, perdeyi çekti. Kapıcı merak edip, onu aramaya çıksa bile, 110 daireyi dolaşması zaman alırdı,

Malko'nun bulunduğu yer mutfaktı. Lavaboda yeni yıkanmış iki tabak, kurumaya bırakılmıştı, ilginç bir şey bulamadan etrafa bakındı. Sonra yavaşça kapının kolunu aşağı

indirdi. Oda karanlıktı. Tam el yordamıyla elektrik düğmesini arıyordu ki, bir ses duyarak olduğu yere çakılıp kaldı.

— Hoşgeldiniz, Herr Linge. Lütfen kırıdamayınız.

Bir anda üç lamba birden yanmıştı.

Yüzbaşı Andropov ve Yanoş Ferenczi bir kanepede oturuyordu. Ferenczi'nin silahı yoktu, fakat Andropov elinde siyah,otomatik bir tabanca tutuyordu.

— Size sürpriz oldu, değil mi? diye sordu Ferenczi çatlak bir sesle. Gelmekte geciktiniz. Sizi bekliyorduk. Bizim binaların etrafında dolaştığınızı hemen farkettilik.

Alaylı bir gülüşle devam etti:

— Güzel Sabrina'nızı görmek için o kadar hevesliydim ki...

Malko'nun beyni bir anda boşaldı. Onca çaba bunun için miydi? Daha fazla dayanamayarak, bir iskemleyle çöktü:

T— Pekâlâ, siz kazandınız!

Yanoş Ferenczi elini saçlarının arasından geçirdi. Sıkılmışa benziyordu. Dudaklarını zorlukla oynatabildi.

— Hayır. Sizi ortadan kaldırmak zorundayız. Çok şey biliyorsunuz ve güvenilir biri değilsiniz...

— Beni burada mı vuracaksınız?

Yanoş Ferenczi pek güven vermeyen bir şekilde gülümsedi.

—Jamaika Bay'da. Orada, hâlâ yeterince pislik var..Sizi orada on yıldan önce bulamazlar. Bir saate kadar gidiyoruz...

Malko bu kez bir titremeye kapıldı. Adam ciddi konuşuyordu. Pavel Andropov ahizeyi

kaldırdı ve Rusça bir konuşma yaptı. Telefonu kapattıktan sonra, bir süre kimse konuşmadı. Sonra Malko sordu:

— Madem öleceğim, öğrenmek istediğim bir şey var: o hileli fotoğrafları nasıl hazırladınız?

Pavel Andropov bir kahkaha patlattı:

— İyi fikirdi, değil mi?

Kalkıp bir çekmeceyi açtı. İçinden aldığı j›arıp şeyi basit bir hareketle açıp, yüzüne koydu. Malko hayretle gözlerini açtı: bu kendi yüzüydü.

Rus bir kahkaha daha atıp, elindekini ona attı.

Bu incecik kauçuktan yapılmış, insan derisinin renginde, soğuk ve yumuşak bir maskeydi.

— Teknik servisimizin bir buluşu, diye anlattı gururla Martin, insan derisi kolaylıkla taklit edilebiliyor ve fotoğraf çekilebiliyor. Gerçeğinden ayırmak olanaksız...

— Peki yüz hatlarımı nasıl taklitedebildiniz?

— Küçük güvercinimiz sayesinde. O kadar derin uyuyordunuz ki, dostum... Uykuda, onun yüzünüzü bununla kapladığını duydunuz bile. Hepsi sadece birkaç dakika sürdü. Sonra elde edilen şekilleri birleştirmek zor olmadı.

— Gidelim, dedi Ferenczi ayağa kalkarak.

Görünüşe göre arkadaşının gevezeliklerinden pek hoşlanmıyordu.

Malko uysallıkla yerinden kalktı. Şimdilik itaat etmekten başka çaresi yoktu. Hâlâ bu adamların onu öldüreceklerinden emin değildi.

Üç -adam asansöre zorlukla sıkıştılar. Aşağıda kimseyle karşılaşmadılar. Kapıcı de-

ğişmişti ve yeni gelen onları saygıyla selamladı. Malko'nun son şansı da kayboluyordu.

Kapıda onları, büyük bir Ford bekliyordu. Andropov Malko'yu içeri itti. Arkada yabancı biri oturuyordu. Şoförün yüzü ifadesizdi. Hiç konuşmadan hareket etti. 2. Cadde'ye geldiklerinde Malko'nun yanındaki adam cebinden **ceD** kitabı gibi bir şey çıkarttı ve kulağından sarkan pembe bir kabloya bağladı. Sanki sağirlara mahsus bir kulaklık takmış gibiydi. Az sonra cızırtı duyuldu ve hemen arkasından Rusça bir konuşma başladı. Adam dinledi ve sadece:

— Da, demekle yetindi.

Sonra telsizini yerleştirdi. Malko, acınacak halde olmasına rağmen, gülmekten kendini alamadı. New York'un göbeğinde Rus casusları birbirleriyle haberleşiyorlardı ve burunlarının dibindeki FBI'ın haberi olmuyordu.

Yakın mesafede etkili olan bu küçük telsiz KGB'nin yeni bir buluşu olmalıydı. Ayaklarının dibinde de garip bir fotokopi makinesi vardı. Yan taraftaki siyah kutunun ise ne işe yaradığını anlayamadı. Masum görünüşlü Ford gezici bir KGB laboratuvarı gibiydi.

Birleşmiş Milletler binasının önünden geçip, Queen's Midtown Tüneli'ne daldılar'. Bu arada Malko bir şey daha keşfetti. Kapıların hepsi şoförün kontrolündeydi... Tünele girdikten sonra ancak adım adım ilerleyebilirdi. Pavel Andropov sinirli görünüyordu. Birçok kez dönüp, arka cama doğru, endişeli bakışlar fırlatıyordu. Sonunda cebinden yassı bir votka şişesi çıkarıp, koca bir yudum aldı.

XVIII. BÖLÜM

Çavuş Al Moore'un morali hiç de iyi değildi. Bağlı bulunduğu karakoldaki altı adam hastaydı ve fazladan tek bir dolar bile almadan günde on iki saat çalışmak zorunda kalıyordu. Bu yüzden de hırsını müşteriden çıkarıyordu. Kurbanlarının bir anda altüst olan suratları için biraz rahatlatıyordu.

Ne yazıkki Queen's Midtown Tüneli'nin çıkışı, fazla konuşmaya fırsat vermiyordu. Zavallı sürücüler, zaten saatte on kilometreyle giderek, uzun kuyruktan çıktuktan sonra, bir de kendisini çekmek zorunda kalıyorlardı. Memur Al Moore obur bir gözle arabaların önünden geçmesini bekliyordu.

Sonunda gözlerinde bir ışık yandı ve doğruldu.

Yeşil renkli bir Ford yirmi beş senti ödedikten sonra, tekrar hareket etmek üzereydi ki, Al Moore'un işaretiyle durmak zorunda kaldı. Hâlâ açık olan pencereden içeriye doğru eğildi.

— Bu da ne? dedi en kaba sesiyle.

Parmağıyla şoförün yanındaki içki şişesini gösteriyordu.

Al Moore bir doksan boyundaydı, iri görünüşüne bir de belindeki 45'lik eklenince, oldukça etkili bir izlenim bırakıyordu.

Pavel Andropov kekeleydi:

— Bir şey değil. Cebimde duruyordu. Rahatsız ettiği için çıkarıp oraya koydum.

Al Moore kolunu uzatıp, şişeyi aldı ve

içkinin bulunduğu hizaya parmağını koydu.

— Demek rahatsız ediyordu? New York'ta araba kullanırken alkol kullanmanın yasak olduğunu bilmiyor musunuz? Haydi bakalım, ikiniz de kâğıtlarınızı verin.

Şoför Pavel Andropov'a baktı. Adam korkudan deliye dönmüştü. Daha genç olan, başka bir polis, gelip kaputun üzerine yerleşti. On metre ileride, içinde dört polis olan bir araba vardı. Hepsinin gözü üzerlerindediydi.

— Ehliyetiniz, diye tekrar etti Al Moore, daha kuru bir sesle.

Yanoş Ferenczi, Pavel Andropov'a alçak sesle bir şeyler söyledi. Andropov cebinden yavaşça cüzdanını çıkardı. Malko polisi izliyor, bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Fakat adam, içerideki yolculara şimdilik dikkat etmiyordu.

İş, on beş dolarlık bir cezayla hallolacağı benzerdi. Birden aklına bir fikir geldi: Yılışık bir sesle bağırdı:

— Bu salağa mı göstereceksin ehliyetini? Yo... Gidelim buradan. Aynasızlardan hiç hoşlanmam.

Malko bir an polisin gözlerinin, yuvalarından fırlayacağını zannetti. Eli içgüdüsel olarak 45'liğine uzandı.

— Ya! Demek küçük bir kurnaz var! Haydi, hepiniz dışarı...

Arabanın içindeki gerilim dayanılmaz bir hal almıştı. Malko, Yanoş Ferenczi'nin tepkisini bekliyordu. Geçen her an, şansını biraz daha arttırıyordu. Polis bir adım geri çekildi ve silahına davrandı. Neler olduğunu gören, diğer dört polis de arabadan çıkıp, yeşil Ford'un

etrafını çevirdi. Malko sevinçten neredeyse polislerin boynuna sarılacaktı.

İçlerinden biri arka kapıyı zorladı. Çavuş Al Moore, Pavel Andropov'u omuzlarından yakaladı.

— Haydi dışarı, çabuk!

Cevabını beklemeden, kapıyı açıp Rusu dışarı çekti. Andropov sesini çıkarmadı. Karşı koymak işe yaramazdı. Her an ateş etmeye hazır altı polis daha vardı. Ferenczi de solgun bir halde Ford'dan çıktı ve Malko inmeye fırsat bulamadan, kapıyı kapattı ve hemen memur Moore'un yanına yaklaştı. Çekoslovak Hükümeti'nin verdiği diplomatik pasaportu gösterdi.

— Ben ülkemin Birleşmiş Milletler'deki delegasyonunun bir üyesiyim, dedi mükemmel bir İngilizceyle. Bizi hemen bırakmalısınız.

Polis şaşırarak selam verdi ve incelemek üzere pasaportu eline aldı. Sonra Ferenczi'ye iade etti.

— Sizin için bir engel yok, bayım. Öteki-lerin de diplomatik pasaportları var mı?

Malko duraklamalarından yararlanıp, tekrar bağırdı:

— Yanoş, o geri zekâlıyla konuşman bitti mi?

Bu bardağı taşıran son damlaydı. Yanında oturan Rusun onu dövmeye zamanı vardı. Fakat bu daha ciddi sorunlar yaratabilirdi. Memur renkten renge girerek kapıya koştu ve hızla açmaya çalıştı.

— Ya dışarı çıkarsınız, ya da ben sizi çıkartmayı bilirim diye gürlledi.

—Gel o zaman. Ne yapalım yani? Korkak, dedi Malko.

Artık çok olmuştu. Al Moore tabancasını çekti ve Pavel Andropov'a yöneltti. Şoför korkarak, arka kapıyı açtı. Şimdi araba altı polis tarafından çevrilmişti.

Malko dışarı çıkmak için bir saniye bile geçirmede. Ayağını yere koyar koymaz, polislerin şaşkın bakışları altında, koşarak polis arabasının arka koltuğuna yerleşti.

— Tutuklayın bu adamları, hepsi Rus easusu diye bağırdı.

Uyarısı pek inandırıcı olmamıştı. Memur Moore, yanma gelerek, ensesinden yakaladığı gibi dışarı çıkardı.

— Bitirdin mi, pis ayyaş? Bu kadar yeter! Kağıtlarını göster.

Malko şimdi normal sesiyle konuşuyordu. Cüzdanından CIA kimliğini çıkartıp, polisin burnuna doğru uzattı:

— Ben Gizli Servis'tenim, dedi. Bu adamlar tehlikeli. Hepsi doğu bloku casusları. Hemen FBI ile görüşün. Ve dördünü de tutuklayın.

Memur, Malko'nun otoriter sesinden etkilenmiş, kararsızlıkla bakıyor, bir yandan da, kimliğini dikkatle inceliyordu.

— Şaka mı bütün bunlar? diye sordu.

Malko parmağını tehdit eder gibi, adamın üniformasına doğru uzattı.

—Benim yaygaracı bir sarhoş olduğumu düşündüğünüzü biliyorum. Fakat değilim. Sözümü dinlerseniz başınız derde girmez. Aksi halde, geri kalan günlerinizi de, bu tünelde trafiği düzenlemekle geçirirsiniz.

Pavel Andropov'u gösiterdi.

—Arayın bu adamı. Silahı var, ruhsatı da varsa şaşarım. Arabaya da bakın. Garip bir

takım şeyler bulacaksınız.

Memur bir süre Malko'ya baktı, sonra onu tekrar polis arabasına iterek, tekrar Ruslar'a doğru ilerledi.

Martin'in kemerindeki tabancayı bulduğunda, şaşkınlıktan neredeyse küçük dilini yutacaktı.

— Aman Albhım! dedi.

Aynı anda diğer polisler de öbür silahları çıkardılar. Malko kurtulmuştu. Arabada uslu uslu polisin gelmesini bekledi. Adam Malko'ya bakmadan, telsize sarıldı ve karakolu aradı:

— Çok önemli bir durum var, dedi. FBI'a haber verin...

Öteki iki Rusa kelepçeler takılmıştı bile. Sıra kendisine gelince, Ferenczi geri çekildi. Öfkeden rengi bembeyaz olmuştu.

— Hakkınız yok. Ben diplomatım.

Polis bir an tereddüt etti. Gerçekten de bir diplomatı tutuklamaya hakkı yoktu.

— Peki, dedi. Siz de ötekilerin yanına geçin.

Yanoş Ferenczi bir adım öne çıktı:

— Hayır. Beni tutuklayamazsınız. Kimliğim ve pasaportum sizde kalabilir, fakat ben gidiyorum.

Genç polis iyice sıkılmıştı. Danışmak için, polis arabasına geri döndü. Memur Moore, olanları telsizle merkezdekilere anlatıyordu. Meslektaşının sorununu öğrenince, bunu da karşıdakilere ilettiler.

— Tamam Murphy onu bırakın," ama öbürlerini götürün.

— Ne! diye bağırdı Malko. Ferenczi'yi bırakamazsınız.

— Elimden bir şey gelmez, dedi Al Moore.

Kanun böyle ve bende kurallara uymak zorundayım.

— Bu adam bir katil.

Malko başaramayacağını anladı.

— Onu en azından birkaç dakika tutun ve FBI'a haber verin.

— Biz de öyle yapıyoruz zaten. Komiser ilgileniyor.

Arabadan inip, Ferenczi'ye yaklaştı.

— Serbestsiniz bayım, dedi. Yalnız pasaportunuzu bana bırakacaksınız.

Ferenczi nazikçe pasaportunu uzattı.

— Teşekkürler, bu ülkede kişi özgürlüklerine saygı gösterildiğini biliyordum. Sizi kutlarım.

Polis bir şey demeden selam verdi. Yanoş Ferenczi elleri ceplerinde, aceleyle uzaklaştı. Yüz metre ileride bir metro istasyonu vardı. Bir an Malko'nun içinden, polislerden birinin tabancasını kapıp ona ateş etmek geçti. Fakat, o ateş edene kadar, Ferenczi çoktan ortadan kaybolurdu.

Yanoş Ferenczi doğruca Sabrina'nın daire-sine, delilleri yok etmeye ve genç kadını öldürmeye gidiyor olmalıydı. O zaman, Malko'yu temize çıkaracak kimse kalmazdı...

Pavel Andropov ve diğerleri, polis arabasının arkasına oturmuştu. Polisler Ford'u iyice aradıktan sonra, fotokopi makinesini de bulmuşlar, ve iyice şaşırmışlardı.

Malko sabırsızlıkla yumruklarını sıktı. Aradan 45 dakika geçmişti..Ferenczi bu kadar zamanda, Sabrina'yı on defa öldürüp, kaçmayı başarırdı.

Birden Queen's Midtown Tüneli bir siren sesiyle inledi. Az sonra tünelden siyah bir Lincoln çıktı. Araba polislerin yanında durdu ve içinden iki kişi indi. ikisinin de kıyafeti aynıydı; Gri takım elbiseler, fötr şapka ve yakası iliklenmiş gömlek.

Malko şaşkınlıkla bağırdı. Bunlar birçok kez birlikte çalıştıkları CIA'nın gorilleri: Chris Jones ve Milton Brabeck'ti. ikisi bir bölük askere bedeldi. Onları geçen seneden beri görmüyordu.

— Buraya nasıl geldiniz? diye sordu Malko.

Chris ona bakmadan cevap verdi.

— Sonra anlatırız. Neler oluyor?

Malko polis arabasını gösterdi.

— İçerde üç Rus casusu var. Dördüncüsü kaçtı. Eğer zamanında yakalamazsak, bir tanığı ya öldürecek, ya da kaçıracağız.

Goril başını salladı.

— Gidelim.

Polisler, Lincoln Continental'e saygıyla bakıyorlardı. Chris Jones, Al Moore ile kısa bir konuşma yaptı. Şüpheliler hemen FBI'a götürüleceklerdi.

Dördüncüyü bırakan siz misiniz? diye sordu Jones, memur Moore'a.

— Yasa böyle, dedi adam.

Goril dişlerini sıktı:

— Eğer yasaları bu şekilde uygulamaya devam ederseniz, mesleğinizi çukur kazarak sürdürürsünüz.

Sonra hemen Lincoln'e bindi. Malko da öne, gorillerin arasına oturdu ve araba son hızla tünele girdi.

Lincoln tüneli geçerken, Malko da durumu

açıkladı.

— FBI'ın yardımını istememiz gerekiyor, dedi. Yanoş Ferenczi'yi ve Sabrina'yı ne pahasına olursa olsun bulmalıyız.

— Bütün Polis örgütü bu işin üstünde dedi Chris. Onları uyarmalıyız. Tabi FBI'da.

Chris Jones telsiz alıp frekans ayarı yaptı.

— Burası Jones 6-4-7-9 SAS'ı bulduk. Doğu 52. Sokak 425 numarada oturan bir kadını, çok acele kurtarmak gerekiyor. Daire numarası 2B. Adı bilinmiyor. Kimse, tekrar ediyorum, hiç kimse onunla görüşmemeli. Yanma yaklaşan olursa alıkoyun.

U Malko bağırdı:

— Chris, neredeyse öğlen olacak. Bu trafikte zamanında yetişmeleri olanaksız.

Goril hafifçe gülümsedi.

— Helikopterle gidecekler. Bizden önce oraya varırlar. Panam'm binasının üzerinde bekliyorlar.

Kapıda Malko'nun taksi çağırmaya gönderdiği kapıcı vardı. Malko'yu görünce adam öne fırladı:

— Fakat ben bu adamı tanıyorum, diye bağırdı. Bana...

Chris Jones onu susturdu:

— O bizim patronumuz. Söylecek bir şeyiniz mi var?

Sonra FBI ajanlarına döndü.

—Kız nerede?

— Dairesinde değil, diye cevap verdi öteki. Her yeri aradık. Bizden iki kişi oradan hiç ayrılmıyorlar.

— Kızı arayan olmadı mı?

— Hayır, yalnız bir kez telefon çaldı. Sonra

hemen kapatıldı.

Chris ve Milton'la birlikte yukarı çıktılar. FBI'm adamları kapıyı açtılar. Malko kalbi çarparak, Martin'in kauçuk maskeyi koyduğu çekmeceye doğru ilerledi. Maske hâlâ yerindeydi. Çıkartıp Chris Jones'a uzattı:

- Bunu çok iyi saklayın. Ne deli, ne de hain olmadığımı ispatlayan ilk delil bu...

Maskeyi açarak, gorile ne işe yaradığını anlattı. Chris hayranlıkla bir ışık çaldı.

— Şimdi sizi ele geçirmelerine şaşırıyorum.

Bu dairede artık yapacakları bir şey kalmamıştı. FBI geri kalan ayrıntıları hallederdi.

— Sabrina'yı mutlaka bulmalıyız, dedi Malko. Kapıcı bir şey: bilmiyor mu?

Tekrar kapıcının yazıhanesine döndüler.

— 2B'nin ev sahibinin çıktığını gördünüz mü? diye sordu Malko. Hatırlamaya çalışın. Bu bir ölüm kalım meselesi.

— Bayan Diana Lynn mi? Çıkalı iki saat oldu. Ama nereye gittiğini bilmiyorum. Hiçbir zaman fazla konuşmaz. Sadece selam vermekle yetinir.

Bu adam onlara daha fazla yardım edemeyecekti.

Malko'nun aklına başka bir fikir geldi: Sabrina'nın iki saat önce bindiği taksiyi hatırladı. Birden numaralar belleğinde canlandı.

Chris Jones'a döndü,

— 126 HNK plakalı bir taksiyi bulabilir miyiz?

— Tabii.

— Sabrina iki saat önce o taksiye bindi.

Chris, Lincoln'e koşmuştu bile. Hemen polisi aradı. On dakika sonra tekrar yanlarına dönmüştü.

— Sarı bir Cab'mış. Bağlı bulunduğu şirketin numarası 6214. Şoförün adı Julius Feiffer. Telsizi yok. Kimbilir nerededir.

— Polise ve FBI'a haber verelim.

Malko aılıktan ölecek gibiydi. 1. Cadde'de, çiçekçinin yanındaki kafeteryaya girdiler. Birer jambonlu yumurta ve kahve söylediler.

Tam üçüncü fincanlarını bitirmek üzereydiler ki, FBI'ın bir adamı, koşarak içeri girdi.

— Çabuk onu buldular.

Lincoln Continental'in telsizi yavaşça cızırdayordu. Telsizin öbür ucunda, Bronx'dan bir memur vardı. Devriye arabası, Julius Feiffer'in taksisini bulmuştu. Feiffer heyecanla telsizin yanında bekliyordu.

Malko hemen telsizi kaptı:

— Bay Feiffer. Burası FBI. İki saat önce, 52. Sokak'la 3. Cadde'nin birleştiği köşeden aldığınız hanımı nereye götürdüğünüzü söyler misiniz?

— Bir dakika bakayım, dedi öteki.

Telsizin öbür ucundan adamın kendi kendine mırıldanması duyuldu.

— İşte. 1088, Madison Caddesi 86. Sokağın köşesi.

— Nereye gittiği hakkında bir fikriniz yok mu?

Şoför ağzını yaya yaya güldü.

— Kuaföre gittiğini söylemişti. Köşedeki dükkan olmalı.

— Nereye girdiğini gördünüz mü?

— Söylesenize bana, ne biçim bir kız o! İki

dakika kaybettim onun yüzünden caddeye açılan üçüncü kapıdan girdi. Fakat baksanıza..

— Harika, bay Feiffer, diye teşekkür etti Malko, bize büyük hizmette bulundunuz. Hoşçakahn.

Hemen 53. Şokak'a saparak, Madison Caddesi'ne yöneldiler. Chris sirenini çalıştırmış, deli gibi araba sürüyordu. 86. Sokak'm köşesine gelmeleri on beş dakikalarını aldı. Burası antikacılarla ve lüks butiklerle doluydu. Bu arada, bir devriye arabası da onlara yetişmişti.

Malko, Chris ve iki üniformalı polis aşağı atlayıp, Julius Feiffer'in tarif ettiği yere doğru koştular. Kapıda bakır bir levha vardı. "Jean-Louis, Bayan Kuaförü. Birinci Kat"

Koşarak yukarı çıktılar ve girişi parfüm ve boya kokan salona daldılar. Sarışın, Mao tuniği giymiş, genç bir kadın, dört adamı görünce çığılı bastı.

— Bay Jean-Louis, çabuk gelin!

Jean-Louis ortaya çıkmakta gecikmedi. Malko ve Chris tehlikeye atılmak istemiyordu. Her şey bir tarafa, Diana Lynn adını kullanan Sabrina, bir Rus ajanıydı.

Chris 38'liğini çıkardı ve salonda ilerledi. -

— Diana Lynn diye birini arıyorum. Tanıyor musunuz?

— Bayan Lynn! Burada değil. Gideli en azından yarım saat oldu.

Goril ikna olmamıştı.

— Emin olmam gerek.

Dolaşmaya devam ettiler. Malko ile güzellik kabinlerindeki şampuanlıların arasına daldılar. Bir görevli geçişlerini engellemek istedi.

— Buraya girmek yasak, bayım.

Görüntü korkunçtu. Yağlı kremler, türlü türlü renkler, asit kokuları, boyalar, insanın midesini bulandırıyor.

Bu arada Chris Jones ilginç bir şey Öğrenmişti. Hemen Malko'nun yanına koştu.

— Bayan Lynn, 5. Cadde'deki Van Realt adlı mağazadan çorap almaya gitmiş.

İki araba 5. Cadde'ye doğru ilerliyordu. Van Realt kadın çamaşırları satan şık bir mağazaydı. .

Malko 5. Cadde'den Chris Jones da 57. Sokak'tan girdi Mağazanın önünde buluştular. Sabrina orada değildi. Cadı gibi çirkin bir kadın bütün sevimliliğini takınarak, Chris'e yaklaştı.

— Hediye mi alacaktınız?

— Deneme kabinleri nerede?

Tezgahtar şaşkınlıkla ona baktı.

— Orada, dipte, fakat biz sadece...

Chris ve Malko onu dinlemiyorlardı bile. Dar bir koridora açılan kapıyı ittiler. Duvar boyunca, perdeleri çekili altı kabin sıralanmıştı. Chris ilk perdeyi açıp başını içeri uzattı. Aynı anda da bir tokat sesi ve bir çığılık duyuldu. Chris yanağını tutarak, geri çekildi. Arkasından da elinde sutyeni, çıplak göğüslü, heykel kadar güzel bir zenci çıktı.

— Pis beyaz, diye bağırdı. Bunu bir beyaza yapmaya cesaret edemezdin, serseri!

İki adam geri çekildiler. Zenci kadın hâlâ peşlerinden geliyordu. Tezgâhtarlar iki polisin etrafında toplanmışlardı. Chris ve Malko bunun bir kontrol olduğunu anlattılar.

— O kız yirmi dakika önce çıktı, dedi memurlardan biri. Elinde paketler vardı.

Herhalde evine dönmüştür.

Eğer oraya gittiye FBI görevlileri, Diana'yı hemen yakalarlardı.

— 52. Sokak'a dönelim, dedi Malko.

**

Diana Lynn'in keyfi yerindeydi. Her şeyin kadınlar için yapıldığı Amerika'yı seviyordu. Erkekler tarafından arzu edilmek hoşuna gidiyordu. Uyumadan önce sık sık, gün boyunca üzerine dikilen bakışları bir kez daha hatırlamak ona zevk verirdi. Aldığı iç çamaşırlarını üzerinde görmek için sabırsızlanıyordu. Şu sıralarda sakın günler geçiriyordu ve olabildiğince bunun keyfini çıkarmaya bakıyordu. Bir rahatının uzun sürmeyeceğini biliyordu.

— 425 numaranın önünde duran, dedi.

Yağmur yağmaya başlamıştı ve giysisinin ıslanmasını istemiyordu.

Taksi durdu. Diana cüzdanından para çıkarmaya çalıştı. Camı indirerek kapıcıyı çağırmak istedi. Böylece şoför parasının üstünü verirken, o da gölgeğin altına sığınabilirdi.

Birden donup kaldı. Kapıcı sabit gözlerle taksiye bakıyor ve sivilgiyimli, şişman ve siyah pardösülü bir adama onu gösteriyordu. Bu sadece bir saniye kadar sürdü. Diana Lynn yutkunduktan sonra, şoföre döndü.

— Durun, fikrimi değiştirdim. Beni Racket Kulüp'e götürün.

Racket Kulüp sokaktaki en son binaydı. Avlusundan, East River Drive'a inen bir merdiven vardı.

Taksi Racket Kulüp'ün önünde durdu. Diana paranın üzerini beklemeden, paketlerini

kucaklayıp indi. Koşarak kulübün girişine yöneldi. Kapıcı önünde saygıyla eğildi.

— Şunları tutar mısınız? diye sordu paketlerini uzatarak. Taksinin parasını ödeyip geliyorum.

Adam tekrar kulübesine girdi. Diana beş basamağı çıkıp, sola döndü ve East River Driver'a giden merdivenlere koştu. FBI'ın adamları avluya girmeden on saniye önce merdivenlere varmıştı.

Racket Kulüp'ün kapıcısı, şaşkınlıkla hâlâ paketleri tutuyordu: j

— Anlamıyorum, dedi. Bir hanım bunları bana verdi ve ortadan kayboldu...

FBI teğmeni bildiği bütün küfürleri sıralıyordu. Arabaya koşup Diana'nın kaçtığını haber verirken bir başka görevli de merdivenlere fırlamıştı.

Diana Lynn, yağmur altında daha hızlı koşabilmek için, yüksek topuklu ayakkabılarını çıkartmıştı. East River Drive tek yönlü bir yoldu ve peşindekilerden sadece birkaç saniye öndeydi.

Peyton Meydam'na kadar koştu. Şans ondan yanaydı. Bir taksi müşterisini indiriyordu.

*

**

Malko ve Chris, Diana Lynn'in kayboluşundan on dakika sonra geldiler. FBI teğmeni ne yapacağını bilmiyordu.

— Bu kadın ölüm tehlikesiyle karşı karşıya dedi Malko. Yapacağı ilk iş şefleriye bağlantı kurmak olur. Onlar da, eğer kadını kaçırmayı başaramazlarsa, mutlaka öldürürler. Şu anda

Manhattan'da bir yerdedir. Ferenczi'nin diplomatik pasaportu olduğuna göre, mutlaka resmi bir görevi de vardır. Onu bulalım.

Walker adındaki teğmen telefona koştu. Malko, onun beş dakika boyunca el, kol hareketleri yaparak konuştuğunu gördü. Sonunda elinde bir kağıtla geri döndü:

— Yanoş Ferenczi 34. Sokak'ta oturuyor. Birleşmiş Milletler'in Çekoslovak delegasyonunda.

Malko alçak sesle küfretti. Diplomatik özelliği olan bir binanın içine girmek olanaksızdı.

— Bekleyin, dedi teğmen Walker. Bir şey yapabiliriz.

Sesini alçaktı.

— Binanın telefon konuşmalarını dinliyoruz. Bütün konuşmalar kaydediliyor. Santrale haber vereceğim. Kız onu ararsa, yerini tespit ederiz.

Malko iç geçirdi.

— Dua edin de arasın! Binayı da kontrol altında tutun. Kız oraya girerse, her şey bitmiş demektir.

Çekler, küçük bir otelin iki katını tutmuşlardı. Ney seki binanın bir tek girişi vardı. Lincoln Continental ağır ağır önünden geçerken, Con Edison Şirketi'nin bir kamyoneti, binanın tam önünde durdu.

— Bunlar bizim adamlarımız.

Continental biraz daha ileride durdu. Malko Chris Jones ve teğmen, birer birer kamyonete çıktılar.

İçerisi gerçek bir laboratuvar görünümündeydi. Teleobjektifli kameralar, telsizler, iki

telefon, gerçek bir silah koleksiyonu ve daha pek çok şey vardı. Malko aletlerden çoğunun ne olduğunu bile anlayamamıştı.

Kamyonette dört tane FBI ajanı vardı. İçlerinden biri kulaklık takmıştı ve FBI'ın santraliyle sürekli bağlantı halindeydi.

— Daha bir şey yok, dedi. Kız henüz ortaya çıkmadı.

Hepsi kendilerine bir yer bulup yerleştiler. Her beş dakikada bir, otobüsler yeri titreterek, yanlarından geçiyorlardı. Binada hiçbir hareket yoktu.

Birden kulaklığı olan adam elini kaldırdı:

— Dikkat! Biri Ferenczi'yi aradı.

Bitmek tükenmek bilmeyen iki dakikalık bir süre geçti. FBI'ın adamları telefonun nereden edildiğini araştırıyorlardı. Sonunda ajan onlara döndü.

— 5. Cadde'deki Bloomingdale'de bulunan bir telefon kulübesinden aramışlar.

Hep birlikte yine Lincoln'e doluştular. Walker telsizle emirler yağdırıp duruyordu.

— Elli ajan mahalleyi saracak.

Malko başını salladı. Bu, cehennemde şeytani aramaktan farksızdı. Öğleden sonra 5. Cadde'de alımlı bir kadını bulmaya çalışıyorlardı.

Ya Ferenczi neredeydi?

XVIII. BÖLÜM

Lexington Caddesi şık aceleci insanlarla kaynıyordu.

Diana Lynn, Bloomington'da döner kapısını çevirdi ve yol boyunca yürümeye başladı. Yeni çoraplar satın almış ve mağazanın tuvaletinde değiştirmişti. Şimdi kendini daha iyi hissediyordu^

Doubleday Kütüphanesi'nin önünde, sevimli bir kafeterya vardı. Diana Lynn içeri girip, bir milk-shake ısmarladı. On beş dakika sonra, Yanoş Ferenczi'yi arayacaktı. Artık pek fazla korkmuyordu. Ferenczi'ye güveniyordu.

Az sonra hesabı ödeyip, telefona gitti. Direkt hattan arayacaktı. Ona daha önce cevap veren ses bu kez gerginleşmişti:

- Neredesiniz?
- Beşinci Cadde'de Tam...
- Kesin yer vermeyin, dedi öteki. Yarım saat sonra 50. ve 56. Sokaklar arasında yürüyün. Biz sizi buluruz.

'_ Diana bir şey sormaya fırsat bulamadan telefon kapandı.

Tam 5. Cadde'ye çıkmıştı ki, yeşil beyaz bir polis arabası yavaşça kaldırımın kenarından geçti. Arabanın tepesine bir hoparlör yerleştirilmişti ve bir anons yapıyordu.

—Burası FBI. Bayan Diana Lynn, ölüm tehlikesi içindedir. İşbirlikçileriniz sizi ortadan kaldırmak istiyorlar. Hemen teslim olun. Başınıza hiçbir kötülük gelmeyecek. Nerede

olursanız olun, bir telefon kulübesine gidin ve polisi arayın. Nerede olduğunuzu söyleyin, hemen sizi almaya gelecekler...

Kısa bir kesinti oldu, sonra anons tekrarlandı. Diana şimdi daha hızlı yürüyordu. Saint-Patrick Katedrali hemen önündeydi. Birden içeri girmek istedi, fakat kararlaştırılan bu değildi.

Diana Lynn Saks'a girdi. Sokakta dolaşmak onu korkutmaya başlamıştı. Fakat camlara rağmen, dışarıdan gelen ses duyuluyordu.

"Diana Lynn.. ölüm... telefon kulübesi..."

Kendi kendine bunun FBI'nın bir tuzağı olduğunu dostlarının ona kötülük etmek istemeyeceğini tekrarlayıp durdu, fakat içindeki sıkıntıyı yok etmeyi de başaramıyordu. Güneş ışınları dışarıyı iyi seçebilmesine engel olmuyordu. Ucuz bir güneş gözlüğü satın aldıktan sonra, dışarı çıktı.

Birden onları gördü. Dört adam, koyu renk camlı, siyah, uzun bir Cadillac'ın içindeydi Yanoş Ferenczi arkadaydı. Bakışları karşılaştı. Diana durdu. Cadillac da, caddenin karşı tarafında durmuştu. Diana Lynn karşıya geçmek için öne atıldı. Fakat arabaların arasında ezilmek işten bile değildi. O tereddüt ederken, bir polis Cadillac'ın şoförüne küfürler yağdırarak koştu. Diana Lynn, Ferenczi'nin şoföre bir emir verdiğini gördü. Araba öne fırladı. Sola dönüş olmadığı için 55. Sokak'tan dönüp, genç kadını ondan sonra almak zorundaydı.

Cadillac hareket ederken, Diana Ferenczi'nin bakışlarını bir kez daha yakaladı. Adamın gözünde acımadan, insanlıktan en ufak bir iz

bile yoktu. O zaman hoparlörlerin haklı olduğunu anladı. Onu öldüreceklerdi.

Birden bir hıçkırıkla sarsıldı.. Yanoş Ferenczi'yi tanıyordu.

Anons yapan devriye arabalarından biri yaklaşıyordu.

—Diana Lynn, ölüm tehlikesindesiniz...

Sanki genç kadının içindeki sıkıntıyı, adam onun yerine söylüyordu. Acaba rüya mı görüyordu?

Hiç düşünmeden, 57. Sokak'a doğru koşmaya başladı. 5. Cadde'nin köşesinde bir telefon kulübesi olduğundan emindi.

Diana kulübeye içeri girip kapıyı arkasından kapattı. Çantasında bozukluk aradı, fakat bulamadı. Birden umutsuzlukla sarsıldı. Sonra aklına başka şey geldi. Ahizeyi kaldırıp sifıra bastı. Santral çıkınca, soluk soluğa konuştu.

—Ben Diana Lynn, polisi bağlayın.

*

**

Lincoln Continental 57. Sokak'ı tırmanıyordu. Hoparlörle anons yapan bir arabayla karşılaştılar. Malko başını salladı.

—Teslim olmayacak.

Etraf FBI ajanlarıyla kaynıyordu. Ne yazık ki genç kadından hiç ses çıkmamıştı. Yalnızca Malko onu tanıyabilirdi.

Birden telsizden bir ses duyuldu.

—57. Sokak'la 5. Cadde'nin köşesindeymiş.

Lincoln bir Ferrari gibi öne atıldı.

—Bari vaktinde yetişsek, dedi Malko.

Hoparlör fikri ondan çıkmıştı.

İki yüz metreleri kalmıştı. O sırada bütün polis arabaları oraya gidiyorlardı.

Genç kadını ilk gören Malko oldu. Biraz ilerideki kulübeden incecik vücudu seçiliyordu. Ne yazık ki önlerinde elli kadar araba vardı. Hepsi de yeşil ışığın yanmasını bekliyordu. Üstlerinden uçmaları olanaksızdı.

Tam o sırada karşıdan gelen siyah Cadillac'ı farketti. Az sonra arabadan bir adam çıktı. Bu Yanoş Ferenczi'ydi. Diana'yla arasında sadece cadde vardı. Teğmen Walker tabancasını doğrulttu, fakat hemenindirmek zorundakaldı. Çevreleri böyle bir riski göze alamayacak kadar kalabalıktı.

Malko bağırdı.

—Onu öldürecek.

Kapıyı açarak yola fırladı. Walker'ın ona attığı çelik yeleği havada yakaladı. Silahı bile yoktu.

Diana da Ferenczi'yi görmüştü. Korkudan donakalmış bir halde, hiç kıpırdamadan bekliyordu.

—Eğil, diye bağırdı Malko.

Fakat sesi, trafiğin gürültüsünde kayboldu.

Ferenczi de Malko da, kulübeye eşit uzaklıktaydılar. Malko insanları iterek, biraz daha ilerledi. O sırada Ferenczi onu gördü. Arkasından gelen polis arabasını da farketmişti. Kulübeden sadece on metre uzaktaydı. Bir yangın kutusunun arkasına çömelip, uzun namlulu tabancasını çıkarttı ve Diana Lynn'in üzerine doğrulttu.

Cam kapı büyük bir şangırıyla parçalandı. Diana Lynn kurşunun etkisiyle arkaya uçtu. Malko onun sendelediğini, ağzının açıldığını ve elbisesinin göğsünde kırmızı bir lekenin oluştuğunu gördü.

Kapıyı hızla itip, kulübeye daldı. Genç kadını yakalayarak, kendi vücudunu onunkine siper etti. Bir silah sesi daha duyuldu ve kurşun taksi telefonuna isabet etti. Malko eğildi. Polisler hâlâ Yanoş Ferenczi'yi etkisiz hale getirememişlerdi. Ferenczi yüzü öfkeyle kırışmış bir halde, silahını bir kez daha kaldırdı.

Malko sağ tarafına bir şeyin çarptığını hissetti. Bir kurşun yeleşine gömülmüştü. Malko tabancanın namlusundan çıkan alevleri görüyordu. Yelek sadece vücudunun üst kısmını koruyordu. Ferenczi başına nişan alırsa, hemen ölürdü. Arkasında, Diana'nın vücudunun gevşediğini hissetti. Bayılmıştı.

Bir silah sesi daha duyuldu ve Ferenczi'nin vücudu, elektrik çarpmış gibi sarsıldı. Üniformalı bir polisin tabancasından boşalan kurşunlara hedef olmuştu. Yanoş Ferenczi'nin vücudu kaldırırma düşmüştü. Malko, Diana'nın hareketsiz vücudunu kollarına aldı. Genç kadın hâlâ nefes alıyordu. Bir ara gözlerini açıp, inilti arasında mırıldandı.

—Çok acıyor...

Ambulans bekleyecek zaman yoktu. Lincoln kaldırımın kenarında durdu.

—En yakın hastane nerede? diye sordu Malko.

—76. Cadde'de diye cevap verdi teğmen.

Birkaç saniye sonra. Başını, Malko'nun dizlerine koyan Diana zorlukla nefes alabiliyordu.

—Hayatımı kurtardınız, diye mırıldandı.

—Siz de benimkini kurtarabilirsiniz, dedi Malko. Bütün bildiklerinizi söyleyerek.

—Söyleyeceğim.

Hastaneye geldiler. İki hastabakıcı, Diana'yı sedyeye yatırdı, Ameliyat odası hazırды.

Malko hemen bir teyp istedi. Birkaç dakika sonra, bir doktor elinde teyp ile içeri girdi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı.

—Getirdiğiniz kişi ameliyat edilemeyecek durumda. Sadece birkaç saatlik bir ömrü kaldı. Sizi istiyor. Fazla yormayın.

Diana beyaz, küçük bir odada yatıyordu. Yüzü solgundu. Malko ona doğru eğildiğinde, genç adamın elini sıktı.

—Çabuk. Her şeyi söylemek istiyorum... Hemen, kendimi pek iyi hissetmiyorum.

Teyp yerleştirildikten sonra, Teğmen Walker'ın sorularını cevaplamaya koyuldu. Malko koridorda bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Soruşturma sırasında orada bulunmamayı tercih etmişti.

Walker yarım saat sonra çıktı. Elini Malko'nun omuzuna koydu.

—Her şey aydınlandı. Şeytanca bir planmış. Haydi gidin, sizi çağırıyor.

Malko odaya girdi. Diana'nın yanakları kızarmıştı. Elleriyle çarşafı sıkıyordu. Saat yediye doğru anlaşılabilir bir şeyler söyleyip, bilincini kaybetti.

Saat sekizi on geçte öldü. Bir daha kendine gelememişti. Cesedi, kendisini öldüren Yanoş Ferenczi'yle birlikte, belediyenin morguna konulacaktı. Malko yorgunluktan bitmiş bir halde, Plaza Oteli'ne gitti ve deliksiz bir uykuya daldı.

Bütün olanlara rağmen Diana'yı kurtarabilmeyi isterdi.

Malko sıçrayarak uyandı. İçgüdüsel bir hareketle, yanında yatan birini aradı. Güneş çoktan yükselmiş ve pancurların arasından sızmaya başlamıştı.

Gözlerini kapatıp, tekrar rüyasına dönmek istedi. Sabrina yanına uzanmış uzun bacaklarını kıvırmıştı. Öyle yatmayı çok severdi. Sonra rüyası kâbusa dönüştü ve gözünün önüne Pavel Andropov ve Yanoş Ferenczi'nin siyah, ifadesiz bakan gözleri geldi.

Malko gidip bir duş yapmaya karar verdi. Kendini böyle hayallere kaptırmamalıydı.

Sabrina ölmüştü. Rudi Guern hikâyesindeki rolü dışında, onun hakkında bir şey bilmiyordu. Ne ismini, ne milliyetini, ne yaşını, ne de ABD'de ne kadar zamandır yaşadığını.

Belgeleri kusursuzdu. Gerçekten de Diana Lynn adında biri vardı. İndiana'da bir enstitüde çalışıyordu. Altı yıl önce Çekoslovakya ve Polonya'ya gitmişti. Hepsi buydu. FBI onun geçmişini araştırmış ve şüpheli bir şeye rastlayamamıştı. Görünüşe göre Doğu casusları genç kadının pasaportunu, yolculuğu sırasında ele geçirmişlerdi. Sabrina'nın pasaportu, Diana Lynn'ininkiyle aynı numarayı taşıyordu.

Dairesinin didik didik aranmasına rağmen, Sabrina'nın gerçekte kim olduğunu hiç öğrenemeyeceklerdi. Andropov'a göre bazı iyi Amerikalılar'la ilişkisi vardı. Resmi işi estetik uzmanlığıydı.

Pavel Andropov tam bir profesyonel gibi davranıyor, ağzını bıçak açmıyordu. Resmi görevi Amtorg'da şoförlüktü. Öyle bir şoför ki, Ruslar serbest bırakılması karşılığında, yüz bin dolar ödemeyi teklif etmişler, fakat FBI kabul etmemişti.

Gazetelerde olayın yankıları hâlâ sürüyordu. Bu Malko'ya yardım etmek isteyen Frank Thorpe'un fikriydi. Malko Münih'teki suikastten beri, İsrailliler'den haber alamamıştı. Olayın tam bir raporu, İsrail Elçiliği aracılığıyla ilgililere yollanmıştı. Bütün kalbiyle adamların gazeteleri okumuş olmalarını ümit ediyordu.

SS dövmesini sildirmek için, Chicago'daki bir doktordan randevu almıştı. Yepyeni bir yöntem denenecek, lazer ışını kullanılacaktı. Doktor telefonda hiç acı duymayacağına dair garanti vermişti.

Malko tam duşa girmeye hazırlanıyordu ki kapının ziliyle yerinden sıçradı. Siyah ipek kimonosuna sarılıp, kapıyı açmaya gitti.

Açar açmaz da, olduğu yerde dondu kaldı. Kapıdakiler İsrailliler'di. Hiç şüphesi yoktu.

Malko korkmak için bile pek fazla zaman bulamadı. Adamlardan biri elini uzattı ve bozuk bir İngilizceyle:

' — Benim adım Ben Uri. Endişelenmeyin Bay Linge .Gerçek Rudi Guern'in öldüğünü biliyoruz.

Malko pek ikna olmamıştı.

—O halde ne yapmaya geldiniz?

Ben Uri nazikçe gülümsedi.

—Bu ziyaretimizden hoşlanacağınıza eminiz. Bize banyonun yerini gösterir misiniz?

—Banyo mu?
Malko adama baktı. Çok ciddiymiş.
—Buradan, dedi. Umarım fazla kalmazsınız. Duş almak üzereydiniz de.
—Dişlerinizi fırçaladınız mı? diye sordu Ben Uri.
—Henüz değil, dedi Malko sevimlice, fakat isterseniz birlikte fırçalayabiliriz_____Daha eğlenceli olur.
Acaba niyetleri neydi?
Banyoya gidince, İsraili aynanın üzerindeki dolabı açtı;
—İşte. dedi.
Kolunu uzattı ve diş macununu çıkarttı. Sonra İbranice bir şey söyledi. Bunun üzerine diğeri cebinden siyah bir kutu çıkardı.
Malko iyice meraklanmıştı.
—Niçin diş macunumu alıyorsunuz?
—Bunu kaç kere kullandınız? diye sordu Ben Uri.
—İki kez, sanıyorum. Burada değildim.
—Neyseki değilmişsiniz.
İş gittikçe komik bir hal alıyordu.
—Dişlerimin dökülmesini mi istiyorsunuz? dedi Malko.
İsraili'nin bakışları ciddileşmişti.
—Üstüne bastınız, eğer kullansaydınız dişlerinizi kaybederdiniz. Hayatınızı da.
—Hayatımı mı?
—Siz evde yokken, buraya geldik, diye anlattı. İsraili. Sizin diş macununuzu bununla değiştirdik. İçinde tehlikeli miktarda talyum var...
Malko şaşırmıştı.
—Talyum ha!

—Evet. Bildiğiniz gibi, son derece radyoaktif bir maddedir. Aşağı yukarı üç ay içinde lösemiden ölecektiniz.

Malko bembeyaz olmuştu.

—Atın bu pisliği buradan, dedi.

—Lütfen, dedi nazikçe Ben Uri.

O korkunç macun tüpünü arkadaşının uzattığı kutunun içine yerleştirdi.

Sonra hep birlikte banyodan çıktılar.

—Sizi telefonla uyarabilirdik, dedi Ben Uri, fakat gelip almayı tercih ettik. Bu çok pahalı ve çok tehlikeli bir madde. Sizi bu şekilde öldürmeye Münih'teki kazadan sonra karar verdik. O kaza bizi mahvetti. İlk kez masum birini öldürdük.

İki hayalet gibi çıkıp gittiler, ve siyah bir arabaya binerek bir toz bulutu içinde kayboldular. Malko artık ne yıkanma isteği duyuyordu, ne de yaşama isteği, New York'un yemyeşil kırlığı, birden ona son derece korkutucu gözüküyordu. .